தமிழியல்

JOURNAL OF TAMIL STUDIES

December 2014

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2045, ஜய, மார்கழி - தை

INTERNATIONAL INSTITUTE OF TAMIL STUDIES
Taramani,Chennai - 600 113. Tamilnadu,India.
ISSN No.0022-4855 Vol No.86 Issue: December 2014

INTERNATIONAL INSTITUTE OF TAMIL STUDIES

Board of Governors

DECEMBER 2014

CHAIRMAN

Thiru. K.C. VEERAMANI

Hon'ble Minister for School Education, Tamil Official Language, Archeology and Tamil Culture, Govt. of Tamil Nadu

VICE-CHAIRMEN

SECRETARY TO GOVERNMENT
Tamil Development and Information Department, Govt. of Tamil Nadu.

Vice-Chancellor
University of Madras, Chennai.

Vice-Chancellor
Annamalai University, Annamalai Nagar

Vice- Chancellor
Madurai Kamaraj University, Madurai.

Vice-Chancellor
Tamil University, Thanjavur.

MEMBERS

SECRETARY TO GOVERNMENT
Finance Department, Govt. of Tamil Nadu.

Dr. F. GROS
Former Director, French Institute of Indology, Pondicherry (IATR-Representative)

DIRECTOR
Central Institute of Indian Languages, Mysore.

MEMBER SECRETARY

Dr. G. Vijayaraghavan
Director, International Institute of Tamil Studies, Chennai.

தமிழியல்

JOURNAL OF TAMIL STUDIES

December 2014

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2045, ஜய, மார்கழி - தை

INTERNATIONAL INSTITUTE OF TAMIL STUDIES

TARAMANI, CHENNAI - 600 113. TAMILNADU, INDIA.

ISSN No. 0022-4855 Vol. No. 86 Issue: December 2014

BOARD OF EDITORS

Dr. G.L. HART
Dept. of South and South East Asian Studies, University of California, U.S.A.(Retd.)

Dr. A. VELUPILLAI
Former Professor of Tamil, University of Jaffna, Srilanka.

Dr. S.N. KANDASAMY
Former Professor of Tamil, Tamil University, Thanjavur.

Dr. Pon. KOTHANDARAMAN
Former Vice-Chancellor, University of Madras, Chennai.

Dr. G. VIJAYARAGHAVAN
Editor-in-C hief

Dr. B. RAJA
Associate Editor

Editorial Board
Dr. P. SELVAKUMAR
Dr. A. THASARATHAN
Dr. M.J. RABI SINGH
Kalaimamani MARAIMALAIYAN

CONTENTS

Chief Editor's Note 1

1. பேராயர் டாக்டர் இராபர்ட் கால்டுவெல்
(1814 - 1891) **கோ. கணேஷ்** 3

2. 2000 YEARS OLD URN FOUND 5

3. *மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை (1815 - 1876)*
இ.சுந்தரமூர்த்தி 6

4. INTERNATIONAL JOURNAL OF TAMIL CULTURE AND CIVILIZATION THANI NAYAGAM ADIKALARS BIRTH CENTENARY 1913-2013 **S. MARUDHANAYAGAM** 8

5. SOME PARALLELS BETWEEN CONFUCIANISM AND THIRUVALLUVAM **SINGARAVELU SACHITHANANTHAM** 12

6. தொல்காப்பியக் கல்வி **இ. சுந்தரமூர்த்தி** 18

7. MUSIC AND MUSICAL INSTRUMENTS
GIFT SIRONMONEY 26

8. FROM INDUS VALLEY TO COASTAL TAMIL NADU
Strong resemblances between graffiti symbols 30

9. *சங்ககால மீனவர்களின் பண்பாட்டுச் சூழலியல்*
சண்முகராஜா சிறிகாந்தன் 32

10. THE HISTORY OF TAMIL RESEARCH
XAVIER S. THANINAYAGAM 40

11. PRE - HISTORIC HUMAN PRESENCE IN THANJAVUR 52

12. நாமக்கல்லாரின் திருக்குறள் உரை தெளிவு
சு. தமிழ்ச்செல்வி 54

13. REFLEXIVE FORMATION- FUNCTION-
EXPANSION IN MODERN TAMIL PAWATHY NALLIANNAN &
K. KARUNAKARAN 58

14. WORDS FOR 'DOG' AND 'HORSE'
IN FINNISH AND TAMIL STEPHAN HILLYER LEVITT and
H. P. A. HAKOLA 65

15. INDEX OF THE JOURNAL OF TAMIL STUDIES
VOL. 23 – 32 P. KAVITHA 84

16. உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகள் இரா. பெருமாள் சாமி 93

17. TAMIL SCHOLARS FROM OVERSEAS 97

18. MUTTS IN THIRUCHIRAPPALLI DISTRICT
(C.E. 600 - 1300) R.AKILA AND M.NALINI 99

19. TRANSLATIONS OF ANCIENT TAMIL LITERARY WORKS 103

20. நூல் மதிப்புரை வெ. மகாலட்சுமி 105

REGULATIONS FOR SUBMISSION OF RESEARCH
PAPERS 108

Chief Editor's Note

Dear Readers

I wish and hope that the revised edition of the *Journal of Tamil Studies* fulfills the dreams and goals of Rev.Dr.Xavier Thaninayagam Adigalar who was chiefly instrumental in establishing the International Institute of Tamil studies and this journal.

Literary Ambassador Thaninayagam Adigalar's valuable worldwide special lectures on Tamil language and literature, the journal *Tamil Culture* and the earlier issues of this journal which was prescribed over by Adigalar pulled the attention of scholars like *Filioya, Kamil Zvelebil, M.Anthiranov, M.B.Emmanno*, Arnoleman, Quber, J.R.Maar, Edgar Golton, Thomas Barrow and turned them into full time Tamil scholars and dedicated to Tamil research, I wish the forth coming issues too would pursue, the same course and sustain Adigalar's dreams.

I request indigenous and International Tamil scholars to contribute research articles to enrich the journal to International standards.

In addition to scholars of language and literature, others in the field of studies like art and architecture, history, ethnomusicology, art history, painting, sculpture and sociology are also welcome to give their valuable contributions to the forth coming issues.

In order to encourage the young scholars and the research students of the Tamil studies, we wish to furnish worldwide research informations and source materials for their research through this journal.

Readers are welcome to express their views regarding the journal under 'Reader's forum'.

I am really happy to inform you that on behalf of the Government of Tamil Nadu, our beloved leader Honourable Miss. J. Jayalalitha has liberally sanctioned the following schemes to develop the Tamil language and literature through the International Institute of Tamil Studies.

1. Rs. 34,00,000/- (Rupees thirty four lakhs only) to establish a Centre for the preservation of Tamil palm leaf manuscripts.
2. Rs. 14,00,000/- (Rupees fourteen lakhs only) to install a research Language Lab.
3. Rs. 10,00,000/- (Rupees ten laksh only) for the digitalisation of the rare books available in our Institute.

4. Rs. 16,00,000/- (Rupees sixteen lakhs only) in order to compile an encyclopedia for the ancient Tamil language.
5. Rs. 15,00,000/- (Rupees fifteen lakhs only) to publish the classical Tamil books upto 12th century.

I wish to express my hearty thanks to our Honourable Education Minister and the Chairman of our Institute Thiru.K.C.Veeramani and the secretary to the Departments of Tamil Development and Information and the Vice-Chairman of our Institute Dr.M.Rajaram IAS for participating in the 48th Governing council meeting and their immense help, guidance and encouragements for the growth and development of the Institute and the Journal of Tamil studies.

Wish you a happy Tamil New Year.

Dr.G.Vijayaragavan

மேலைநாட்டுத் தமிழறிஞர்கள் வரிசை

பேராயர் டாக்டர் இராபர்ட் கால்டுவெல் (1814 - 1891)

கோ. கணேஷ்

கால்டுவெல்லின் இயற்பெயர் இராபர்ட் என்பதாகும். அவர் கி.பி.1814இல் அயர்லாந்தில் உள்ள கிளாடி எனும் ஊரில் கால்டுவெல் தம்பதியினர்க்கு மகனாகப் பிறந்தார். கிளாஸ்கோ எனும் நகரத்தில் பள்ளி, கல்லூரிப் படிப்புகளை முடித்தார். அவர் சமயப் பணியாளராக நியமிக்கப்பட்டு, இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டார். கடல்வழிப் பயணத்தின் மூலமாகத் தமிழகம் வந்தடைந்த அவர், அப்பயணத்தின் நடுவே இந்திய மொழிகளான சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளைக் கற்றார். மேலும் அப்பயணத்தின் போது சென்னை அரசு அலுவலரான சி.பி.பிரௌனுடன் நட்புக் கொண்டார்.

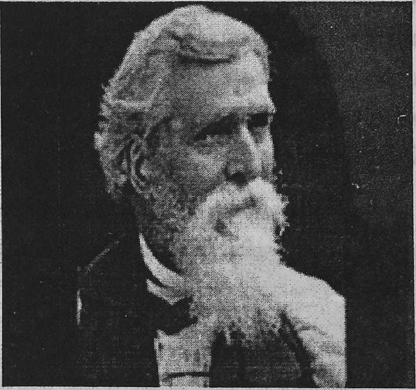
பேராயர் டாக்டர் இராபர்ட் கால்டுவெல்

1841இல் கால்டுவெல் சென்னையிலிருந்து கிழக்குக் கடற்கரை சாலைவழியாக நடைப்பயணம் மேற்கொண்டு திருநெல்வேலி மாவட்டதிலுள்ள இடையன்குடியை அடைந்தார். அங்கிருந்தே சமயப் பணியாற்ற முடிவுசெய்தார். அதற்காகத் தாம் தங்குவதற்கு ஒரு வீட்டையும் சமயப்பரப்புரைக்காக வழிபாட்டுத் தளத்தையும் கட்டினார்.

அங்குப் பல பள்ளிக்கூடங்களைத் தொடங்கி நடத்தினார். அதில் பெண்களுக்கெனத் தனிப் பள்ளியொன்றையும் உருவாக்கினார். 1844இல் எலிசா என்பவரைக் கால்டுவெல் திருமணம் செய்து கொண்டார். இவரும் கால்டுவெல்லுடன் சேர்ந்து சமூகப் பணியாற்றினார்.

நன்கு சரளமாகத் தமிழ் பேசத் தெரிந்த எலிசா இடையன்குடி பெண்கள் பள்ளியில் ஆசிரியராகவும் அவ்வூரில் நோயுற்றவர்களுக்கு மருத்துவ உதவி செய்தும் வந்தார். இவரின் தமிழறிவு பின்னாளில் கால்டுவெல் தமிழில் ஆய்வுமேற்கொள்ளப் பெரிதும் உதவியது. கால்டுவெல் தமது இறுதிக் காலத்தில் தம் மகளுடன் கொடைக்கானலில் தங்கியிருந்தார். அவர் 1891இல் மறைந்தார்.

கால்டுவெல்லின் தமிழ்ப்பணி

தமிழ்மொழியில் முதன்முதலில் ஒப்பியலாய்வு முறையை அறிமுகப்படுத்தியவர் கால்டுவெல். குறிப்பாக 1856இல் *திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் (A Comparative Grammar of Dravidian or South Indian Languages)* என்ற நூலை வெளியிட்டார். இந்நூலினை ஒப்பிலக்கணத் துறையைச் சார்ந்த முன்னோடி நூல்களுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிடலாம்.

1849இல் *திருநெல்வேலி சாணார்கள் ஒரு சரித்திரம்* என்ற நூலை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டார். இதுவே அவரின் முதல் நூலாகும்.

1881இல் *திருநெல்வேலி சரித்திரம்* என்ற நூலைச் சென்னை அரசின் பணவுதவியுடன் வெளியிட்டார். இந்நூலை எழுதியதற்காகக் கால்டுவெல்லுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் மதிப்பூதியமாக அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில் கால்டுவெல் தென்தமிழ் நாட்டின் பாளையக்காரர்கள் வரலாற்றை விரிவாக ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளார். 1881இல் *திருநெல்வேலி மிஷன் ஆவணங்கள்* என்ற நான்காவது நூலை வெளியிட்டார். அவருடைய மரணத்திற்குப்பின் 1894இல் அவருடைய ஐந்தாவது நூலான பிஷப் கால்டுவெல் நினைவுக் குறிப்புகள் என்ற நூல் வெளியானது. இதனைக் கால்டுவெல்லின் மருமகன் வெளியிட்டுள்ளார்.மேலும் 1893இல் பரதகண்ட புராணம் என்ற சிறுநூலும் வெளிவந்துள்ளது.

மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களின் வழியாகக் கால்டுவெல் தமிழில் ஒப்பியலாய்வு முறையையும் தமிழ்நாட்டு வரலாற்று ஆவணங்களையும் முன்னெடுத்துள்ளார். மேலும் அவர் பல்வேறு கட்டுரைகளின் வாயிலாகவும் தமிழ் ஆராய்ச்சியை விரிவுபடுத்தியுள்ளார்.

அவற்றில் *தொல்காப்பியம் நன்னூல்* போன்ற இலக்கணங்களைக் கற்கவும் அவற்றை மேலாய்விற்குப் பயன்படுத்தும் வழிவகைகளையும் முன்மொழிந்துள்ளார். மார்க்கோபோலோ காயல் பற்றிக் குறிப்பிடுவதைக் கண்டு தமிழகம் முற்காலத்தில் மேலைநாடுகளுடன் கொண்டிருந்த தொடர்புகளைச் சான்றாதாரங்களுடன் வெளியிட்டுள்ளார். குறிப்பாக, ஹீப்ரு மொழியிலும் கிரேக்க மொழியிலும் தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மயில் இறகைக் குறிக்கும் தோகை என்பது துகி என்று ஹீப்ரு மொழியில் வழங்குவதையும், அரிசி என்ற சொல் கிரேக்க மொழியில் அருசா என்று வழங்குவதையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கால்டுவெல் வரலாற்றுத் துறையிலும் அகழ்வாராய்ச்சித் துறையிலும் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவராகத் திகழ்ந்தார். வரலாற்றுச்சிறப்புடைய 'புன்னைக்காயல் கொற்கை'

என்னும் இடங்களில் அகழ்வாய்வு செய்து அவற்றின் சிறப்பினை உலகறியச் செய்தார். அவர் சமயநூல்கள் சிலவும் எழுதியுள்ளார். *நற்கருணைத் தியான மாலை, தாமரைத் தடாகம், ஞானக் கோயில்* ஆகிய உரைநடை நூல்களையும் படைத்துள்ளார். இவர் பாடிய கிறித்துவப் பாடல்கள் இன்றும் ஆலயங்களில் பாடப்பட்டு வருகின்றன. தமிழ்மொழி வரலாற்றில் கால்டுவெல்லின் தமிழ்ப்பணி என்றென்றும் நிலைத்து இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

(தொடரும்)

தொகுப்பு: *கோ. கணேஷ், முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.*

2000 years old urn found

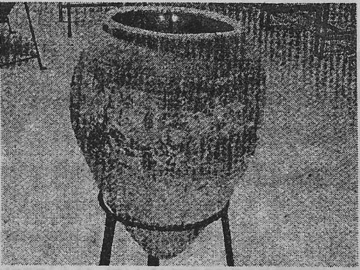

Coimbatore: Farmer Nachimuthu's half an hour work to dig a pit to plant a coconut sapling on his farm at Malayandipattinam, near Pollachi has made him touch a piece of the 2,000 year - old history.

He found an red and black urn, which is now kept at the museum of the PSG college of Arts and Science.

The 70-cm urn, belonging to the Sangam period, tapers at the bottom and widens near the mouth. It has a 30-cm diameter in the middle.

A careful examination of the urn, says Associate Professor S.Ravi of the college, reveals that the only embellishments are the decorations using nail marks near the mouth. Even the surface is coarse, suggesting that the potters had not used the clay of refined earth.

SOURCE: *THE HINDU 19TH NOVEMBER 2014*

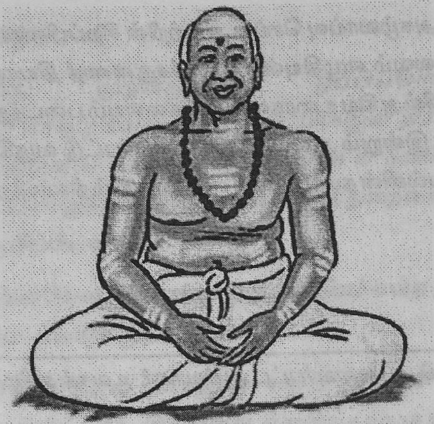

மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை (1815 - 1876)

இ.சுந்தரமூர்த்தி

திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை தமிழ் முழுதறிந்த தகைமையாளராக விளங்கியவர். இளமையிலேயே தந்தையார் சிதம்பரம்பிள்ளையிடம் கற்றுப் புலமைபெற்றவர். செய்யுள் இயற்றும் திறமை அவருக்கு இளமையிலேயே வாய்த்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆறுமுக நாவலர், வடலூர் வள்ளலார் இராமலிங்கம்பிள்ளை ஆகியோரின் சமகாலத்தவர்.

மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையிடம் கற்றவர்கள் சிறந்த தமிழ்ப்புலமை கொண்டு விளங்கினார்கள். தமிழ்த்தாத்தா டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் இவருடைய மாணவர். மாயூரம் நீதிபதி வேதநாயகம், புதுவை சவரிராயலு நாயகர், ஆரியங்காவற் பிள்ளை, வல்லம் கந்தசாமி பிள்ளை எனப் புகழ்பெற்ற அறிஞர்கள் இவருடைய மாணவர்களாய் விளங்கினார்கள்.

'இவருடைய வீடு ஒருகலைமகள் நிலையமாகத் திகழ்ந்தது. தம்பால் வரும்பல மாணக்கர்களுக்கும் பாடம் சொல்லுவதும், தம்மைப்பார்க்க வந்த பிரபுக்களிடம் தமிழ் நூல்களிலுள்ள அருமையான செய்திகளைக் கூறி மகிழ்வித்தலும், புதிய செய்யுட்கள் இயற்றுதலும் ஆகிய தமிழ்த் தெய்வ வழிபாடுகளே காலை முதல் இரவு நெடுநேரம் வரையில் இவருடைய வேலையாக இருந்தன.' என்று உ.வே.சா இவருடைய வரலாற்றில் குறிப்பிடுவது பெரிதும் கருதத்தக்கது. எதைமறந்தாலும் தமிழை மறவாத தவமுடையவராக மகாவித்துவான் விளங்கினார்.

நினைத்தமாத்திரத்தில் கவிபாடும் வல்லமையைப் பெற்றிருந்த மகாவித்துவான் புகழ்பெற்ற பன்னூல்கள் பலவும் படைத்தவர். இருபத்திரண்டு தலபுராணங்களைப் படைத்தவர் மான்மியம், காப்பியம், பதிகம், பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, திரிபந்தாதி, யமக அந்தாதி, வெண்பா அந்தாதி, மாலை, பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம், கோவை, உலா, தூது, குறவஞ்சி, சிலேடை வெண்பா என எண்பது நூல்களுக்கு மேல் படைத்த பெரும்புலவர். இன்னும் அச்சாகாத பிரபந்தங்கள் பலவும் உண்டு.

மகாவித்துவானுடைய கவித்திறமையை அறிஞர் பின்வருமாறு பாராட்டிப் போற்றியுரைப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனைவைத்தி எனைவைத்தி எனப்பதங்கள்
இடைஇடை நின்றிரந்து வேண்ட
இனிவைப்பாம் இனிவைப்பாம் பொறுத்திடுமின்
பொறுத்திடுமின் என்று கூறி
நினைவுற்ற ஒருகடிகைக்கு அளவில்
கவித்தொடை கொடுத்து நிமலர்பூணப்
புனைவுற்ற மீனாட்சி சுந்தர வள்ளலைப்
போல்வார் புவியில் யாரே

திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவர். ஆதீன வித்துவானாக விளங்கிப் பலருக்கும் பாடஞ் சொல்லிய பெரும்புலவர். சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் அவருடைய கவித்திறத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் புகழ்பெற்ற நூலாகும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பெரும்புலவராக விளங்கிய மகாவித்துவான் தம் மாணவர்களிடத்துப் பேரீடுபாடும் அன்பும் கொண்டவர். ஆசிரியர் மாணவர் உறவுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிய பேரறிஞர் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை. அவருடைய இருநூறாவது ஆண்டு இந்த ஆண்டு (6.4.1815 - 1.2.1876). அவர்தம் புலமையும் அன்பும் ஆசிரியர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாய் அமைவன.

(தொடரும்)

International Journal of Tamil Culture and Civilization

Thani Nayagam Adikalars Birth Centenary

1913-2013

Special Issue

Review by **P. Marudanayagam**

Dr. Xavier S. Thaninayagam Adikalar

The International Journal of Tamil Culture and Civilization is a biannual Publication by the International Institute of Tamil Culture and civilization, Inc (IITCC), 920 Leahy Circle East, Des Plaines, Illinois 60016, USA. Its chief Executive Editor, Dr Francis S. Muthu, is an eminent Tamil Scholar, a poet of high Claibre and a labour economist of considerable merit.

Prof. P. Marudhanayagam - Having earlier served as Professor and Head , Dept. of English, Pondicherry University and as Director, Pondicherry Institute of Linguistics and Culture, served as a Consultant, Dept. of Translation, Central Institute of Classical Tamil, Chennai. His specialization being comparative literature and literary theory. He has written 20 books in English, which include critical articles on Tamil, English, American and Canadian literature. Email ID: pmarudanayagam@yahoo.com

He was an adjunct professor of sociology at Loyola University of Chicago and at Triton College, River Grove, Illinois. As the Founder /President of the International Institute of Tamil Culture and civilization, a not-for- profit and tax – exempt organization, he has been inspired by Thani Nayagam Adikalar and feels obliged to carry forward the mission of the Tamil servant , who, by his lectures, writings and ceaseless activities promoted the cause of Tamil language, literature and culture throughout the world in the twentieth century. Adikalar founded a Quarterly journal called the Tamil Culture in 1952 and served as its editor- in-chief for fifteen years from 1952 to 1967. As a mark of honor done to that unique journal and its reputed editor, Francis Muthu has chosen the name "International Journal of Tamil culture and civilization,"

When Adikalar established the International Association of Tamil Research, explaining its objectives, he wrote, "During the golden age of the Tamils Known as the cankam period, under the auspices of the kings, the Tamil scholar's convened academies and developed the growth and riches of the Tamil literature and culture. The purpose of the I.A.T.R. is to bring all the Tamil Scholars from around the world and to publish their research papers done at the university levels and to introduce them to one another, and also to encourage and to co-ordinate the efforts of individuals or small institutions scattered throughout the world, very often isolated but sharing a common interest in Tamil. Researches should be done in different aspects of Tamil culture and with different perspectives, such as the history of the tamils, Tamil Linguistics, translations, lexicography and comparative Dravidian literature, epigraphy, Archaeology, political Science and fine arts etc. To mention a few."

Driven by the same desire Francis Muthu has been publishing articles that will reveal to the younger generations that the Tamils can be justly proud of a glorious heritage, the traces of which have been obliterated by our conquerors. As it has been often ointed out, the British have a deplorable record of simultaneously denying the existence of any worthwhile history in areas they colonized and destroying the cultures which embody that history. Because of its enslavement for a long time, the Tamil race has almost lost its history and the reed of the hour is to reconstruct it by all possible means, for, as, T.S. Eliot says,

A People without history

Is not redeemed from time

For history is a pattern of timeless moments. Since Atikalar's life. time mission was to serve as a messenger of Tamil Culture, we are beholden to him and the Tamils the world over thought it their duty to Celebrate his birth Centenary in 1913. The spring / summer 2013 issue of the International Journal of Tamil Culture and Civilization is a Commemorative volume on his birth centenary containing well – researched articles on the laudable work done by him.

Rev. Dr. H.S. David, a Colleague and friend of Adikalar, expresses in a brief note, his gratitude to the one who was responsible for his efforts to combine the Western Scholarly approach with the Oriental intuition in order to shape a worthy philologist. Amudhan Adigal who, as the Director of Thaninayagam Adigal Tamil Research Center, has organized and participated in Adikalar's Centenary Celebrations in many countries, in a very informative and insightful article, explains how Adikalar functioning as a seminal critic, has expanded the scope of Tamil Research and opened up vast areas for further work by future generations of scholars. Rev. Dr. V. Antony J. Alaharasan, a distinguished student of Adikalar and the author of a book on his life and work, recalls the steps that the great cultural ambassador took to introduce the wonderful Tamil ethos to the twentieth century world. Dr. Chelva kanaganayagam, who, till his recent sad demise, served as the Director of the centre for south Asian Studies at the University of Toronto, in his densely textured article, discusses how Thani Nayagam, devoting an entire book titled **Landscape and Poetry** to the idea of landscape and its relation to literary production, focuses on "the idea of space as a crucial category for rethinking the poetics and the experiential dimension of cankam poetry".

Dr. Francis S. Muthu, highlights the amazing discovery by Adikalar that the humanistic ideals were not only preached but also practiced by the ancient Tamils as early as the first two centuries of the Christian era. More importantly, unlike Seneca, the stoic Guru who is reported to have ignored in real life the ideals that he eloquently preached, Thani Nayagam lived the life of a Tamil humanist and a world citizen. The paper by P. Marudanayagam entitled "studies in Tirukkural: Thani Nayagam's Contribution" is concerned with the scholarly comparative study by Adikalar of Valluvar's vision of life with that of reputed Greco – Roman philosophers and with his convincing demonstration that the composition of Tirukkural was the result of the philosophical stage of the evolutionary experiences of the ancient Tamil people who lived one with nature in the five – fold divisions of landscape of the ancient Tamil Country. The volume includes a review of Rev. Dr. Thani Nayagam Centenary celebratory

Volume and a review, article on the complete works of Thaninayaga Adikalar published by poompuhar pathippagam.

The merit of the special issue is enhanced by the inclusion of the chelvanayagam Memorial lecture delivered by Adikalar in April 1980, four months prior to his death. The lecture on "Research in Tamil Studies: Retrospect and Prospect" proving to be a very valuable and comprehensive annotated bibliography, ends on a moving note:

> Not having in any country, a sovereign and independent Tamil State, we can hardly look to the present governments of India and Sri Lanka or any other state where Tamils live to embark on a promotion of Tamil studies... It is, therefore, left to the Tamil people themselves especially in Tamil Nadu and Sri Lanka to promote Tamil Studies and Tamil Research as far as it lies in their power. For such a programme, we the Tamil nation in Sri Lanka are better prepared than Tamil populations in any other country. But for research as well as for the conservation and development of culture, we need leisure, peace of mind and a happy existence. Unfortunately, our energies have to be spent in a daily battle for our rights and even our existence and identity as a partner nation in a bilingual state. However, our national contribution to Tamilology, our organization of the Fourth conference – seminar of Tamil Studies inspite of an adverse and hostile government, and our Jaffna University with its rich promise and burgeoning scholars, offer us encouragement, hope and trust. Under god, may the future be even more glorious than the past.

CONFUCIOUS

திருவள்ளுவர்

SOME PARALLELS BETWEEN CONFUCIANISM AND THIRUVALLUVAM

Dr. Singaravelu Sachithanantham

1. The Chinese moral Philosopher k'UNG FUTSE, or KONG FUZI (meaning 'Master K'ung or Kong'), who lived from 551 B.C. to 479 B.C., is commonly known as CONFUCIUS. His moral philosophy is contained in what are known as Lun yu or Analects, or 'literary extracts"), which are a collection or his sayings, compiled by his disciples shortly after his death in 479 B.C. The Lun Ÿū, or the Analects, of the sage Confucius, consist of twenty Books, each Book containing a varying number of the Master's sayings to one of his disciples.

Thus, for example, one of the Master's sayings in Book I reads as follows:

The Master said, "In guiding a state of a thousand chariots, approach your duties with reverence and be trustworthy in what you say; avoid excesses in expenditure, love your fellowmen and employ the labour of the common people only in the right seasons." Analects, I.5.

One of the master's sayings in Book II reads as follows:

"The Master said, "I do not see how a person who is untrustworthy in word can be acceptable. When a pin is missing in the Yoke – bar of a large cart or in the collar – bar of a small cart, how can be the cart expected to go?" Analects II. 22.

When the disciple Tzuyu asked the Master about filial piety,

Dr. Singaravelu Sachithanantham, Professor Emeritus, Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. Email-ID: velusingara2@yahoo.com

The Master said, "Nowadays for a person to be filial means no more than that he is able to provide his parents with food. Even hounds and horses are, in some way, provided with food. If a person shows no reverence, where is the difference?" Analects. II. 7.

1.1. The term *Confucianism* is used generally to refer to the **moral philosophy of Confucius,** and it is characterized as one of the most reasonable humanistic pattern of social conventions the world has ever known.

Confucius, as a great thinker, help up for all human beings a noble ideal, which required that **everyone ought to perfect his or her moral character by doing what is good without expecting any reward whatsoever either in the present life or the next. In other words, for the purpose of perfecting one's moral character, morality must be pursued for its own sake.** "Behind confucius's pursuit of ideal moral character lies the unspoken and therefore unquestioned assumption that the only purpose a man can have and also the only worthwhile thing a man can do is to become as good a man as possible. This is to be pursued for its own sake and with complete indifference to success or failure. Unlike religious teachers, Confucius could hold out no hope of rewards either in this world or the next." (D.C. Lau 1982:12)

1.2. *Confucianism* is not to be understood merely as a collection of *aphorisms* or *maxims*. On the contrary, it is a system of ideals and beliefs, which had been accepted by the Chinese people as true through the ages, and it also signifies a rationalized political and social order seeking to establish moral harmony in political and social spheres of life through an **ethical** approach, unlike that of legalists who have tried, but never really succeeded in building a nation through the rigid enforcement of law (Lin Yutang 1958: 18-19).

1.3. *Confucianism* is concerned solely with essential *humanistic* relationships, and it is not interested in metaphysics or mysticism. When Tzulu (one of Confucius's disciples) asked the Master how gods and spirits of the dead should be served, the Master answered that as he was not able even to serve man, how could he serve the spirits, and when Tzulu further asked about death, the Master answered that he did not understand even life, how could he understand death. Analects XI. 12

2.0. THIRUVALLUVAM: The term *thiruvalluvam (திருவள்ளுவம்),* or *Valluvam (வள்ளுவம்),* is used generally by Tamil scholars to refer to the overall moral philosophy enunciated by the ancient Tamil Poetic sage THIRUVALLUVAR (திருவள்ளுவர்) in his ethical treatise entitled THIRUKKURAL திருக்குறள் *('SACRED KURAL'),* Which is assigned by most of the Tamil scholars to the period between 450 – 550 A.D. (Zvelebil 1973: 156), though some scholars have argued for an earlied period.

2.1. The *Thirukkural* is a comprehensive Tamil poetic manual of ethics or morality, and it consists of 1330 *kurals* ('distichs', or 'couplets'). These couplets are divided into 133 sections, or chapters, each chapter containing ten couplets.

The kurals of the first 38 chapters are on *aram* (அறம்), or *dharma*, that is, morality of individuals as members of family, community or society.

The *kurals* of the next 70 Chapters are on principles of ethics governing *porul* (பொருள்), or *artha*, that is 'political – economy' including state, government, production and preservation of wealth; and

The kurals of the final 25 chapters are on *inbam* (இன்பம்), or blissful joy, that arises form the intimate relationship of morally true lovers and married couples.

The importance, or significance, of the structural arrangement of the *kurals* as indicated above is that, though any particular *kural* may be strikingly beautiful in terms of its message of morality, it also possesses a **structural relevance** to the other **kurals** within each chapter and the entire treatise (Zvelebil, 1973: 163-166).

Men and women in the totality of their social and political relationships as members of family, community, and state are depicted in the structurally – patterned *kurals*. Moreover, each member of the society is urged to attain everlasting fame (*pukal* புகழ்) through their active observation of not only the basic virtues such as abstaining from falsehood, fraud, and anger, and abstaining from causing injury to any other being, but also upholding the supreme virtues of kindness, friendship, and benevolence or grace of universal love towards all beings. *Thiruvalluvam* indeed glorifies the status of really learned, wise and perfect individuals known *as caanror* (சான்றோர்), that is, those who are intellectually as well as morally supreme persons.

The interrelationship of the *kurals* belonging to the three major divisions and the chapters within the divisions of the *Thirukkural* may be seen in the following selected examples:

"Where one's mind is free of any blemish, that alone is wholesome virtue *(aram)*; everything else is mere ostentation." (*Kural* 34)

(மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன்;
ஆகுல நீர பிற.)

"Love endows one's body with life; where there is no love,
One is merely a bag of skin containing bones" (*kural* 80)

(அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு.)

"The whole world will worship the feet of the ruler who
Protects the subjects by the sceptre of justice". (*kural* 544)

(குடிதழீஇக் கோலோச்சும் மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு.)

"Friendship of cultured persons yields more and more joy; it is like the recurring pleasure one gets from reading a good book (*kural* 783)

(நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடையாளர் தொடர்பு.)

"Smiling – face alone does not signify true friendship : Rather, it is the glowing joy felt in the innermost heart of a true friend". (*kural* 786)

(முகம்நக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து
அகம்நக நட்பது நட்பு.)

"The loving kinship that exists between me and my love is
Like the bond between body and soul." (*kural* 1122)

(உடம்பொடு உயிரிடை என்ன மற்றன்ன
மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு.)

2.2. The overall philosophy of *Thiruvalluvam* contained in the 1330 *kurals* of the *Thirukkural* is not only of empirical, Practical or pragmatic kind, but it is also of universal appeal. *"There hardly exists in the literature of the world a collection of maxims in which we find so much lofty wisdom* (as in the Thirukkural): Such is the carefully considered view of Dr. Albert Schweitzer (1936:203).

3. PARALLELISMS BETWEEN CONFUCIANISM AND THIRUVALLUVAM:

(a) Both Confucius and Thiruvalluvar would seem to have held the view that everyone ought to perfect one's moral character without expecting any reward in the present life or the next. Confucius believed that morality must be pursued for its own sake.

The Master says: **"To Put service before the reward, is that not exaltation of virtue?"** Analects xii. 21.

The Tamil sage Thiruvalluvar also is of the view that a moral deed such as "the **charitable deed** (of helping someone by giving the person gifts or alms) **is good in itself even if there is no heavenly reward for it"** '. . . மேலுலகம் இல் எனினும் ஈதலே நன்று' (*kural* 222).

b) Confucius was of the view that human beings (at birth) are pretty much alike; but through their subsequent habits they gradually grow further and further apart from each other. (Analects XVII. 2; Lin Yutang 1958: 156).

Thiruvalluvar has also expressed an almost similar view: "All (human) beings are alike in respect of their birth, but their greatness (or the lack of it) varies by reason of the different kinds of their deeds." "பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்; சிறப்பு ஒவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்," (*kural* 972).

c) Confucius has said: "If I want to use one phrase to cover all my teaching, I would say 'Let there be no evil in your thoughts'. Analects II. 2; Waley 1996:13).

Thiruvalluvar on his part has said: "The entire gamut of virtue *(aram)* comes into being when one's mind is free of any blemish (or evil thought). In the absence of purity of one's mind, everything else (relating to virtue) is mere ostentatious pretense." ("மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன்; ஆகுல நீர பிற.") (kural 34).

d) Confucius has said: "Do not criticize other people's faults. Criticize your own faults." (Lin Yutang 1958 : 156).

Thiruvalluvar has posed the rhetorical question: "What blemish can befall a ruler who eradicates his own faults before finding faults with others?" - "தன் குற்றம் நீக்கிப் பிறர் குற்றம் காண்கிற்பின், என் குற்றமாகும் இறைக்கு?") (*kural* 436), It would seem to mean that a ruler can only claim to be faultless if he eradicates his own faults before finding faults with others.

e) Confucius has said: When the common people are only governed by the edicts (or laws) of the state and punishments, they may stay out of trouble from time to time, **but they will have no sense of shame**. Only if a person is guided by **virtue**, such a person will have a sense of shame". *Analects* II.3

Thiruvalluvar is also of the view that, while food etc., are all common needs of all creatures, only the 'sense of shame' is the human beings' unique characteristic attribute: ஊண் உடை எச்சம் உயிர்க்கு எல்லாம் வேறல்ல; நாணுடைமை மாந்தர் சிறப்பு (*kural* 1012). Furthermor, a person's evil deed is regarded as a 'shameful act' when that person feels ashamed by the evil deed: "கருமத்தால் நாணுதல் நாணு..." (*kural* 1011). Thiruvalluvar is also of the view that human beings who lack the sense of shame are mere wooden puppets that can only move their limbs by the pulling of the strings attached to them: நாண் அகத்து இல்லார் இயக்கம், மரப்பாவை நாணால் உயிர்மருட்டி யற்று (*kural* 1020).

f) Confucius has said: "Do not do unto others what you do not want others to do unto you (or Do not impose on others what yourself do not desire). In this way, you will be free from other's ill – will in a family or in a state." *Analects* XII. 2; Lin Yutang 1958:100.

Thiruvalluvar on his part has said: One ought to refrain from doing evil to others if he or she does not want to be tormented by the (retributive) evil: "தீப்பால தான் பிறர்கண் செய்யற்க, நோய்ப்பால் தன்னை அடல் வேண்டாதான்." (*kural* 206).

Furthermore, Thiruvalluvar has devoted a whole chapter (Chapter 32) of ten *kurals* in his work to the ethical principle of not causing harm to anyone (இன்னா செய்யாமை), and they include the following:

"One shall not do unto others what one knows to be harmful". – *kural* 316:
"இன்னா எனத்தான் உணர்ந்தவை துன்னாமை வேண்டும் பிறன்கண் செயல்."

"It is a supreme virtue not to consciously cause any harm to anyone at any time"—*kural* 317: "எனைத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானாம் மாணா செய்யாமை தலை."

"How is it that one, who knows what is harmful to one's own life, goes on to do that harm to other lives?"- *kural* 318: "தன்னுயிர்க்கு இன்னாமை தானறிவான் என்கொலோ மன்னுயிர்க்கு இன்னா செயல்?"

g) One of the most fundamental axioms of *Confucianism* relates to the virtue of being **benevolent towards all beings** as an effective means of developing and perfecting one's true moral character. If an individual is **benevolent** (that is, being kind and actively friendly, helpful and charitable to others), he or she will naturally care for and work for the good of **all** people. If a ruler, or leader of a government or state, is benevolent, that government or state will naturally care for and work for the good of **all** the people in the state, for Confucius was of the view that politics is, or ought to be, merely an extension of an individual human being's moral character.

Confucius has said in Book IV of the *Analects:* "**Benevolence** is the most beautiful moral principle" (*Analects* IV. 1); and " If a person sets his heart on **benevolence**, he or she will be free from all evil" (*Analects* IV.4).

It would seem that the Tamil sage Thiruvalluvar has also enunciated a strikingly similar or parallel moral principle in his treatise *Thirukkural*, and the relevant *kurals* are to be found in its Chapter 25, which is entitled *ARUL –UDAIMAI* (அருளுடைமை). The term *arul* (அருள்) signifies **benevolence, or the grace of universal love**. Thiruvalluvar glorifies benevolence or grace of universal love, as the most important wealth of all the wealth in the universe: "அருட்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம்..." (*kural* 241) and, besides assuring that those who are benevolent and loving towards all beings are completely free of any suffering: "அல்லல் அருள் ஆள்வார்க்கு இல்லை..." (kural 245), he also declares that benevolence is, indeed, the supreme source of all virtues: தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால் தேரின், அருளாதான் செய்யும் அறம்." = 'பிற அறங்கட்கெல்லாம் அருளுடைமை மூலமென்பது பெற்றாம்' – பரிமேலழகருரை (kural 249).

4. CONCLUSION : After having reviewed some examples of the parallelisms between **Confusionism and Thiruvalluvam,** it would seem reasonable to conclude that both the eminent moral philosophers – Confucius and Thiruvalluvar – fervently believed in the efficacy of practical and pragmatic ethical approach for the purpose of urging human beings to develop and perfect their moral character, so that they could live harmoniously and happily with their fellow members of the family, community, and State.

தொல்காப்பியக் கல்வி

இ. சுந்தரமூர்த்தி

இலக்கண வளமையும் இலக்கியச் செறிவும் தொன்மையும் தனித்த தன்மையும் கொண்டு சிறந்து விளங்கும் மொழிகளைச் செவ்வியல் மொழிகள் என்பர். உலகில் ஏறத்தாழ 6000மொழிகள் உள்ளன. அவற்றுள் ஆறு மொழிகள் செவ்வியல் தகுதிப்பாடுடைய மொழிகளாக மொழிநூல் வல்லுநர் கருதுவர். கிரேக்கம், இலத்தீன், வடமொழி, தமிழ், ஹீப்ரு, சீனம் ஆகிய மொழிகளைச் சிறந்த செவ்வியல் மொழிகளாகக் குறிப்பிடுவர்.

தமிழ் மொழியில் தோன்றிய *தொல்காப்பியம்* தொன்மையான நூலாகும். 'முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியதாய்' இக்காலத் தன்மைக்கும் ஏற்ப விளங்குவது தொன்மை நூலான *தொல்காப்பியம்.*

தனிச்சிறப்பு

இலக்கணமாகவும், மொழிநூலாகவும், இலக்கியக் கூறுகளைக் கொண்ட கவிதையியல் பற்றி எடுத்துரைக்கும் நூலாகவும் *தொல்காப்பியம்* விளங்குவதை அறிஞர்கள் புலப்படுத்தியுள்ளனர். காலந்தோறும் பல்வேறு ஆராய்ச்சிகளுக்குரியதாய் விளங்கும் தொல்காப்பியம் மொழிக்கு இலக்கணம் கூறும் நூலாக மட்டும் அமையாது வாழ்விற்கு இலக்கணம் கூறும் நூலாகவும் திகழ்வது *தொல்காப்பியத்தின்* தனிச்சிறப்பு எனலாம்.

தொல்காப்பியக் கல்வியின் தேவை

இலக்கிய மொழிவரலாற்றில் உள்ள முந்தைய மொழிக் கூறுகளைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் நிகழ்கால மொழிக்கூறுகளை ஆராய்ந்துரைத்தும் எதிர்காலத்திற்கும் பயன்படும் வண்ணம் கருதுகோள்களை அமைத்தும் இக்காலச் சூழலுக்கும் பொருந்துமாறு அரிய பொருள்களை விளக்கிக்காட்டும் ஆய்வு நெறிசார்ந்த அரிய நூலாகத் திகழ்வது *தொல்காப்பியமாகும்.* எனவேதான் தொல்காப்பியக் கல்வி இன்றும் தேவைப்படுவதாக உள்ளது.

புலந்தொகுத்தோன்

தமிழ்மொழியின் அமைப்பினையும், வாழ்வியலோடு பொருந்திய இலக்கியக் கட்டுக் கோப்பினையும் உணர்ந்து தொல்காப்பியர் தமக்குமுன் இருந்த பல்துறை சார்ந்த

முனைவர் இ. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் மேனாள் துணைவேந்தர், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் மற்றும் தமிழ்த் துறைத் தலைவர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம். இன்றைய தலைசிறந்த தமிழ் அறிஞர்களுள் ஒருவர்

அறிஞர்களின் படைப்புகளையும் மக்கள் வழங்கிய வழக்காறுகளையும் பலவற்றையும் பயின்று உரிய சான்றுகளைத் திரட்டித் *தொல்காப்பியத்தை* உருவாக்கினார். எனவேதான் இவரை இந்நூலின் பாயிரம் 'புலந்தொகுத்தோன்' எனப் பாராட்டிப் போற்றும்.

நாட்டு வழக்கிலும் ஏட்டு வழக்கிலும் பயிலப்பெற்ற தமிழ்மொழியின் அடிப்படை அமைப்பினை விளக்கும் வகையில் உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, சார்பெழுத்து என்ற எழுத்துக்களின் நெடுங்கணக்குவரிசை, அவை மொழியில் தோன்றும் பாங்கு, மொழி ஒலியைப் பேச்சுறுப்புகள் வெளிப்படுத்தும் முறை ஆகிய இலக்கணக் கூறுகளை எழுத்ததிகாரத்தில் உள்ள நூன்மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல் ஆகிய இயல்களில் கூறுவார்.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் மொழியியலில் கூறலாகும் பல்வேறு தொடரியல் கூறுகளைக் காணமுடிகின்றது. கருத்தாடலியல் (Discourse), பொருண்மையியல் (Semantics), அகராதியியல் (Lexicography), சமூக மொழியியல் (Socio linguistics) முதலாய பலகூறுகளையும் ஒப்பு நோக்கு நிலையில் காணமுடியும். எனவே இன்றைய மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்கும் தொல்காப்பியக் கல்வி இன்றியமையாததாக விளங்குகின்றது.

மொழிக்காப்பு

தமிழ்ச் சொற்களோடு வடசொற்கள் கலக்கும்போது அவற்றை எவ்வாறு எழுத வேண்டும் என்பதற்கான நெறியையும் தொல்காப்பியர் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

> வடசொற் கிளவி வடவெழுத்து ஓரீஇ
> எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே

என்பது விதியாகும். பிறமொழிகளோடு கலந்து பேசுகின்ற இன்றைய சூழலில் இந்நூற்பா மொழிக்காப்பு நூற்பாவாக விளங்குகின்றது. இது தமிழின் தனித்தன்மையையும் அமைப்பையும் போற்றிக் காக்கின்ற இலக்கண நெறியாகும்.

மொழியின் வளர்ச்சியைக் காட்டுவது அகராதியில் அமைந்துள்ள சொற்களாகும். இந்த நூற்றாண்டில் செழித்து வளர்ந்துள்ள தமிழ் அகராதிக் கலைக்குத் தொல்காப்பியர் வழங்கியுள்ள கொடை சொல்லதிகாரத்தில் வரும் இடையியலும் உரியியலுமாகும்.

சொல் உருவாக்கப்பட்டது பொருளை அறிவித்தற்கேயாகும். பொருளை அறியாத நிலையில் சொல் தோன்றாது. தொல்காப்பியர் 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' என்பார். இது உலகில் உள்ள எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவானதாகும்.

சொல் பொருளையும் விளக்கும்; தன்னையும் அறிவிக்கும். 'பண்பு' என்ற சொல்லிற்குப் பொருளும் உண்டு. அது என்ன வகையான சொல் என்பதையும் சுட்டும்.

இதனைத் தொல்காப்பியர் 'பொருண்மை தெரிதல்' 'சொன்மை தெரிதல்' எனப் பாகுபடுத்திக்காட்டிச் சொல்லின் இயல்பைப் புலப்படுத்துவார்.

சொற்களின் வகை

சொற்களின் வகைகளைப் பாகுபடுத்துவது எளிதானதன்று என்பர் மொழியியல் அறிஞர். The difficulty of classifying the parts of speech is so great that no satisfactory arrangement has yet been made என்பர். ஆனால் தொல்காப்பியர் பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்காக வகுத்துக் கொண்டார். மேலும் பெயர், வினை என்ற பெரும்பிரிவினுள் எல்லாச் சொற்களையும் அடக்கலாம் என்றார்.

இலக்கணம் என்பது இயல்பு, தன்மை, அழகு என்று பொருள் பயத்தலின் தமிழ் மொழியின் இயல்பினையும் தன்மையினையும் அழகினையும் தக்கவகையில் புலப்படுத்திய ஆற்றலையும் தெளிவையும் *தொல்காப்பியத்தில்* காணலாம்.

தொல்காப்பியம் முழுமையான இலக்கணம்

ஒலிக்கூறுகளால் உருவாக்கப்படும் சொல்லின் வகைகளையும் அவை தொடர் மொழியில் வழங்குவதற்குரிய வழிமுறையினையும் விளக்கமாகவும் விரிவாகவும் சொல்லதிகாரத்தில் கூறியுள்ளார். தமிழ்மொழியின் தொடர் அமைப்பினை விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்க இலக்கணம் (Descriptive Grammar) படைத்துள்ளார்.

கிளவியாக்கத்தில் அல்வழித் தொடர்களுக்கும் பின்வரும் இயல்களில் வேற்றுமைத் தொடர்களுக்கும் பெயர், வினை, இடை, உரியியல் ஆகிய பகுதிகளில் தனிச்சொற்களுக்கும் இலக்கணம் கூறினார். விடுபட்ட இலக்கணக் கூறுகளை எச்சவியல் என அமைத்து முழுமை செய்தார்.

இன்றைய மொழியியலாளரின் கருத்துப்படி எழுத்ததிகாரம் என்பது தமிழின் ஒலியனியல் (Phonology) பேச்சொலியியல் (Phonetics) உருபன் ஒலியியல் (Morpho Phonemics) ஆகியன பற்றி எடுத்துரைப்பதாம்.

மொழியியலாளர் கூறும் உருபனியல் (Morphology) தொடரியல் (Syntax) என்ற பகுதிகளும் சொல்லதிகாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மக்கள் வாழ்வியலை மையமாகக் கொண்டு அமைவது தொல்காப்பியப் (அகம்.புறம்) பொருளதிகாரம். இலக்கிய ஆக்கத்திற்கு வேண்டிய உணர்ச்சி, கற்பனை வடிவம் முதலாயின பொருள் அதிகாரத்தில் உவமை, மெய்ப்பாடு ஆகிய இயல்களில் கூறப்படுகின்றன. எனவே *தொல்காப்பியம்* ஒரு முழுமையான இலக்கணமாகவும் (Grammar) பாவியலாகவும் (poetics) அமைந்து தமிழரின் பண்பாட்டுச் சின்னமாக ஒளிர்கிறது.

வாழ்நெறி

எழுத்தும் சொல்லும் மொழியைப் பற்றியனவாகும். பண்பட்ட ஒரு மொழிக்கு வளமும் வாழ்வும் அளிப்பது இலக்கியமாகும். இலக்கியப் படைப்பும் பயிற்சியும்

வாழ்க்கை நெறிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டன. தொல்காப்பியரின் பொருளதிகாரம் பழந்தமிழரின் வாழ்நெறிகளைக் கூறுவதாகும்.

பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வு, தொழில், பொருள், சமூகநிலை, சமயநெறி, ஆட்சிமுறை, கடவுட்கொள்கை, அரிய பழக்க வழக்கங்கள் முதலாயினவற்றைத் தெளிவுறுத்தும் பகுதி பொருளதிகாரமாகும். உவமை , உத்தி, நடை, வடிவம் என இலக்கியக் கொள்கைகளின் விளக்க நூலாகவும் *தொல்காப்பியம்* திகழ்கிறது.

நானிலத் தெய்வங்களை நில அடிப்படையில் *தொல்காப்பியம்* கூறும்.

மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெரும்புனல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.

என்பது *தொல்காப்பியம்*.

பல்துறைப் புலமை

பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே உயிர்களை ஆறுவகையாகப் பகுத்த நெறியும் தொல்காப்பியரின் பல்துறைப் புலமையைக் காட்டும்.

தொன்மைமிக்க நூலான *தொல்காப்பியத்தை*யொட்டியே இன்றுவரை பல இலக்கண நூல்கள் தோன்றிக்கொண்டுள்ளமை அந்நூலின் செறிவைக்காட்டும். பின்தோன்றிய இலக்கண நூல்களுக்கெல்லாம் இதுவே முன்னோடி. ஐந்திலக்கணத்தைப் பற்றிப்பேசும் அரியநூல் இதுவே.

தொல்காப்பிய நீரோட்டம் இன்றுவரை ஒவ்வொரு இலக்கிய வகைமைக் கூறுகளிலும் இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

இலக்கணத்தினை விளக்கவியல், வரைவியல், ஒப்பியல், வரலாற்றியல் என்று திறனாய்ந்து பகுப்பர். *தொல்காப்பியத்தில்* இன்று பேசும் பல்வேறு புதுமை வகைகளும் பொலிவுடன் திகழ்கின்றன. பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் இயல்பே எனும் நெறியைத் தமிழுக்குத் தந்தவர் தொல்காப்பியர்.

பழமையும் புதுமையும் இணைந்த வரலாற்றுக் கருவூலம் *தொல்காப்பியம்*. அது இலக்கண இலக்கியமாகத் திகழும் தொன்மைச் செவ்வியல் நூல். தொல்மரபு போற்றும் *தொல்காப்பியம்* பேணிக்காக்க வேண்டிய அரிய கருவூலம் ஆகும்.

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் தோன்றிய *நன்னூல்* எழுத்தும், சொல்லும் பற்றிய கோட்பாடுகளை விளக்கியுரைக்கும். தமிழ் இலக்கணிகளான தொல்காப்பியரும்

நன்னூலை இயற்றிய பவணந்தியாரும் சிறந்த மொழியியற் கோட்பாடுகளைத் தத்தம் நூல்களுள் விளக்கியுள்ளனர் என்பதை மொழியியல் அறிஞர்கள் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளனர். முத்துவீரியம் நூலாசிரியர் *மொழியியல்* என்னும் சொல்லைப் பதவியல் என்னும் பொருளில் முதன்முதலில் கையாளுவார்.

மொழியியல்

தொல்காப்பியர்கூறும் பிறப்பியல் இன்றைய மொழியியலார்கூறும் ஒலியியல் பற்றியதாகும். எழுத்துகளின் பிறப்பு, பிறக்கும் இடம், முறைபற்றி இவ்வியல் விரிவாகப் பேசும். நன்னூலாரும் இதனைப் பின்பற்றி எழுத்தியலில் கூறுவார்.

தொல்காப்பியரின்

உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப் (தொல்.எழுத்து.83)

தொடரியல், பொருண்மையியல், அகராதியியல், கருத்தாடலியல் ஆகியவைகளை ஒன்பது இயல்களில் விவரிக்கின்றது. அவைகளில் கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், எச்சவியல் ஆகிய நான்கு இயல்களும் மிகுதியும் தொடரியல் நோக்கு உடையவை. ஏனைய ஐந்து இயல்களும் மிகுதியும் சொல்லியல் நோக்கு உடையவை. இருந்தாலும் தொடரியல் நோக்குடைய இயல்களில் சில தொடரியல் செய்திகளும் காணப்படுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது என்பார் செ.வை.சண்முகம், தொல்காப்பியத் தொடரியல்.

தொல்காப்பியம்கூறும் எழுத்துப் பிறப்பியல் கூறுகளை மொழியியல் நோக்கில் அறிஞர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார், தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியத்தில் ஒவ்வொரு எழுத்திற்கும் விரிவாகக் கூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி

அறிஞர் இராகவையங்கார் ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டிற்குமுன் *பொருளதிகார ஆராய்ச்சி* என்னும் அரிய நூலைப் படைத்தார். அந்நூல் யாழ்ப்பாணம் திரு. காந்தன் அவர்கள் வழங்கிய பரிசு பெற்ற நூலாகும். அன்றுமுதல் பல அரிய ஆராய்ச்சி நூல்கள் பொருளதிகாரம் குறித்து வெளிவந்துள்ளன. அறிஞர் பா.வே.மாணிக்கநாயக்கர் *தொல்காப்பியப்* பொருளதிகாரத்தில் தமக்கு எழுந்த ஐயங்களைக் கடிதங்கள் மூலம் இராகவையங்காருக்குத் தெரிவித்தார். இராகவையங்காரும் மடல் வழியே விளக்கங்கள் அளித்தார். இவை *தொல்காப்பிய* அலகைத் தொடர் வரிசையில் நூலாகவும் வெளிவந்தன.

திணை விளக்கம்

இந்த நூற்றாண்டில் பொருளதிகாரம் குறித்த ஆய்வுகளில் புதிய அணுகுமுறைகளும் தென்படுகின்றன. அறிஞர் ஏ.கே.இராமானுஜம், கலாநிதி

கைலாசபதி, கலாநிதி சிவத்தம்பி முதலாய அறிஞர் பெருமக்கள் திணை சார்ந்த புதிய ஆய்வுக் கோட்பாடுகளை உருவாக்கினர். இவ்வகையில் அறிஞர் அய்யப்ப பணிக்கரின் Hardy's wessex and Tinai Poetics என்னும் ஆய்வு குறிப்பிடத்தக்கதாக விளங்குகிறது.

சுற்றுப்புறச்சூழல் கோட்பாடு

அய்யப்பபணிக்கர் மலையாளத்தில் எழுதிய திணைசங்கல்பம் அகப்பொருளும் புறப்பொருளும், திணை விவஸ்தையும் ரூபமஞ்சரியும் முதலான கட்டுரைகள் புதிய அணுகுமுறையைக் காட்டுவன.

தொல்காப்பியர் வாழ்ந்த காலக்கட்டத்தில் இருந்த தென்னிந்தியப் புவியியல் இயற்கையை ஆதாரமாக்கித்தான் ஏழு அகத்திணைகளும் ஏழு புறத்திணைகளும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பூகோளத்தின் ஏனைய பாகங்கள் கவனத்தில் வரும்போது கூடுதல் திணைகளை ஏற்றுக் கொள்வது அதாவது திணைப் பெருக்கவிரிவு நியாயமானதே' என்பர் அய்யப்பபணிக்கர்.

தொல்காப்பியத்தில் இலக்கியம் முழுமையும் அகம், புறம் என்று பிரிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. அகம் என்றால் உட்புறம் சம்பந்தப்பட்டது தனிநபர் சார்ந்தது. உளவியல் பாற்பட்டது. மென்மை உணர்வு, மோகனம், சுயசார்புடையது என்றெல்லாம் கூறலாம்.

புறம் என்றால் வெளி; எல்லையற்றது. சமூகவியல் சம்பந்தப்பட்டது. தீவிர உணர்ச்சி வெளிப்பாடு. பொருள் சார்ந்தது என்றெல்லாம் குறிப்பிடலாம். ஒவ்வொன்றிற்கும் முறையே ஏழு திணைகள் பொருளதிகாரத்தில் விதிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. இது ஓர் எடுத்துக்காட்டுமட்டும் தான். இந்தக் கோட்பாட்டை மனித நிலைகளின் காலதேச நிலைகளுடன் தொடர்புபடுத்தும் அழகியல் கோட்பாட்டை, தேவையான விரிவாக்கம், திருத்தங்களுடன் ஒருபடைப்பைத் திறனாய்வு செய்யப் பயன்படுத்தலாம்.

தொல்காப்பியத்தின் பொருளதிகாரம் திராவிட இலக்கிய இயலின், ஆய்வுச் சித்தாந்தத்தின் மூலக்கருவாகும். அதை விரிவாக்கி எடுத்தால் ஒருவேளை உலகத்தில் மிகவும் பழமையான மகத்தான ஒரு சுற்றுப்புறச் சூழல் அழகியல் கோட்பாடு நமக்குக் கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கிறது என்பார் அய்யப்பபணிக்கர் (ஐயப்பபணிக்கரின் ஆளுமையும் சிலபடைப்பு மாதிரிகளும் - 2006 - தமிழில் நீலபத்மநாபன்). அய்யப்பபணிக்கரின் 'தொல்காப்பியத்தின் சமகால முக்கியத்துவம்' (காலச்சுவடு அக்டோபர் 2006), கா.சிவத்தம்பியின் 'தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றில் தொல்காப்பியக் கவிதையியல் - சில வினாக்களும் சிக்கல்களும்', க.பாலசுப்பிரமணியனின் 'இலக்கியத்தில் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் இடம்', முதலாய கட்டுரைகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன.

தொல்காப்பிய ஆய்வில் புதிய துறைகளோடு பொருத்திப் பார்க்கும் தேவை இன்று அறிவியல் வளர்ந்த சூழலில் இன்றியமையாததாக அமைகின்றது.

கட்டமைப்பு

எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்று பிரிவுகளிலும் தொல்காப்பியர் தாம் கூறப்போகும் செய்திகளைத் திட்டமிட்டு முறைப்படுத்தினார். அப்பிரிவுகளை ஒன்பது ஒன்பது குறும்பிரிவுகளாகப் பகுத்தார். இவற்றிற்கேற்ப நூற்பாக்களை முறைப்பட வைத்தார்.

தொல்காப்பியத்தின் கட்டமைப்பினை இன்றைய கணினிமுறை அமைப்போடும் (Top – Down programming) பொருத்திக் காட்டுவது புதிய முயற்சியாக உள்ளது. (‘தொல்காப்பியத்தின் கட்டமைப்பு' - ப.பாண்டியராஜா, *தொல்காப்பியம்- சங்க இலக்கியம் எழுத்து சொல்மரபுகள் - புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு நிறுவனம், 2012).*

மொத்த அமைப்பையும் கட்டமைத்துக்கொண்டு அதன் ஒவ்வொரு பகுதியையும் உருவாக்கத் தொல்காப்பியர் பின்பற்றிய முறை இன்றைய அறிவியல் நெறியோடு ஒத்துவருவதை உணரலாம் என்பர். அடிமட்டச் செய்திகளைச் சேகரித்து அவற்றைத் தொகுத்துச் சீராக்கி அவற்றுக்கிடையே இணைப்பு உண்டாக்கி மேலேழுப்பும் முறையே இது என்பர். தமக்குத் தேவையான செய்திகள் நாடகவழக்கிலும் உலகவழக்கிலும் எவ்வாறு பொதிந்து கிடக்கின்றன என்பதை ஆராய்ந்து அவற்றிலுள்ள செய்திகளையும் தொகுத்து முறைப்பட வைக்கும் பகுப்பாய்வு நெறி என்பர்.

தொகுப்புநெறி

தொல்காப்பியர் தொகுத்துணர்த்தும் செய்திகளை உரையாசிரியர்களும் போற்றியுரைப்பது கருதத்தக்கது. நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில் இத்தொல்காப்பியம் என்னும் நூற்குமரபாந் துணைக்கு வேண்டுவனவற்றைத் தொகுத்து உணர்த்தினமையின் நூன் மரபென்னும் பெயர்த்தாயிற்று என்று உரைப்பது *தொல்காப்பியத்* தொகுப்பு நெறியினை உணர்ந்தமைக்குச் சான்றாகும்.

ஒலி அளக்கும் கருவிகள்

பேச்சொலிகளை அளப்பதற்கு இன்று மொழியியல் ஆய்வுக் கூடங்களில் பல கருவிகளைப் பயன்படுத்தி (ossilo graph, spectro graph) ஒலி அலைத் தொடரில் அடங்கியுள்ள பல்வேறு அதிர்வெண்களை (frequencies) மொழியியல் அறிஞர்கள் அளந்து கூறுவர். ஆனால் தொல்காப்பியர் அக்காலத்தில் வழங்கிய ஒலியியல் நுட்பத்தை நுண்ணுணர்வால் விதந்து கூறுவது கருதுதற்குரியது. இன்றைய நிலையில் இது குறித்து ஆராய்ச்சி மேலும் தேவையானதாக அமைகின்றது.

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் தோன்றிய நூல்கள்

தொல்காப்பியத்திற்கு முன் அகத்தியம் என்னும் நூல் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுவர். *தொல்காப்பியத்திற்கு பின் அவிநயம், பன்னிருபடலம், காக்கைபாடினியம் பெருங்காக்கைப் பாடினியம்* முதலாய நூல்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் உரைகளில் காணக்கிடக்கின்றன. *அணியியல், தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரம், சந்திராலோகம், குவலயானந்தம், உவமான சங்கிரகம்* என்னும் அணி நூல்களும் தோன்றின. அமிதசாகரரின் *யாப்பருங்கலம்,* திருக்குருகைப் பிரான் கவிராயரின் *மாறன் பாப்பாவினம்,* குமரகுருபரரின் *சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை,* பாம்பன் சுவாமிகளின் பலசந்தப் பரிமளம், தண்டபாணிசுவாமிகளின் *வண்ணத்தியல்பு* எனப்பல இலக்கண நூல்கள் காலந்தோறும் தோன்றின. யாப்பருங்கலக் காரிகை, யாப்பொளி, *பன்னிருபடலம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், குவலயானந்தம்* எனப் பன்னூல்கள் தோன்றின. *நன்னூல்* மட்டும் பெருவழக்குப் பெற்ற நூலாக விளங்கியது.

தொல்காப்பியரின் நுட்பம்

தொல்காப்பியத்தின் நுட்பம் பிற இலக்கண நூல்களில் காணப்பெறவில்லை என்பர். தமிழ் இலக்கணங்களில் தொல்காப்பியம் கூறிய சிறு அளவுகூட மற்ற இலக்கணங்கள் மொழியமைப்பை விளக்குவதில் வெற்றிபெறவில்லை. மொழியியல் நுட்பத்தையும் காட்டவில்லை. இதற்குத் தொல்காப்பியருக்குப் பிறகுவந்த தமிழ்ப்புலவர்கள் அறிவுகுன்றிப் போய்விட்டார்கள் என்பது பொருளல்ல. தொல்காப்பியர் தம்முடைய தனிப்பட்ட நுண்ணுணர்வால் கூறிய கருத்துகளை - கோட்பாடுகளை அவர்களால் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை' என்று மொழியியல் அறிஞர் செ.வை.சண்முகம் கூறுவது கருதத்தக்கது.

தொல்காப்பியர் கூறும் தடுமாறு தொழிற்பெயர் இன்றைய மாற்றிலக்கண விதிமுறைக்கும் பொருந்துவதை எண்ணிப் பார்க்கலாம். மொழியியல் அறிஞர் சாம்ஸ்கி அவர்களின் மொழிநூல் கருத்துகளோடு இன்று *தொல்காப்பியத்தையும்* ஒப்பிட்டு ஆராய்கின்றனர்.

பல்லாண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய *தொல்காப்பியம்* இன்றைய அறிவுக் கூறுகள் பலவற்றையும் பெற்று விளங்குவதை நன்கு உணரமுடிகின்றது. மரபியலில் காணலாகும் செய்திகள், உயிரினக் கோட்பாடுகள் ஆகியன இன்றைய சூழலுக்கும் பொருந்தும் தன்மையாக விளங்குகின்றமை *தொல்காப்பியக்* கல்வி இன்றும் தேவை என்பதைக் காட்டும்.

MUSIC AND MUSICAL INSTRUMENTS

Gift Sironmoney

Some New Lighton Stringed Instruments of the Ancient Tamil Country.

In the ancient Tamil country, all the musical instruments using vibrating strings were denoted by the word yā̱l and at the beginning of the Christian era, there were different kinds of yā̱ls as mentioned in the Sangam literature. The word *veenai* which is of Sanskrit origin, was introduced at a later period beginning with that of *Silapathikāram*. Several centuries later, during the period of *Cinthāmani* both the words yā̱l and veenai were used to denote one and the same instrument. For instance, *makara yā̱l* was also called *makara veenai*. At a much later date, when it became fashionable to use words of Sanskrit origin, the word yā̱l was completely dropped and only the word *veenai* was used. It is interesting that in Sanskrit the word veenai is used to describe harp - like instruments as well. For example, the hundred – stringed harp is called the *sata tantri* veena.

There are two main types of stringed instruments. The first type includes those musical instruments with large number of strings, with each string producing only one musical note. These we shall call the harp – type instruments. A harp - type instrument of fourteen strings, for example, can produce only fourteen notes and no more. The second type includes instruments which normally have a small number of strings. But from each string several musical notes can be produced by artificially adjusting the length of each vibrating string. This we shall call the lute- type. From such an instrument, even if it had only one string, several musical notes can be produced.

During the first ten centuries of the Christian era, both these types are found represented in sculptures. In the last few centuries, the harp type instrument seems to have completely disappeared from the Tamil country and only the lute type instruments are found in sculptures. As both the harp - type instruments and the pure Tamil word yā̱l have gone out of use, it was but natural to identify the harp - like instruments with the word yā̱l. Swami Vipulananda expounds such a thesis in his book, *yā̱l nūl*. Other eminent authorities disagree with this naive solution to the problem. In his *pā̱nar kaivaḻi*, Dr. Varaguna Pandian presents the theory that the word *yā̱l* denoted instruments of the lute - type and also that all the stringed instruments of the Tamil country were of the same lute - type but of different sizes varying only in the number of strings. Such a view was based on an important claim of Dr. Abraham Pandither that the present - day Tanjore *veenai* is essentially the *sengōtu yā̱l*.[1] Pandither however had stated in his *Karunāmirtha Sāgaram* that other ancient instruments which had a large number

---

Prof. Gift Sironmoney, Professor of Mathamatics, Madras Christian College, Chennai.

of strings were in fact harp - like. Thus there is considerable difference of opinion among the experts about the name and the structure of the different kinds of stringed instruments.

Both the harp - like and the lute- like instruments have several parts in common as they are basically stringed instruments. Both types must have vibrating strings *(narambu),* hollow sound - boxes *(paththar)* to increase the volume and the quality of the sound produced by the string and a stem *(kōdu)* to which one end of each string is attached. The sound - box may be made of wood or gourd *(surai)* and may or may not be covered with skin (*pōrvaith thōl*). In both the types tuning pegs (*murukkāni*) may be used to adjust the tension of each string. In the lute - type instruments, the strings will be very close to and parallel to the stem so that it will be possible to produce different notes from each string. The whole stem can be absolutely straight, slightly bent or curved at one end as in the Tanjore *veenai*. Even in harp -like instruments the stems can be curved or straight as can be seen from the figures. In the past, sculptural evidence was not much sought after and experts relied mainly on the poetic descriptions of the instruments. For instance, if an instrument is mentioned as having a curved stem, Vipulanandar concluded that the instrument was harp - like and from the same description Varaguna Pandian concluded that the instrument was lute - like! On the basis of the sculptural evidence now available, our notions about some of the important instruments need to be changed.

Perumpāṇāṟṟuppaṭai of the Sangam period mentions an instrument called *vil yāḻ*,[2] literally meaning bow *yāḻ*. It was bent in the form of a bow. A single piece of wood was chosen such that it had a natural hollow. This single piece formed both the sound box and the stem. The string was made of twisted fibre. In the instruments of the later period, the string was some form of gut or wire. It is interesting to note that the stem of *vil yāḻ* was made from gmelina (*kumizhi*) Shrub and the string from the 'snake plant' sansivieria (*maral*), both of which are commonly found on our campus. As it is stated that this instrument was used by a cowherd, it is very likely that it was developed locally.

In *Silappathikāram* we find that the minstrels (*pāṇar*) living near Madurai used the *sengōtu yāḻ*. It had seven strings and its sound- box was made of wood. The present *Tanjore veenai* also has seven strings, a wooden sound - box and it is not found in the North. It is quite possible that the *Tanjore veenai* evolved out of the ancient *sengōtu yāḻ*. If this *yāḻ* were of the harp - type, only seven notes could have been produced by the instrument. In singing, certainly more than seven notes are used, and this instrument would not have been able to produce all the notes required by the singer if it were harp - type. An octave contains eight notes *(sa, ri, ka, ma pa, tha, ni)* and in singing the normal range is two octaves. Kovalan is described in ***purancheri yiRutha kAthai*** as singing in three octaves, accompanying himself in the *sengotu yāḻ*.[3] This will be impossible with a harp - type instrument. Therefore sengotu *yāḻ* must have been of the lute- like. However, one should be very careful before drawing such conclusions without confirmatory sculptural evidence.

Māthavi in Silapathikāram is described as using the *sakōta yāḻ*, an instrument with fourteen strings. A harp - like instrument with a large number of strings is depicted in the Amaravathi sculptures of the third century A.D. Vipulanandar asserts that the Amaravathi instrument is in fact *sakōta yāḻ*, since the number of strings shown on the sculpture is more than seven. If this is true, then *sakōta yāḻ* must have been introduced into Tamilnad from the North. For the Amaravathi - type instrument is also found in a coin of Samudra Gupta, sculptures of the Gupta period and even in those of the Mauriya period. However we are fortunate in having the depiction of a different harp -like instrument at the Darasuram temple built by Rajendra cholan in the 11th century. This instrument is depicted as held by Tiruneelakanda Perumpanar and his name is clearly inscribed beneath the panel. Tiruneelakanda Yalpanar is believed to be a historic figure, being an expert on *sakōta yāḻ*. Hence there is no doubt that the Darasuram instrument is the *sakōta yāḻ*. The stem of the *sakōta yāḻ* is shown to be straight and long and is different from the curved stem of the Amaravathi instrument. One can see clearly the strings and the leather bands *(thivvu)* used to tie up the strings to the stem. The sound - box is fixed at an unusual angle and the instrument rests on the ground with the stem held vertical. It follows that the diagram of *sakōta yāḻ* given by Vipulanandar has to be discarded together with Varaguna Pandian's theory that the *sakōta yāḻ* was lute – like. In the Tamil Encyclopedia, the diagram of *sakōta yāḻ* is reproduced from Vipulanandar's book and one hopes that in future editions, the diagram of the Darasuram instrument will be given to describe *sakōta yāḻ*.

Another interesting instrument called the *makara yāḻ* features prominently in Cinthāmani and Perungathai. Vipulanandar claims that it must have had an European origin as it is mentioned in Perungathai that a *makara yāḻ*[4] was the handiwork of the *yavanar* or the Europeans. On the other hand, the Romans, whose coins are found all over Tamilnad, had no harp. In fact they said that harp was only for the barbarians and not for civilized people like themselves! We are once more lucky in having a well - preserved harp - like instrument depicted at Thirumayam side by side with a lute - like instrument. The rock - cut panel at Thirumayam belongs to the eighth century and is kept in excellent condition. The harp - like instrument is in the form of a fish, with the forked tail very clearly marked. The word *makaram* denotes a shark or a fish and there is no difficulty in identifying the instrument as the *makara yāḻ*. The sound - box is covered with skin and the instrument appears to be studded with precious stones. The strings are not depicted but the leather bands are. This discovery of covered with plaster and nothing more can be said about this unless the plaster is removed!

We have stated that both the words *yāḻ* and veenai are only general terms for stringed instruments. For the first time we have identified *sakota yāḻ* and *makara yāḻ* from sculptural evidences available in Tamilnadu. We have also argued that the *veena* found for the first time in India at Mahabalipuram is the ancient Tamil instrument *surai yāḻ* and we have briefly described two new instruments from the Pallava sculptures. Certain scholars have tried to show that anything good in Tamil music must have come from outside or at least the names must have a Sanskrit origin! All we have done is to provide certain evidences to the contrary.

1. சேர சோழ பாண்டிய நாடுகளிலும் மைசூர் ராஜ்யத்திலும் ஆயிரமாயிரமாக வழங்கிவரும் செங்கோட்டியாழ் என்ற சிறந்த வாத்தியம் தற்காலத்தில் வீணை என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. (கருணாமிர்த சாகரம், 581)

2. புழற்கோட்டுத் தொடுத்த குமிழின் மரற்புரி நரம்பின்
வில்யா ழிசைக்கும் விரலெறி குறிஞ்சி (181 – 182)

3. செந்திறம் புரிந்த செங்கோட்டு யாழில்...
வரன்முறை வந்த மூவகைத் தானத்து
பாய்கலைப் பாவை பாடல் பாணி (106, 110–111)

4. யவனக் கைவினை
மாணப் புணர்ந்ததோர் மகர வீணை (மகர காண்டம், யாழ் நலந் தெரிந்தது, 22–23)

5. குண்டுநீர் வறந்திட் டன்ன நெடுங்கொடிக் குறுங்காய்ப் பத்தர்
தண்டுநீ ணிறத்த நல்லா ழிடந்தழீஇத் தெறித்துத் தாக்கிக்
கண்டுமா டகந்தி ரித்துக் கௌவிய திவ்விற் பாவ
விண்டுதே னொழுகிற் றென்ன வீக்கிமென் சுருதி கூட்டி (விறகுவிற்ற படலம், 27)

6. கற்றார் பலரைத்தன் கண்ணாக இல்லாதான்
உற்றிடர்ப் பட்ட பொழுதின்கண் தேற்றம்
மரையா துணைபயிரும் மாமலை நாட!
சுரையாழ் நரம்பறுத் தற்று (பழமொழி நானூறு, 196)

Early Drone Instrument
Mahabalipuram

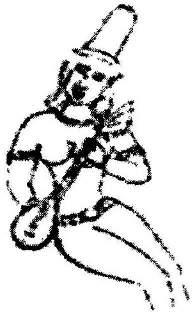

Early Lute - Like Instrument
Kanchipuram

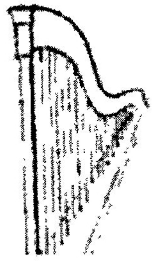

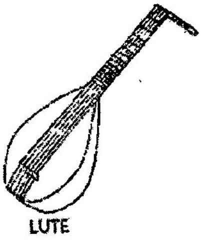

LUTE

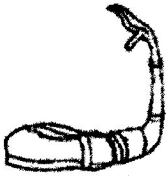

MAKARA YAL

HARP

TANJORE VEENAI

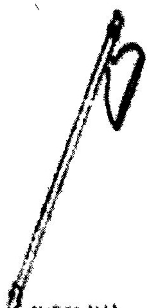

SURAI YAL

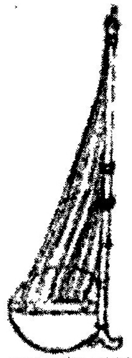

SAKOTA YAL

Source: Madras Christian College Magazine, Vol.34, No.2, pp.70-75, March 1965.

FROM INDUS VALLEY TO COASTAL TAMIL NADU

Strong resemblances between graffiti symbols

In recent excavation in Nagapattinam district in Tamil nadu, megalithic pottery with graffiti symbols that have a strong resemblance to a sign in the Indus script have been found. Indus script expert Iravatham Magadevan says that what is striking about the arrow - mark graffiti on the megalithic pottery found at Sembiyankandiyur and Melaperumpallam villages is that they are always incised twice and together, just as they are in the Indus script.

The Hindu published on April 27 a report ("Megalithic period pottery found") on megalithic pottery and urns found at Sembiyankandiyur, along with (in most of the editions) a photograph of three pots with arrow - like graffiti symbols on each pot.

In all the three pots, the arrow-like symbol appeard two times each and next to each other. The Tamil Nadu Archaeology Department found these pots during excavations at Sembiyankandiyur between February and April 2008 after a school teacher, V. Shanmuganathan, unearthed a polished Neolithic axe from the garden of his house at Sembiyankandiyur in 2006. The axe had engravings that resembled the Indus script.

In May 2007, the Department found several pots at Melaperumpallam near Poompuhar during a trial excavation. Some of these had the same arrow-like symbol occurring twice on them, and always adjacent to each other.

According to Mr. Mahadevan, seals unearthed at Mohenjodaro (now in Pakistan) in the 1920s have similar arrow-like signs that also occur twice and always together. There are several seals with the Indus script and engravings of a bull or a unicorn where the arrow-like sign always occurs in pairs.

While the megalithic/Iron Age pottery in Tamil Nadu is datable between the third century B.C. and third century A.D., the Indus script belongs to the period 2600 B.C. to 1900 B.C. of the mature Harappan period.

> "In spite of the enormous gap in time and space between the Indus civilization - sites and (the) Tamil Nadu (sites), it appears that the megalithic graffiti of Tamil nadu have continued the tradition of the Indus script" Mr. Mahadevan said.

Despite a slight difference in the graphic of the arrow like symbol found on the megalithic pottery of TamilNadu and the sign in the Indus script, the fact is that they always occur in double and together. So this requires further study and investigation.

In 1960. B.B.Lal, former Director General of the Archaeological Survey of India (ASI) wrote a paper in the publication *Ancient India* brought out by the ASI, with a photographic catalogue of the megalithic and chalcolithic pottery with graffiti marks and comparing them with the signs of the Indus script

> "Since then, many more examples of pottery with graffiti marks that have a strong resemblance to the Indus signs have been found at Sanur near Thindivanam in Tamil Nadu and Musiri (pattanam) in Kerala" Mr. Mahadevan said.

Particularly significant was a large megalithic terracotta plate found at Sulur near Coimbatore, with symbols closely resembling an inscription on a tablet found at Harappa, which is also in Pakistan now. Hence,

> "there is district possibility that the megalithic symbols and the corresponding sings of the Indus script have the same significance and meaning,"

he said (The terracotta plate from Sulur is on display at the British Museum in London).

In his paper, "A megalithic pottery inscription and a Harappa tablet; a case of extraordinary resemblance," published in the *Journal of Tamil Studies*, Volume No.71, June 2007, Mr. Mahadevan said: "I suggest that close resemblances are possible only if the south Indian megalithic script is related to the Indus script. Further, the common sequence found on the Sulur dish and the Harappa tablet may indicate that the languages of the two inscriptions are related to each other."

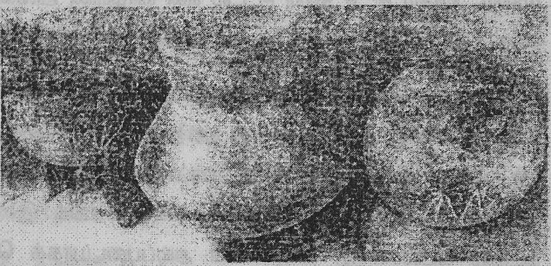

CONTINUITY OF TRADITION: *Megalithic pots with arrow-work graffiti found at Sembiankandiyur village in Nagapattinam district.* - PHOTO: M. SRINATH

Megalithic pottery with arrow-work graffiti occurring next to each other found at Melaperumpallam near Poompuhar in Tamil Nadu. - PHOTO COURTESY: TAMIL NADU ARCHAEOLOGY DEPARTMENT

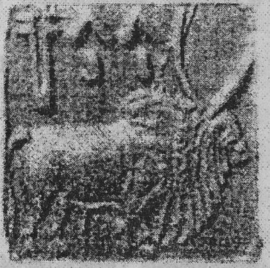

A seal from Mohenjodaro with the Indus script with the arrow-work sign appearing twice together. - PHOTO COURTESY: INDUS RESEARCH CENTRE, ROJA MUTHIAH RESEARCH LIBRARY, CHENNAI

Source. The Hindu, Saturday, May-3, 2008

சங்ககால மீனவர்களின் பண்பாட்டுச் சூழலியல்

சண்முகராஜா சிறிகாந்தன்

ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் சார்ந்த இலக்கியங்கள் மக்களினுடைய பண்பாட்டின் ஒட்டுமொத்த முழுமையின் அங்கங்களாக அமைகின்றன. மக்களுடைய சமூக வாழ்வு, சமூக வரலாறு ஆகியவற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதில் இலக்கியங்கள் கணிசமாகப் பங்களிப்பினைச் செய்துவருகின்றன. இந்நிலையில் தொல்தமிழர் பண்பாட்டியல் கூறுகளை விளங்கிக்கொள்வதற்கான இலக்கிய மூலங்களாகச் சங்க இலக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. பழந்தமிழரது அக-புறவாழ்வினைச் சங்கப் புலவர்கள் கவிதை வடிவத்தில் பாடியுள்ளனர். அவர்களுடைய பாடல்களில் கையாளப்பட்டுவந்த உவமைகள், உருவகங்கள், இன்னும் பிற இலக்கிய உத்திகள் அக்கால மக்களுடைய வாழ்வினைத் தெள்ளத்தெளிவாக வெளிப்படுத்தியுள்ளன. தொழில் மரபு, சமய_நிலை, போரியல் முறை, அரசாட்சி, உணவு ஈட்டல் என வாழ்வின் அனைத்து முதன்மை விடயங்களையும் சங்கப் பாடல்களின் வழியே அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது.

சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகளை இயற்கை நெறி நின்று நோக்குகின்றபோது ஐந்திணை மரபுகளாக ஆராய்ந்தறிய முடியும். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், பாலை, நெய்தல் எனும் ஐவகைப் பெருநிலப் பண்பாட்டுப் பரப்பினுள்ளே நெய்தல் நிலச் சமூகமாக மீனவர்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் இனங்காட்டியுள்ளன. கடலும் கடல்சார்ந்த வாழ்வினை அடிப்படையாகக் கொண்ட நெய்தல் சமூகத்தினரது பண்பாட்டுச் சூழலியல் முதன்மையானது.

சமூக விஞ்ஞான அணுகுமுறையின் வழியே இலக்கியங்களை இனவரைவியல் பனுவல்களாகவும் (Literature as ethnographical documents), தகவலாளிகளாகவும் (text as informant) கொண்டு பகுப்பாய்வு செய்யும் புதிய அணுகுமுறைகள் மானிடவியலில் அண்மைய காலத்தில் முதன்மை பெற்று வந்துள்ளன. சங்க இலக்கியங்களும் தொல் தமிழ்க் குடிமரபின் இனவரைவியல் பனுவல்களாகவும் பண்பாட்டுத் தகவலாளிகளாகவும் உள்ளன (பக்தவத்சல பாரதி 2013). மானிடவியல் மனித சமூகம் பற்றி வரலாற்று நிலையிலும் பண்பாட்டு நிலையிலும் உயிரியல் நிலையிலும் தொல்லியல் நோக்கிலும் என்று வேறுபட்ட ஆய்வு அணுகுமுறைகளின் வழியே ஆராய்கின்ற ஒரு சமூக விஞ்ஞானப்

Mr. Shanmugarajah Srikanthan, Lecturer in Anthropology, Department of sociology, University of Jaffna, Jaffna, Sri Lanka. Doing Ph.D., Research in Anthropology under the guidence of Dr. Bhakthavatsala Bharathi in Puducherry Institute of Linguistics and culture (PILC) under the Government of India's Common weath Scholarship Scheme (ICCR) from 29.07.2011.

பிரிவாகும். அவற்றில் பண்பாட்டுச் சூழலியல் சார்ந்த அணுகுமுறை சங்க இலக்கியம் தொடர்பான பகுப்பாய்வில் முதன்மையானது.

பண்பாட்டுச் சூழலியல் என்பது சமூகத்திற்கும் இயற்கைக்கும் இடையிலாத் தொடர்பு பற்றிய முறையான ஆய்வுநெறியாகும். இது குறிப்பிட்ட சுற்றுச்சூழமைவிற்கேற்ப ஒரு பண்பாட்டின் தகவமைதல் தொடர்பான விடயங்களை முதன்மைப்படுத்துகின்றது (Francisconi 2006). ஒவ்வொரு பண்பாடும் தனித்துவமான கூறுகளைத் தன் சுற்றுச்சூழமைவுக்கேற்ப விருத்திசெய்துள்ளது. அவ்வாறு உருவாக்கியுள்ள பண்பாட்டியல் கூறுகளுக்கும் சுற்றுச்சூழலுக்கும் இடையிலான தொடர்பினை வெளிப்படுத்துவதே பண்பாட்டுச் சூழலியல் அணுகுமுறையின் முதன்மையான பணியாகும். இந்நிலையில் சங்ககாலத்தில் பல்வேறு திணைக்குடிச் சமூகங்கள் தத்தம் சுற்றுச்சூழலுக்கேற்பத் தகவமைத்துத் தனித்துவமான பண்பாட்டுக் கூறுகளை உருவாக்கிப் பேணிவந்துள்ளன. இவை பற்றிய ஏராளமான தரவுகளும் தகவல்களும் சங்க இலக்கியங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் நெய்தல் திணைச் சமூகத்தினருடைய பண்பாட்டியல் கூறுகளை பிரதான பண்பாட்டுச் சூழலியல் நோக்கில் பகுப்பாய்வு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பண்பாடு என்பது, மக்கள் தங்களுக்கான சுற்றுச்சூழலில், வாழிடத்தில் நன்கு தகவமைந்து வாழ்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட வழிமுறை; அல்லது மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையிலான இடைவினையின் வழிப்பட்டது (பக்தவத்சல பாரதி 2012) என வரையறை செய்யலாம். இந்நிலையில் சங்ககால மீனவர்களின் பண்பாட்டுச் சூழலியலைப் பின்வரும் ஒழுங்கில் நோக்கலாம்.

1. சுற்றுச் சூழலமைவு சார்ந்த வாழ்விடம்

சங்ககாலத்தில் கடல் சார்ந்த பகுதிகளில் வாழ்ந்த மீனவர்களின் வாழ்விடச் சூழலமைவினைக் குறுந்தொகை

> 'கடற்கரையில் ஞாழல் மரங்கள் இருக்கும். இவை இலைகளையும், பசுமையான அரும்புகளையும் உடையவை. இந்தக் கடற்கரையில் வரும் அலைகள் கறுத்த இருளைப் போன்றன. கடற்கரை மணலோ முழு நிலவைப் போன்றது. கடற்கரையில் பனைமரங்கள் நிற்கும்'

என விரிந்து செல்கின்றது (குறுந்.81). கடல்வளத்தை நம்பிவாழும் மீனவர்களது வாழ்விடங்கள் கடற்கரையை அண்மித்துக் காணப்படும் பெருமணற் பகுதியில் அமைந்துள்ளன. இவ் ஊர்களைப் 'பாக்கம்' (நற்.101:5), 'பட்டினம்' (பட்டி: 216–218) என்பர்.

பெரும்பாணாற்றுப்படை மீனவக்குடியிருப்பின் அமைப்பினை:

வேழம் நிரைத்து வெண்கோடு விரைஇ
தாழை முடித்து தருப்பை வேய்ந்த
குறியிறைக் குரம்பை பறியுடை முன்றில்
கொடுங்காற் புன்னைக் கொடுதுமித்து இயற்றிய
பைங்காய் தூங்கும் பாய்மணற் பந்தர்
இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் துவன்றி
புலவுநுனைப் பகழியும் சிலையும் மான
செவ்வரிக் கயலொடு பச்சிறாப் பிறழும்
மையிருங் குட்டத்து மகவொடு வழங்கி
கோடி நீடினும் குறைபடல் அறியாத்
தோள்தாழ் குளத்த கோடு காத்திருக்கும்
கொடுமுடி வலைஞர் குடிவயிற் சேப்பின் (263–274)

என்று விவரித்துள்ளது. அதாவது மீனவரின் வாழ்விடமானது அதன் இயற்கைப் பின்னணியோடு காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. இதில் அவ்வட்டாரத்திலேயே கிடைக்கக் கூடிய வேழக்கோல், வெண்கோடு, தாழைநார், தருப்பைப்புல் ஆகிய இயற்கையான ஆதாரங்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட தாழ்வான இறப்பையுடைய வலைஞரின் குடில் அமைந்துள்ள முறையும் குடிலின் முற்றத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள மீனவர்களால் மீன்பிடிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் பறி என்ற கருவியும் கடற்கரைக்கே உரிய தாவரங்களுள் ஒன்றான புன்னை மரத்தின் கொம்புகளால் கட்டப்பட்ட பந்தலும் அப்பந்தலின் நிழலில் முதியவர், இளையவர் ஆகியோர் ஓய்வெடுத்தலும் குடியிருப்பை ஒட்டி இருக்கக் கூடிய குளத்தில் மீனவர்கள் தம் மக்களோடு சேர்ந்து கயல், இறால் ஆகியவற்றைப் பிடிக்கும் காட்சியும் அத்துடன் அக்குளக்கரையில் காவல் காத்திருக்கும் நிலையும் வரிசையும் முன்னிறுத்தப்படுகின்றன.

அதிகமாகச் சங்ககால மீனவர்கள் சிறிய குடிசை போன்ற வீடுகளிலே வாழ்ந்தாலும் பெரிய தூண்களையுடைய உயர்ந்த மாடங்களிலும் வாழ்ந்துள்ளனர். இதனை 'நெடுங்கால் மாடத்து...' (பட்டி.111) எனும் *பட்டினப்பாலைப்* பாடலடியின் வழியே அறியலாம். சிறிய வீடுகள் பனையோலை (நற். 354) தாழை மடல் (நற். 370), நீர்முள்ளிச் செடிகள் (நற். 207), காயல் என்ற புல் (அகம். 370: 5) போன்றவற்றினால் வேயப்பட்டுள்ளன. ஆரம்பக் கால மனிதன் முதலில் குகைகளிலும் மரப்பொந்துகளிலுமே வாழ்ந்துள்ளதாகப் பெரும்பாலான ஆய்வுகளின் முடிவுகள் தெரிவிக்கின்றபோதும், சங்ககால மீனவர்கள் இயற்கையாகக் கிடைக்கும் பொருட்களைப் பயன்படுத்தித் தமது வாழ்விடங்களை அமைத்துள்ளமை அவர்களின் பண்பாட்டுப் படிமலர்ச்சியினைக் காட்டுகின்றது.

2. தொழில் சார் சூழலியல்

சங்ககாலத்தில் மீனவர்களின் தொழில்களாக மீன் பிடித்தல், முத்துக்குளித்தல், சங்கறுத்தல், உப்பு விளைவித்தல், மீன் உலர்த்தல், கடல் வாணிபம் செய்தல் என்பன முதன்மையானவையாக இருந்துள்ளன. சங்க இலக்கியங்கள் மீன் பிடிக்கும் சமூகத்தவர்களைப் 'பரதவர்' (பொருந. 218, சிறுபா. 159, குறுந். 304, நற்.38), மீன்வேட்டுவர் (அகம். 270:3), 'வலைஞர்' (பட்டி. 197, பெரும். 274) 'திமிலோன்' (அகம். 320:2) ஆகிய அடைமொழிகளின் வழியே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த மீனவர்கள் அனைவரும் ஒரே சமூகமாக இருந்துள்ளனர். ஏனெனில் பரதவர் தவிர்ந்த ஏனைய சொல்லடைவுகளான மீன் வேட்டுவர், வலைஞர், திமிலோன் போன்றவை முறையே அவர்களுடைய தொழில் சார்ந்த நிலையில் (மீனை வேட்டையாடுதல்), பயன்படுத்தும் தொழில் கருவியின் அடிப்படையில் (கொடிய முடிச்சுக்களையுடைய வலையால் மீன்பிடித்தல்), கடலில் பயன்படுத்தப்படும் மீன்பிடிக்கலத்தின் அடிப்படையில் (திமில் - படகு) அமைந்தனவாகும். அதாவது சங்க காலத்தில் மீனவர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட பெயர்களில் 'பரதவர்' என்ற சொல்லடைவே அவர்களுக்கான 'இடுகுறிப் பெயராகவும்' பரதர் தவிர்ந்த ஏனையவை 'காரணப் பெயர்களாகவும்' பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை இதன் வழியே அறியமுடிகிறது.

இன்றும் மீன்பிடிக்கும் சமூகத்தைச் சுட்டும் பெயர்கள் சிலவும் காரணப் பெயர்களாகவே காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக, கரையார் (கரையில் வாழ்பவர்கள்), முக்குவர் (முத்தினை எடுப்பதற்குத் தங்கள் மூச்சை முக்கி எடுப்பவர்கள்), பட்டனவர் (பட்டணங்களில் வாணிப நோக்கத்தோடு வாழ்பவர்கள்), போன்றவர்களைக் குறிப்பிடலாம். தொலமி குமரி முனையிலிருந்து கீழ்ச் செல்லும் கடற்கரையில் மீன் பிடிப்பவர்களைக் 'கரியாய்' (kareoi) என்று குறிப்பிடுகின்றார். இக்குறிப்பின் சரியான தமிழ் வடிவம் "கரையார்" ஆகும். அதாவது கரையிலுள்ளவர்கள் என்பதாகும் (கனகசபை 1979).

சங்ககாலத்தில் மீன்பிடிப்பதற்கு வலை (பெரும்.274), தூண்டில் (அகம்.216:1), உளி (குறுந்.304) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதிகாலையில் திமில்களில் காலச் சூழலுக்கும், கடலுக்கும் ஏற்ற வகையில் சங்ககால மீனவர்கள் வலைகளை நிரப்பிக் கொண்டு கடலில் மீன்பிடிக்கச் செல்வர். இவர்கள் பயன்படுத்திய வேறுபட்ட வலைகளைப் பற்றிப் பின்வரும் அடைமொழிகளின் வழியே அறியமுடிகின்றது: 'கொடு முடி வலைஞர்' (மதுரை.556) 'வரிவலைப் பரதவர்' (நற்.111:3), 'புதுவலைப் பரதவர்' (அகம்.10:10), மேலும், பெருவலை (நற்.74:1), நுண்வலை (அகம்.70:3) ஆகிய வலைகளையும் மீன்பிடித்தலில் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

கதிர் என்னுங் கருவி கொண்டு நூல் இழைகளை முறுக்கிக் கயிறு திரிப்பார்கள். அவ்வாறு திரித்த கயிறினைக் கொண்டு புதிதாய்ச் சிறுசிறு வலைத்துண்டுகளை முடித்துப் பின் அவற்றை நன்கு இணைத்து ஒன்றாக்கி முழுவலையாக உருவாக்கியுள்ளனர். இதனையே 'வடிக்கதிர் திரித்த வல்ஞாண் பெருவலை' என நற்றிணைப் (74:1) பாடலடி காட்டுகின்றது. இன்றும் வெண்கடற்கரையில் வாழும் மீனவர்களால் பயன்படுத்தப்படும் கரைவலையும் (பெருவலையும்) வேறுபட்ட அளவுடைய வலைகளை ஒன்றாக இணைத்துச் செய்யப்படுகின்றமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

கரைவலை / பெருவலை சங்ககாலத்திலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதுவே உலகின் மிகத் தொன்மையான வலை என ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவர். *அகநானூற்றுப்* பாடல் (30) ஒன்றில் இது தொடர்பாகப் பின்வருமாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. நெடிய கயிற்றால் கட்டப்பட்ட குறுகிய கண்களையுடைய அழகிய வலை, கடலிலுள்ள பலவகையின மீன்களையெல்லாம் கடல் வறிதாம்படி ஒருங்கே கொள்ளும். அவ் வலையினைப் பற்றி இளையவரும், முதியவருமாகிய பரதவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு, ஆரவாரத்தோடு கரைக்கு இழுப்பர். பின்னர் வலையில் வந்த மீன்களை இரந்தோரின் கலங்களில் நிறைப்பர். எஞ்சிய மீன்களைத் தங்களுக்குள் பங்கீடு செய்து, விலை கூறி விற்பர். இம் முறையானது இன்றும் இலங்கை, இந்திய வெண்மணல் கடற்கரைகளில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

சுறா போன்ற பெரிய மீன்களைப் பிடிப்பதற்கு 'உளி' எனும் கருவியைப் பயன்படுத்தியுள்ளமையினைக் "கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்வாய் எறிஉளி... கொடுந் திமில் பரதவர்" (304) என்று *குறுந்தொகைப்* பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது. *நற்றிணையில்* "கயிறு கடையாத்த கடு நடை எறி உளித் திண்திமிற் பரதவர்..." (388) எனத் தொடங்கும் பாடலின் முதல் பத்துப் பாடலடிகளில் குறிப்பிடுவது யாதெனில் விரைவாகச் செல்லும் படகுகளில் கடற் தொழில் செய்வதற்குச் செல்லும் பரதவர்கள் உறுதியான புரிகளை உடைய கயிற்றின் முனையில் இரும்பினால் செய்யப்பட்ட உளிகளை இறுக்கமாகக் கட்டிவைத்திருப்பர். பெரிய மீன்களைக் கண்டதும் கயிறு கட்டப்பட்ட உளியை வேகமாகக் குறிபார்த்து எறிந்து மீனைப் பிடிப்பார்கள். உளியை நீண்ட மூங்கில் தடியில் கட்டியும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இன்றும் வட போர்னியாவில் வாழும் பகான்ஸ்கள் மத்தியில் வில்லு, அம்பு துணைக்கொண்டு மீன்பிடிக்கும் முறையானது காணப்படுகின்றது. அதாவது உளி, அம்புகளைப் பயன்படுத்தும் முறை தொன்மை வாய்ந்தது மட்டுமல்ல மிகவும் கடினமானது.

சங்ககால மீனவர்களின் தலைவன் கொண்கன், சேர்ப்பன், துறைவன், புலம்பன் எனும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டான். சங்க இலக்கியத்தில் உப்பு வாணிபத்தில்

ஈடுபட்டவர்கள் உமணர்கள், நுளையர்கள் என்றும் அவர்களுடைய பெண்கள் நுளைமகள், பரத்தியர், உமட்டியர் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இவற்றினைவிட நெய்தல் நிலக்குடிமக்கள் கடற்கரைப் பகுதிகளுக்குச் சிற்றரசர்களாகவும், குறுநில மன்னர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர் (கிருட்டிணமூர்த்தி 2002:12-14). இவற்றுடன் மீனவ மகளிர்களும் உப்புக்கண்டம் போடுதல், மீன் விற்றல் முதலிய தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இதனை *நற்றிணைப்* பாடல் மீன் எறி பரதவர் மகள் நிணச் சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி இனப்புள் ஓப்பும் (45:6-7) என்று பதிவு செய்துள்ளது. இவையனைத்தும் சங்ககால மீனவர்களின் தொழில் முறையினையும் சமூக நிலையினையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றன.

3. சமூகத் தொடர்பியல் வலைப்பின்னல்

சங்ககால மீனவர்களின் சமூகத் தொடர்பு வாணிபத்தின் மூலம் சிறப்புற்றிருந்துள்ளது. பல வண்டிகளில் உப்பினை ஏற்றிச் செல்லும் உமணர்கள், அவற்றினைப் பண்டமாற்று அடிப்படையில் மருதநிலத்தில் விற்பனை செய்துள்ளனர் (பெரும். 45-65, புறம். 116:1-8). "யவனர் *தந்த வினை* மாண் நன்கலம், பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும் வளங்கெழு முசிறி" (149:8-10) எனும் *அகநானூற்றுப்* பாடலில் மிளகு ஏற்றுமதியில் பெயர் பெற்ற முசிறித் துறைமுகத்தில் யவனர்கள் பொன்னோடு வந்து மிளகினை ஏற்றிச் செல்வதாக விளக்கப் பெற்றுள்ளது. சங்ககால மன்னர்கள் புகார், முசிறி, கொற்கை போன்ற பழந்தமிழகத்தில் நகரங்களை உருவாக்கியுள்ளனர். இந் நகரங்கள் மருதநிலப் பிரதேசங்களின் நகரங்களான உறையூர், வஞ்சி, மதுரை போன்றவற்றிற்கு உப நகரங்களாக அமைக்கப்பட்டன. இவை வாணிபத்தை ஒழுங்கமைப்பதினை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன (Roche 1984).

சங்ககால மீனவர்கள் கிரேக்க, உரோம நாடுகளுடனான வாணிபத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இதற்குச் சான்றாதாரமாக உரோமாபுரியின் பழைமையான நூல்களில் பழந்தமிழகத் துறைமுகங்களின் பெயர்கள் பின்வரும் வகையில் உருக்குலைந்து காணப்படுகின்றன. குமரி: கொமாரி, கொற்கை: கொல்சாய், காவிரிப்பூம் பட்டினம்: காமரா (பிள்ளை, 2002). இந்நிலையில் சங்ககால மீனவர்களின் பண்பாட்டுப் பரவுகையில் வாணிபமும் சமூகத் தொடர்பும் முதன்மை வாய்ந்தனவாக இருந்துள்ளன.

4. சமயமும் சடங்கியலும்

பண்பாட்டுப் புவியியலில் சமய நம்பிக்கை சார்ந்த படிமலர்ச்சி முதன்மையானது. சங்ககாலத்தில் நிலவிய சுறாமுள் வழிபாடும் இதற்குத் தகுந்த எடுத்துக்காட்டு. இது தொடர்பாகப் *பட்டினப்பாலையில்* மிக விரிவாகக் காணமுடியும். *பட்டினப்பாலையில்* 78 தொடக்கம் 93 பாடல் அடிகளுக்கு, பொ.வே. சோமசுந்தரனார்,

"தோற்பரிசையை நிரல்பட வைத்து வேலை ஊன்றிச் செய்த மறவர்க்கு நடுகின்ற கல்லிற்கிட்ட அரண் போன்று நீண்ட தூண்டிற் கோல்களைச் சாத்திய குறுகிய கூரைகளை உடைய குடியிருப்பின் நடுவில் நிலவினைச் சேர்ந்த இருள் போல் வலைகிடந்து உலரும் மணலை உடைய முற்றத்தைக் கொண்ட மனையில் தாழையின் அடியிலே நின்ற வெண்டாளியின் குளிர்ந்த மலரால் புனைந்த மாலைகளை அணிந்தவர்களாகச் சினையுடைய சுறாமீனின் கொம்பை நட்டு அதனிடமாகத் தம் மனையின் கண் சேர்த்தப்பட்ட வலிய தெய்வமாகிய வருணனுக்கு வழிபாடு செய்து, அத் தெய்வத்திற்கிட்ட தாழை மலரைச் சூடியும், பனையின் கள்ளைப் பருகியும் பரந்த கரிய குளிர்ந்த கடலிடத்தே வேட்டம் போதலைத் தவிர்த்து உவாநாளிலே தாம் விரும்பும் உணவை உண்டும் தம் மனம் போனவாறு விளையாடிக் களித்தனர்"

என்று விளக்கியுள்ளார் (மேற்கோள்: தனஞ்செயன் 1996). இதனைக் குலக்குறிய வழிபாட்டு நிலையிலும் பகுத்து ஆராயமுடியும்.

தொகுத்து நோக்கும் பொழுது சங்ககால மீனவர்களின் சமூகநிலை, தொழில், வாழ்விட அமைப்பு போன்ற இன்னோரன்ன பண்பாட்டுக் கூறுகள் இயற்கையுடன் இயைவுபெற்றுப் படிமலர்ச்சி அடைந்தனவாகவே காணப்படுகின்றன. கற்கால மனித வாழ்விலிருந்து தமிழர் பண்பாடு அடைந்த நாகரிக நிலையினைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழியே சங்ககால மீனவர்களுடைய பண்பாட்டுக் கூறுகள் தெளிவாக வரையறுத்துக் காட்டி நிற்கின்றன.

துணை நூல்கள்

கிருட்டிணமூர்த்தி, அ. 2002. *மீனவர் வாழ்வியல்: கடலூர் மாவட்டம்,* சென்னை: திருக்குறள் பதிப்பகம்.

சங்க இலக்கியம் பத்துப் பாட்டு: மூலமும் உரையும் பகுதிகள் 1 - 2, 2004. வி. நாகராசன் (உரையாசிரியர்). சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் அவுஸ் (பி) லிட்.

சங்க இலக்கியம் எட்டுத் தொகை: மூலமும் தெளிவுரையும் தொகுதிகள் 1 - 3, 2004. ச.வே. சுப்பிரமணியன் (உரையாசிரியர்). சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

சசிவல்லி, வி.சி. 1989. *பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள்,* சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

தனஞ்செயன், ஆ. 1996. *குலக்குறியியலும் மீனவர் வழக்காறுகளும்.* பாளையங்கோட்டை: அபிதா வெளியீடு.

பக்தவத்சல பாரதி, *மானிடவியல் கோட்பாடுகள்.* புத்தாநத்தம்: அடையாளம்.

__________ 2013. *பாணர் இனவரைவியல்.* சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

பிள்ளை, கே. கே. 2002. *தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்.* சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

Francisconi, Michael Joseph. 2006. "Cultural Ecology". In H. James Birx (ed.). *Encyclopedia of Anthropology* Vol. 2: 628-31. London: Sage Publications.

Kanakasabhai, V. (1979 (1904)). *The Tamils Eighteen Hundred Years Ago.* New Delhi: Asian Educational Services.

Roche, A. Patrick. 1984. *Fishermen of the Coromandel: A Social Study of the Paravas of the Coromandel.* New Delhi: Manohar Publication.

குறிப்பு:

முனைவர் இரா. கலைக்கோவன் அவர்கள் எழுதிய அரங்கேற்றுக்காதையும் நாட்டிய சாத்திரமும் எனும் கட்டுரை சென்ற தமிழியல் 85 இல் இடம்பெற்றது. அக்கட்டுரையில் தனது தொடர் ஆய்வின் பயனாக விளைந்த இரு திருத்தங்களை இவ்விதழின் மூலம் குறிப்பிடக் கேட்டுக்கொண்டுள்ளார்.

திருத்தம்:

இடக்கை தேவார ஆசிரியர்களால் சுட்டப்பெறவில்லை. கல்வெட்டுக்களில் இதுநாள் வரை கண்டறியப்படவில்லை என்று சுட்டியுள்ளார். இவ்விரு சுட்டல்களுமே சரியன்று. சம்பந்தர் தம்முடைய பதிகமொன்றில் (3618)

'கத்திரிகை துத்திரிக றங்குதுடி தக்கையொ டிடக்கை படகம்'

என இசைக்கருவிகளை வரிசைப்படுத்தும் இடத்து இடக்கையைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

அதுபோலவே நெல்லையப்பர் கோயிலில் படியெடுக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டொன்றில் (தெ.சி.க. தொகுதி-5, கல்வெட்டெண்.415) 'இடக்கை' அக்கோயிலில் இசைக்கப்பெற்ற இசைக் கருவியாகக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்விரு திருத்தங்களோடு அக்கட்டுரையை அணுகுமாறு கேட்டுக்கொண்டுள்ளார்.

பேரா. பா. இராசா

THE HISTORY OF TAMIL RESEARCH

Xavier S. Thaninayagam

It would be wrong to imagine that tamil research commenced with the coming to india and sri langa of the europeans or with the founding of the university of madras. Our two thousand year old literature, could not have been so flourishing and varied, without elaborate and minute research.

Our first book extant, the *tolkappiyam* supposes a codification and systemisation done after a minute study of the language and a study of the Languge and a study of the grammars and literary works existing at the time. The poetry of the *cankam* period minute study of human psychology and of nature. The *cilappatikaram* supposes a close study of previous literary tradition and an exhaustive examination of the culture the religion and the people of the three kingdoms.

The *tirukural* has been compiled after the meticulous study of the ethics of the cankam period. The commentators who appear in the mediaeval period had-to-study and explain works which had been composed centuries before them and some works which did not belong to their own religious traditions. A commentator like *adiyarkunallar* explains the music, the dance, the trade, far removed from his gon period the religious rites embodied in an epic which was the synthesis of the culture of a period. Any study of the above mentioned works will show that there was a living and continued tradition of tamil teaching and research which is even evident in the editions of swaminatha aiyar.

The modern period of tamil research commences with the coming of the europeans, specifically of european missionaries from the 17th century and after. One of the earliest to recognize the remarkable qualities of tamil literature and even of local religious cults was bartholomeas ziegenbalg. The german lutheran missionary who lived in tranquebar in the early 18th century. His companion J.E gruendler was the first to state that in his considered opinion tamil was worthy to be taught at german universities.

The tranquebar missionaries with ziegenbalg at the head collected numerous manuscripts compiled translations and grammars in order to make europeans familiar with the wisdom of the tamils the next famous name that comes to mind is of the courses that of father joseph

Constantine beschi who in the same century became a literary phenomenon for all the world to admire. Apart from his literary works in tamil which commend the admiration of native tamil scholars themselves, his grammars, dictionaries and the latin translation of the first two parts of the Tirukkural are the evidence of the most painstaking research into already existing works as well as research in the field.

The missionaries at this time discuss tamil especially in the latin medium, and give an importance to the colloquial dialect which until then had not received adequate attention. One might not concede that translation belong to the category of research, but the translation were the means by which tamil thought came to be presented to those who did not know the language, and often very useful studies were made of tamil thought from the translation that were available. Sometimes attempts are made of minimise the value of the contributions made by missionaries by saying that their studies were made in order to propagate christianity and not through a dove of tamil but, anyone familiar with the academic work of beschi, of caldwell, of G.U.Pope would know what ardent scholars they were because of the attraction that the intrinsic merits of tamil had for them.

In the 19th century, the epoch making book of Robert caldwell, a *comparative grammar of the dravidian languages*, (1856) caused a great revolution in the world of indology which until then had believed that sanskrit was solely and exclusively sufficient evidence of indian thought and culture. The translation and articles of G. U. Pope who wanted as his epitaph the words, "A humble student of tamil" shows the passionate devotion of these scholars to tamil research.

Though the missionaries were among the pioneers of tamil research they were followed very soon by lay scholars from the west who wished to delve deeper into all aspects of indology. The british civil servants and the french savants who were employed in the tamil country found as Caldwell did that Tamil could be independent of Sanskrit and rise to pure heights of its own. Among the british civil servants the name of Francis Whyte Ellis stands foremost not only because of the studies he made but also because of the collections of manuscripts he made. It is said that after his premature death his cook was able to use his collections of manuscripts for a long period to keep aflame his kitchens fires.

A new impetus to tamil research was given by the foundation of the university of madras. Scholars like Gilberts later, Sesha Aiyangar, P.T.Srinivasa Aiyangar, Sivaraja Pillai, C.Y.Thamothrampillai, V. Kanagasabaipillai were able to make contributions to elucidate dravidian history and culture. Thus we come to the period of the universities of madras, of Annamalai, of Ceylon and finally of our own University of Jaffna.

After this introduction, i propose to consider some of the heads under which tamil research has developed during test two centuries or so. I intend dealing only with tile more important works. These interested in a complete account may refer to tamil studies abroad a symposium, and to a Reference Guide to Tamil Studies, Books, both of which contain information up to the year 1966. For the last decade, however, there is no comprehensive work. I am indepted for information on this recent period to the acting librarian Mr.R.S.Thambiah and his assistant of the University of Jaffna, both of whom spared no efforts to provide me with all information that the university library could supply.

Translations

Many of the translations by eminent scholars paved the way for studies on the ethics, the religions and the philosophy of the tamils. The Tirukural, the Naladiyar, hymns of the Saivaite nayanmars and Alwars, and the Saiva Siddhanta works came as a. Revelation to the west. Among these scholars, the names of G.U.Pope and V.V.S. Aiyer who translated into english, of Karl Graul, schomerus and Arno Lehmann who translated into German, of Yusi Glazov who translated into Russian, deserve especial mention the Psalms of a saiva saint by Dr. Isaac Thambiah with its brilliant introduction created great interest for several years. These scholars made possible the new attitude that emerged among indologists towards tamil thought.

Ancient tamil poetry has not been translated to the extent it deserves. J. V. Chelliah's ***Pattu Paattu*** with its introduction and notes was a unique contribution at the time it was published. Since then Kamil Zvelebil's Czech version of selections from ***Cankam*** poetry and *A. K. Ramanujam's interior landscape are isolated but very laudable attempts. Books and studies on tamil literary history also contain a fair number of translations. The ***Cilappatikaram,*** the Tamil epic par excellence has been translated into English, French, Czech and Russian and ıas received the attention of Unesco. Sir Ponnambalam Arunachalam's works also deserve special mention.

Linguistics

Research into Tamil linguistics would itself need a separate paper. The United States and Russia, i believe, stand first in this field among foreign countries, while in india itself the Annamalai University and the Kerala University have a long period of productive work. Professor V.I.Subramoniam of the Kerala University has organised his department and founded the Association of Dravidian Linguistics and a Biannual Journal which takes pride of place in dravidian india, engaged as it is in all aspects of tamil and Dravidian Linguistics. Research

scholars are sent out to various provinces of india and abroad and a large choice of Visiting Professors and Research Fellows are engaged by the Association.

The activities of the Department and of the Association are a tribute to the scholarship and organising capacity of Professor V.I.Subramaniam. No account of linguistic research would be complete without the mention of Professor Kamil V. Zvelebil who works in all fields of Linguistics, but whose work in historical linguistic, and dialectology adds a new dimension to these fields so popular with foreign scholars. One must mention here the untimely death of the Leningrad scholar, S. Rudin, who was snatched away in the prime of life and who would have contributed enormously to Tamil Linguistics.

Lexicography and Comparative Dravidian

Numerous dictionaries were published during the European period and served largely the study of the language by foreigners. But some of them were outstanding works which furthered linguistic research and comparative Dravidian studies. The contribution from Pondicherry is worthy of great recognition. I. Mousset and L. Dupuis published among other works a French Tamil Dictionary which is a magnum opus and which was used in the compilation of the tamil lexicon of the Madras University. The dictionary of Miron Winslow has, been considered so important that prof. Janert of the university of Cologne has had it reprinted. It is in the preface to this dictionary that Miron Winslow made the following observation:

> "it is not perhaps extravagant to say that in its poetic form the Tamil is more polished and exact than the Greek, and in both dialects with its borrowed treasures more copious than Latin. In its fullness and power, it more resembles English and German than any other language".

The Index to Purananuru by V. I. Subramoniam and the Index of words in Cankam Literature published by the French Institute of Pondy have opened new avenues of Research into Tamil semantics. Among Tamil Dictionaries the most outstanding are of course the Tamil Lexicon of the Madras University, the dictionary of the Madurai Tamil Cankam and the popular Tranquebar Dictionary Originating from Fabrizius. The *Saturaharaty* of Father Beschi has been recently reprinted and serves a purpose of its our.

In the field of Comparative Dravidian studies, the movement originated by the University of Kerala and earlier by the efforts of Prof. Thomas Burrow of Oxford and Prof. Murray B. Emeneau of Berkeley, California have led to a great number of published studies which reveal the extent to which Dravidian speech was prevalent over several parts of India.

Since the work of Robert Caldwell, A Comparative Grammar of the Dravidian Languages, was published in 1856, there has been a revolutionary change in the study of Indian philology. Caldwell's studies were Further amplified by the french scholar, Jules Bloch (1880-1953) who extended investigations to the minor Dravidian Languages which had no written literature and even to Brahvi in Baluchistan.

Burrow and Emeneau published their Dravidian Etymological Dictionary in 1961. Professor Emeneau has published on the language of the Kotas of the Nilgris besides several other studies pertaining to the field of Comparative Dravidian. Prof. Thomas burrow revived the theory of the relation between Dravidian and the Ultra - Altaic languages and also established like some other Sanskritists that a number of words in Sanskrit were of dravidian origin.

Dr. Karl Merges, formerly of Columbia University has been writing for years regarding the affinities between Dravidian and the Ural - Altaic and Turkish Languages. In this connection scholars have also discussed the original home of the dravidians. Some have traced it to Crete and others to Asia Minor, and a few connected dravidian civilisation with the pre - Dorian Civilization of Greece and the Mediterranean. The works of Fr. S. Gnanaprakasar deserve greater attention by the entire world of scholarship. Fr. H. S. David's publications contain much useful material for etymological research.

Literature

This field of research is vast and would require a separate lecture all to itself, perhaps several lectures. The various Universities which sponsor Tamil Research have encouraged their candidates for postgraduate degrees to investigate various periods and works of Tamil Literature. A complete list of dissertations approved for the Master's degree or Doctoral in universities is not available. The Universities of Tamil Nadu, Kerala, Sri lanka, and Malaysia have published some of the dissertations, but a great many remain unknown even to the world of scholars.

Let me now confine myself to some of the outstanding works which have been printed during the last decade or two and which perhaps have not reached the public because of the difficulties experienced in obtaining them.

K. Kailasapathy in his Tamil Heroic Poetry (1968) followed earlier suggestions by scholars like G. U. Pope and studied the *Puram Cankam* poems as reflecting the Tamil Heroic age like the Homeric poems. This was a new line of development which equated tamil poetry with similar European classical poetry.

The indefatigable Kamil Zvelebil so whom the world of tamil scholars must he ever grateful covered a wide field of Tamil Literature from the ancient to the modern in his studies of various works and periods in his, The Smile of Murugan (1973). The same author has also written two books on the History of Tamil Literature (1973, 1975) which are again books meant to serve world readers who yet have not 'discovered' a magnificent portion of the heritage of the world.

It was left, however, to George L. Hart in his "The Poems of Ancient Tamil Their milieu and their Sanskrit Counterparts" (1975), to carry the story even further and to show for the first time the possible influence of Tamil poetry on Sanskrit poetry. George L.Hart has expressed what many of us have sensed for a long time, and briefly indicated also by literature scholars like G.U. Pope and Kamil Zvelebil.

> "Almost 2000 years ago, there took place an extraordinary flowering of literature in TamilNadu, the southernmost part of India. Strangely this literature which includes what I believe is among the finest poetry ever written has been neglected in the West and even in India, where it arose." (Preface)

In Tamil itself several works have appeared which are of invaluable aid to the scholar. The Introductions and notes in U. A. Swaminatha Aiyar's editions, the writings of Pandithamani Kathiresan Chettiar, of Arumuga Navalar, of Vaiyapuripillai, are some of those which deserve mention. A number of books on the "History of Tamil Literature" have appeared in English and Tamil by different Tamil speaking authors.

Tamil History, Biography, Archaeology

The history of the Tamils becomes very intelligible when it is connected with the civilisation of the Indus Valley. The principal remains of that civilisation now lie in Pakistan and we are not aware to what extent those remains will continue to be preserved. Because of this culture, Mortimer Wheeler published a book with the facetious title 'Five thousand years of Pakistan'.

However, the Indus Valley culture seems to have been extant all over India and Ceylon. We have had several scholars deal with this manifestation of Dravidian Culture and Civilisation. In recent times, Sir Mortimer Wheeler, Father Heras, Asko Parpola, and I. Mahadevan have written on aspects of this great civilisation. After the Indus Valley, the antiquity of Dravidian culture is illustrated by the excavations at Adicheynallur in the Tirunelveli District of Tamil Nadu.

A great number of books have appeared on the political and social history of various periods of Tamil Nadu. It is a matter of pride for us that a Sri Lankan Tamil, V. Kanagasabai pillai led these attempts. His 'The Tamils Eighteen Hundred Years Ago' was an eye-opener even to Western scholars, and persons like E. Warmington have largely, drawn from it to illustrate Tamil trade.

On the subject of Tamil trade Sir Mortimer Wheeler's Rome beyond the Imperial Frontiers contain a Lucid exposition of what an important centre the Tamil country was for international trade. I cannot praise enough the works of two tamil scholars who were pioneers in the writing of early Tamil history, P. T. Srinivasa Aiyengar and K. N. Sivaraja Pillai. More recently, N.Subramanian's *Sangam polity* (1969) has come as a well documented source of ancient cultural history, like Prof. Vithiyananthan's, *Tamilar Salpu* (1954).

Ka. Nilakanta Sastri is undoubtedly the great Tamil historian of this century. However, not all his works are of equal merit. His Colas is a lasting monument to his work with original materials and his capacity to present his material in an attractive and readable style. Where he depends on secondary sources (French and Dutch Writing) his writing shows diffidence and inexactitude. He had a blind spot and that was his inordinate bias in favour of Sanskrit and Aryan influence in South Indian Culture and Literature. There is hardly any justification for statements like the following:

> "None can miss the significance of the fact that early Tamil Literature, the earliest to which we have access, is fully charged with words, conceptions, and institutions of Sanskritic and Northern origin".
>
> "All these literatures (Dravidian) owed a great deal to Sanskrit, the magic wand whose touch atone raised each of the Dravidian Languages from the level of a patois to that of a literary idiom".

Of similar fancy, is his statement that the Tirukural draws heavily from the Kama Sutra.

Nilakanta Sastri has also Written of South Indian cultural influences in the Far East, mainly drawn from French and Dutch authors. But the writer whose examination of Tamil cultural influences in South East Asia and of ancient Tamil trade with the West is Professor Jean Filliozat. He is ever finding new facts to substantiate the thesis that indian influences in South East Asia were mainly Tamil. Dr. John Marr of the University of London and Mrs. S.Singaravelu of the University of Malaya have been working on Tamil contacts with the

countries of South East Asia, a field in which the Association of Dravidian Linguistics (Kerala) is also vitally interested. Professor Arasaratnam of the University of New England is a historian whose works on Ceylon, South India and Tamils overseas continues to stimulate further research. Dr. S. Pathmanathan's *'The Kingdom of Jaffna'* (1978) is a valuable treatise for our times.

A great deal of the history of the Tamils of the mediaeval period as had epigraphy as its source. Since the time of E. Hultsch various scholars have been engaged in its study. In Sri Lanka the late Professor K. Kanapathipillai, Prof. K. Indrapala and Dr. A. Velupillai have specialised in this field. Ceylon's contribution to Tamil Studies has been notably outstanding. The Department of Tamil in the Sri Lanka Universities have eminent scholars whose names and works are too many to mention. I must refer once again to the symposium on Tamil Studies Abroad which contains a detailed study by Prof. S.Vithiyananthan and Pandit K.P. Ratnam on the contribution of Ceylonese scholars to Tamil Studies. R. Nagasamy of Madras is the most prominent epigraphist now working in Tamil Nadu. Sathasiva Pandarathar made valuable contributions earlier as a research worker in the Annamalai University.

Archaeology, a handmaid of history, has been a long neglected field and deserves much greater attention both in South India and Ceylon. Except for sporadic attempts no concerted effort has been made to excavate in the Tamil districts. G. Jouveau - Dubreuil (1885-1945) of Pondicherry was a pioneer in the study of Archaeology and Inconography and his works have become classical. His onetime pupil P. Z. Pattabiraman's premature death was a great loss to Tamil Archaeology and Iconography. Another French scholar whose premature death I cannot mourn enough is Pierre Meile. His study on Tamil Literature published in the Encyclopaedia Des pleiades and his study of the Yavanas in the Tamil country show the insight and thoroughness he brought to his writings. The work of Casal and Sir Mortimer Wheeler at Arikamedu show the extent to which excavations could illustrate Tamil history and the tamil classics. In Sri Lanka Archaeology in the Tamil districts obtains a step motherly treatment.

Anthropology

The French institute of Indology in Pondicherry as well as some American Universities have engaged in anthropological studies among Tamil speaking groups. The names of George Oliver, Louis Dumont, Brenda Beck come to mind.

Religion and philosophy

These fields have always attracted local and foreign scholars. Tamil Hinduism and the Saiva Siddhanta Philosophy, as well as the mysticism of Saivaite and Vaishnavaite hymnologists

and poets would require separate studies for the manner in which they have been welcomed by the world. The contribution of Arumuga Navalar, Nallaswamypiliai, Pandithamani Kanapathipillai, bishop Kulandran and the German Scholars Like Shomerns are too well known to need repetition.

Fine arts

Studies on the subject of the Fine Arts of the Tamils are not too many. A. K. Ananda Coomaraswamy and Swami Vipulanda have been two Ceylonese whose contributions have been universally acclaimed. With regard to sculpture and architecture as well as bronzes i should think that percy brown and heinirich zimmer still hold the field. Zimmer's penetrating studies of tamil art in tamil nadu as well in south east asia are able to connect distant periods and trace a coherent development from the indus valley to modern times.

At the conclusion of the first part of this survey I confess I have had to omit so many important names like Ganesha Aiyar, Mylai Venkatasamy, Vanamamalai, so many authorities of Tamil Nadu and even foreign scholars and ardent colloborators like Brenda Beck, Ron Easher and many others. My only excuse is that their works obtain a place in two books *Tamil Studies Abroad* and *'A Reference Guide to Tamil Studies'* and in *The Proceedings of the Conference Seminars of the International Association of Tamil Research.*

The publications of the various Universities in India, Ceylon and abroad, both in Tamil and English and other languages form a rich library of Tamil lore.

Prospect

Let us consider the future of Research in Tamil Studies in foreign countries as well as in the homelands of the Tamil-speaking people.

In Foreign Countries

I have heard from scholars from different countries that financial grants for Indological Studies and therefore for Tamil Studies as well are not so liberal now as they used to be. There is greater interest among those grants distributing bodies for Sinology than for Indology. This I suppose, is partly due to the increasing political influence, of China and its possible future in international affiars. During the colonial period, the countries which were connected with their colonies had a vital interest in the study of the Language, the culture, and the history of the colonies. Thus the great pioneers of Indian history and Ceylonese history as well as of Archaeology and similar fields were foreigners. The British in India, the French in Pondicherry, Cambodia and Vietnam, the Dutch in Indonesia, and the Germans built the Science of Indology.

Gradually they came to realise to a small extent that Sanskrit culture was being given an over emphasis, and even scholars like Max Muller and Vincent Smith Lamented the neglect Dravidian History, Culture and Languages.

Today, with political independence and self-consciousneis, there is a tendency among countries which were at one time subject to intimate contacts with India to minimise or completely neglect those aspects of history and culture which reveal Indian influence.

The foreign missionaries too whose contributions we have seen to a little extent are no more in the Tamil-Speaking areas and their disinterested studies enrich no more the volume of research literature that is now being produced.

Tamil will continue to be studied in foreign Universities to a limited extent, especially to illustrate the Dravidian contribution to Indian and Ceylonese culture. A few scholars like Kamil Zvelebil, R.E. Asher, Andronov and K.L. Janert will always daorn foreign Universities, but I do not expect any large body of Tamilologists to be produced by foreign Universities unless there are very powerful sources of Tamilological Scholarship in Tamil Nadu and Ceylon.

There are however, one or two exceptions to this general decline in study by foreigners. The French Institute of Indology in Pondicherry and the Ecole francaise d'extreme Orient and the College of France continue a Tradition of Tamil Research which originated with such eminent names as Mariadas pillai, Eugene Bournouf, Edward Ariel, Julien Vinson (1843-1926), Jules Bloch (1880-1953) and Pierre Meile (d. 1964), is carried on under the leadership of Professor J.Filliozat whose researches into tamilology and Tamil influences abroad are most inspiring to Tamils themselves. The programme of the French Institute in Pondicherry is most comprehensive and Classical Tamil Literature, Tamil Lexicography, History, Archaeology, Iconography, Anthropology, religion, popular cults and philosophy. Prof. K.L. Janert in Cologne is gathering around him a band of Tamil scholars who work in different fields of Tamilology including Muslim Tamil Literature. (I have not been able to obtain recent Information about the Institute of Tamil Studies in Madras or about the scandinavian Institute of Asian Studies.)

The quarterly journal *Tamil Culture* (now defunct) was able to create a great amount of interest in Tamil Research and make known the studies of different scholars in various countries of the world. Fortunately, the Conference - Seminars of the International Association of Tamil Research came as a substitue forum for research papers and discussion. The Proceedings are a repository of recent research in Tamilology. The organisers of the Association as well as of the Conference Emphasised Tamil Research. The Conferences became also an occasion of Tamil cultural and literary celebrations for the public. However the aim of promoting

research should hold the primary place in organisation, and the sponsors and those who provide the funds should endeavour to obtain as wide an international participation as possible providing travel grants to scholars who labour in different fields. Both the past numbers of Tamil Culture and the Conference Proceedings have provided the best evidence of the enormous interest the recent movement in Tamilology has created in Universities and Research Institutes Abroad.

Research at home

It should be obvious that unless there are influential centres of Tamil Research in the Tamil speaking countries, there can hardly be noteworthy tamil research abroad.

The increasing practice now is for foreign Universities to engage young scholars from TamilNadu to teach as well as engage in research. Countries which have a political interest in the tamil speaking countries engage also young Tamils for their radio programmes as well as for translation work. Russia, China and England are examples.

The Universities of Tamil Nadu and Sri lanka have a laudable record of reseaerch publications and have always had scholars of outstanding merit. The publications of the university of Madras and of the Annamalai University comprise a rich library of publications in English and Tamil. The University of Kerala, as I have mentioned before, has launched out into a programme of field research and of publications which is Unrivalled by older universities. One should like to see also the Tamil Departments of the University of Sri Lanka embark on similar programmes of publication and field work.

Tamil Research should have a two-fold end in view, one to vitalise the studies at home, another to create interest and further research abroad. The Tamil Research Department of the Annamalai University, the Tamil isai research sponsored by the Rajahs of Chettinad, the Tamil Development Department of the Government of Madras and similar bodies provide for the enrichment of research in the Tamil Language. But for the creation of interest abroad we require research publications and teaching at least in English, if not in other European Languages.

One would wish that every Department of Tamil in Tamil Nadu and Sri lanka had scholars also very competent in English so to be able to publish as well as lecture abroad in English. The cult of english is fast diminishing in Tamil Nadu; the situation at present is slightly better in SriLanka. These scholars should be able to visit foreign Universities and give courses in Tamilology and publish their researches in international journals. Bharati himself saw the futility of narrating our past glories only among ourselves.

For such an international movement, Sri Lanka. Tamil scholars are in an enviable position. Every Department of Tamil and History here has continent scholars whose names are too well known for me to mention. Above all, it is natural that we look up to the University of Jaffna with its galaxy of scholars headed by the Vice Chancelllor himself; scholars not only in the Tamil Department but also in other Departments who have the capacity to lead in the international programme of Tamil Studies. How much one would wish that the University of Jaffna sponsors a quarterly or a biannual similar to the Journal; *Tamil Culture* to promote Tamil Studies all through the world.

Such a journal would receive the support of scholars not only in Ceylon and India but also all round the world. One has only to peruse past numbers of Tamil Culture to realise the vast potential that exist for international collaboration in Tamil Research.

A few desirable programmes

The study of foreign languages including English, is being neglected by our University Undergraduates. While in Colombo and Kandy there are several Embassy Organisations which have large number of students, in Jaffna the demand is not encouraging. And yet a University man should be familiar with at least English and another foreign language. In western centres of learning it is customary for a University teacher to use for his research at least two or three languages other than his own. That accomplishment should also mark our Tamil scholars whether in India or Ceylon. English, French and German have a great deal to offer to the Tamil scholar. The time also came long ago for us to include Russian and Mandarin within the range of our interest. The standard of English even in our Universities is much on the decline that one dreads to imagine what the future will be for our contribution to international scholarship.

We do have a number of fields of study in which development is necessary. Among these is Tamil History arid Tamil Archaeology, Tamil Art and the history of Tamil Trade. In Archaeology and Art and Trade most of the contributions in the past have come from foreign scholars. In our programmes of integrated Tamil Studies, Tamil History and Tamil Art should be included so that the undergraduate willl have a complete understanding of Tamilology.

We need an Etymological Dictionary of Tamil similar to the one planned by Swami Gnana Prakasar, which will give us the usage in different periods with appropriate quotations to illustrate that usage.this could be done only with the colloboration of foreign scholars but unless our own scholars are equipped for Comparative Philology the project can hardly be launched.

Conclusion

Not having in any country, a sovereign and independent Tamil State, we can hardly look to the present Governments of India or Sri Lanka or any other state where Tamils Live to embark on a promotion of Tamil studies. The Government of Madras, within the limits of its own possibilities has helped to some extent in such a programme. It is therefore, left to the Tamil people themselves especially in Tamil Nadu and Sri Lanka to promote Tamil Studies and Tamil research as far as it lies in their power. For such a programme, we the Tamil nation in Sri Lanka are better prepared than Tamil populations in any other country.

But for research as well as for the conservation and development of culture, we need leisure, peace of mind and a happy existence. Unfortunately our energies have to be spent in a daily battle for our rights and even our existence and identity as a partner nation in a bilingual state. However, our national contribution to Tamilology, our organisation of the Fourth Conference - seminar of Tamil Studies in spite of an adverse and hostile Government, and our Jaffna University with its rich promise and burgeoning scholars, offer us encouragement, hope and trust. Under God, may the future be even more glorious than the past. Thank you.

Source: Research in Tamil Studies - Retrospect and Prospect - Father Xavier S. Thaninayagam- Chelvanayagam Memorial Lecture April 1980.

PRE - HISTORIC HUMAN PRESENCE IN THANJAVUR

Thanjavur: Microliths, urns used for burials, red and black ware and pottery items were dug up from fifteen sites of archaeological importance in Thanjavur and Pudhukottai districts, indicating presence of human life in pre-historic period. The sites were found during an exploration conducted by the Thanjavur based Tamil University during January to June this year.

Four of the Mesolithic sites discovered were in Pudukottai district and the rest in Thanjavur. While eight were Mesolithic sites (middle part of the Stone Age beginning about 15,000 years ago), two were Mesolithic/iron age sites and rest iron age /mediaeval period.

The village by village survey of the Mesolithic and microlithic sites established that these regions have a varity of important archaeological remains said V Selva Kumar, from the University's Epigraphy department, who was the part of the study team. The Mesolithic people seem to have extensively occupied the Vallam tableland region, as evidenced by the high prevalence of Microlithic sites in this region.

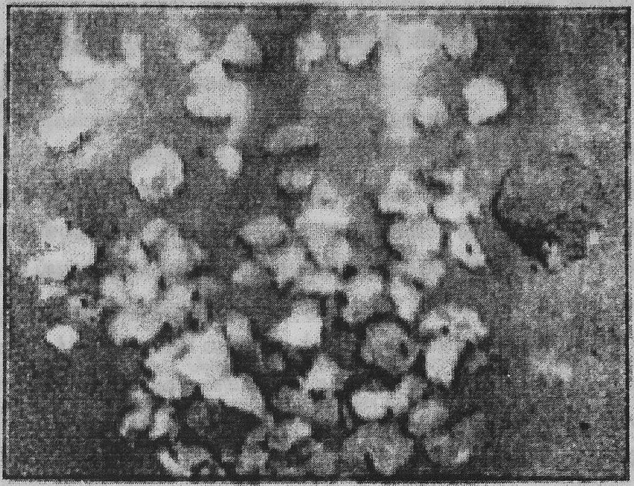

ANTIQUE: ***Microliths found during a Survey***

Microlithic were found at Parrukkaividuthi, Nayakkarpatti Ayyangar Temple in Gandharvakottai, Thirumanacheri near Alangudi and Perungalur in Pudukottai district, Kurunkulam, Oththiyakulam and Nattam in Kallaperambur in Thanjavur District.

Two of the sites Parukkaividuthi and Thirumanacheri yielded both Microlithic and iron age early historic artefects. Microlithic artefacts and fossilised bones were found in the dry wasteland called Veppalkadu, two km southeast of Thirumancheri. A local farmer reported the presence of urns in this area, and several pottery fragments were noticed on the surface. It is not clear if the fossil bones collected from the site are from the urn burials or from an earlier context.

Palaeolithic artefacts were first identified in the Vallam tableland by Robert Bruce Foote in the 19th century at Vanganumkudikkadu. Subsequently several archaeological sites were explored in the region by the Departement of Archaeology, Tamil Nadu, the department of Ancient History and Archaeology, University of Madras; and the department of Epigraphy and Archaeology Tamil University.

Source: Times of India

நாமக்கல்லாரின் திருக்குறள் உரை தெளிவு

சு. தமிழ்ச்செல்வி

உரையாசிரியர் எனப்படுபவர்களின் பங்கு, இலக்கிய உலகில் பெரிதும் போற்றத்தக்கதாகும். 'திறனாய்வு' எனும் துறை இன்று வளர்ந்து செழித்திருக்கின்ற நிலையில், அக்கால உரையாசிரியர்கள் பலர் சிறந்த திறனாய்வாளர்களாக விளங்கியமையை அவர்தம் உரைமாண்பு நமக்கு உணர்த்துகிறது. மூல நூலின் சிறந்த நுட்பங்களை, ஆழப் பொதிந்துள்ள அதன் கருத்துக்களை உரையாசிரியர் சிறந்த முறையில் நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்டு விளக்குகின்ற சிறப்பு, மூலநூலாசிரியரின் மதிப்பைக் காட்டிலும் பெரிதும் உயர்ந்து விளங்குகின்ற சிறப்பையும் பெற்று விடுகின்றது. இத்தகு உரையாசிரியர்களின் பங்கு சில இடங்களில் பிழைபட அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். இதற்குக் காரணம் யாது எனச் சிந்தித்துப் பார்க்கும் போது, தான் கொண்டுள்ள நம்பிக்கைகளை – தான் கொண்டுள்ள கொள்கைகளை மூல நூலின் கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டுக் காண்கிற நிலையில் அவை பிழைபட அமைந்து விடுகின்றமையே ஆகும். அதனடிப்படையில் 'உலகப் பொதுமறை' எனப் போற்றப் பெறும் திருக்குறளில் உரையாசிரியர்களால் சுட்டப் பெற்ற பல கருத்துக்கள் வலிந்து திணிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காண முடிகின்றது. அதனை விடுத்து, உண்மை காணும் நோக்கில் ஆய்வு செய்து எழுதப்பட்ட நாமக்கல் கவிஞர் வெ.இராமலிங்கம் பிள்ளையின் 'திருவள்ளுவர் திடுக்கிடுவார்' எனும் நூலில் அமைந்துள்ள உரை மாண்பை இங்குக் காணலாம்.

இக்கட்டுரை, நாமக்கல் கவிஞர் பரிமேலழகர்உரையில் புறந் தள்ளுகிற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எந்த ஓர் உரையும் மூலத்தை நேர்ப்பட விளங்க வேண்டும். தமது சொந்த சிந்தனைகளுக்கு அதில் இடம் அளித்தலாகாது என்பது நாமக்கல் கவிஞரின் கருத்தாகும். அதனை விளக்குவதாய் இக்கட்டுரை அமைகின்றது. இதனை நாமக்கல் கவிஞர் வெ.இராமலிங்கம் பிள்ளையின் கூற்றாகவே அறியலாம்.

"இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அரங்கேறி, 'தெய்வ நூல்' என்றும், 'பொய்யா மொழி' என்றும், 'தமிழ் மறை' என்றும், 'பொது மறை' என்றும் போற்றப்பட்டு வந்திருக்கிற திருக்குறளுக்குச் சுமார் அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் எழுதப்பட்ட பரிமேலழகர் உரை தான் மிகச் சிறந்த உரையாகக் கிடைத்துள்ளது. பரிமேலழகருக்கு முன்னால் ஒன்பது பேர்

முனைவர் சு. தமிழ்ச்செல்வி, சென்னை இராணிமேரி கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் இணைப்பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வருகிறார். 25 ஆண்டுகள் பணி அனுபவம் பெற்றவர். 'தமிழக மறுமலர்ச்சிக்குப் பாரதிதாசன் பங்களிப்பு - எனும் தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வை மேற்கொண்டவர். Email-ID: kalaikhoraja@gmail.com

திருக்குறளுக்கு உரை எழுதியிருந்தார்கள். அவைகள் எல்லாவற்றினும் சிறந்ததாகப் பரிமேலழகர் உரை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதால் மற்ற உரைகள் எல்லாம் வழக்கிழந்து மறைந்து விட்டன. அதனால் கடந்த அறுநூறு ஆண்டுகளாகத் தமிழ் மக்கள் பரிமேலழகர் உரையைப் பின்பற்றித்தான் திருக்குறளை அனுபவித்து வருகிறார்கள். ஆனால் போற்றற்குரிய உரையாசிரியரான பரிமேலழகர் பல இடங்களில் திருவள்ளுவருடைய கருத்துக்குப் பொருந்தாத உரைகளையும், சில இடங்களில் திருவள்ளுவருடைய கருத்துக்கு முற்றிலும் விரோதமான உரைகளையும் செய்துவிட்டார். பரிமேலழகருடைய உரையைப் பின்பற்றி அதற்கு 'விரிவுரை' என்றும் 'விளக்க உரை' என்றும் 'தெளிவுரை' என்றும் பல பேர் பலவிதமான வியாக்யானங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். அவைகள் எல்லாம் பரிமேலழகர் உரைகளை மேலும் குழப்பி விட்டன. (திருவள்ளுவர் திடுக்கிடுவார், நாமக்கல் வெ.இராமலிங்கம் பிள்ளை, ப.8)

பரிமேலழகர் உரையில் வெளிப்படுத்தப் பெறும் மாறுபாடான கருத்துக்களுக்கான நாமக்கல் கவிஞரின் உரை விளக்கத்திற்குச் செல்வதற்கு முன் திருக்குறளின் சிறந்த பெருமையை நாமக்கல் கவிஞர் மதிப்பிட்டிருக்கின்ற பான்மையைக் காணலாம்.

'திருவள்ளுவர் சாசுவதமான சத்தியங்களின் அடிப்படையில் அறங்களை வகுத்திருக்கிறார் என்பது மட்டும் அல்ல. காலப்போக்கில் மாறிவிடக் கூடிய சாசுவதமல்லாத காரியங்களைப் பற்றிச் சொல்லும் போதும் வெகு அபூர்வமாகிய தீர்க்க தரிசனத்துடன், அவருடைய சொல் சாசுவதமாக என்றென்றும் காலத்துக்கேற்ற பொருள் தரும்படி அமைத்திருக்கிறார். அது மிகவும் வியக்கத்தக்கது'. (திருவள்ளுவர் திடுக்கிடுவார், ப.32)

அங்கவியலுள் அமைந்துள்ள ஓர் அதிகாரம் 'படைமாட்சி' என்பது இது அரசனுக்கு அங்கமாகிய சேனையின் பெருமையைப் பற்றிச் சொல்வது. சேனை எனும் போதே தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை எனும் அக்காலத்திய படைகள் நினைவுக்கு வரும். அதனைப் பற்றிச் சொல்லப் புகுகின்ற திருவள்ளுவர் அதனின் பகுதியாகிய வில், வாள், வேல் முதலிய ஆயுதங்கள் பற்றிக் குறளில் சொல்லியிருக்கலாம். அப்படிச் சொல்லி இருப்பின் அது குற்றமும் அல்ல. ஆனால் திருவள்ளுவர் காலப்போக்கில் மாறிவிடக்கூடிய சேனைகளை, கருவிகளை நீக்கிவிட்டு, ஒரு படைக்குத் தேவையான படைத்தன்மை பொதுவாக 'உள்ள தன்மையைச் சொல்கிறார். 'படைமாட்சி' எனும் அதிகாரத்தில் முதல் குறளில்,

'உறுப்பமைந்து ஊறஞ்சா வெல்படை வேந்தன்
வெறுக்கையுளெல்லாம் தலை'

என்கிறார். அங்கங்கள் எல்லாம் அமைந்ததாகி துன்பங்களுக்கு அஞ்சாமல் வெற்றி பெறக்கூடி ஒரு சேனை அரசனுடைய செல்வங்கள் எல்லாவற்றிலும் தலைசிறந்த செல்வம் என்கிறார். இதி 'உறுப்பமைந்து' என்ற பதத்திற்குத் 'தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை' என் நான்கு உறுப்புக்களும் அமைந்ததாகி என்று பரிமேலழகர் உரை செய்திருக்கிறார். பரிமேலழ

இவ்வுரை செய்ததில் தவறில்லை. ஏனெனில் பரிமேலழகர் காலத்துச் சேனை இந்த நான்கு உறுப்புக்களை மட்டுமே கொண்டது. ஆனால் வள்ளுவர் 'உறுப்பமைந்து', எனும் பதம் எல்லாக் காலங்களிலும் பொருந்தி வரக்கூடிய படையின் உறுப்புக்களைக் கொண்டது எனும் நிரந்தர பொருளைத் தருவதாய் அமைதலைக் காணலாம். எனவே தான் சேனையைப் பற்றிச் சொல்ல வருகின்ற திருவள்ளுவர் அதன் உறுப்புகள் எவையென சொல்லாமல் சென்றது திருவள்ளுவர் எண்ணிச் செய்த காரியமே அன்றி வேறில்லை.

அடுத்ததாக,

'அடற்றகையும் ஆற்றலும் இல்லெனினும் வினை
படைத் தகையால் பாடு பெறும்'

எனும் குறளின் நாமக்கல்லாரின் விளக்கத்தைக் காண்போம். 'போர்வலிமையும் திறமையும் இல்லாவிட்டாலும் சேனை அதனுடைய சேனைத் தன்மையினால் மட்டுமே பெருமை பெறும்' என்பது இதன் பொருளாகும். மேலும் விரித்துக் கூறுவதாயின், 'சேனையிலுள்ள தனிமனிதருக்குப் போர் புரியக் கூடிய திடமும், திறமையும் இல்லாவிட்டாலும் அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து செய்கிற சேனைத் தன்மையினால் அந்தச் சேனைக்கு ஒரு வல்லமை உண்டாகும்' என்பது. இதற்குப் பரிமேலழகர் செய்யும் உரையாவது, 'தானை, பகை மேற்றான் சென்றிடும் தறுகண்மையும், அது தன் மேல் வந்தால் பொறுக்கும் ஆற்றலும் இல்லையாயினும், தன் தோற்றப் பெலிவானே பெருமை எய்தும்' என்கிறார். 'இல்லெனினும்' எனவே அவற்றதின்றியமையாமை பெறப்பட்டது. 'படைத்தகை' என்றது ஒரு பெயர் மாத்திரமாய் நின்றது. தோற்றப் பொலிவாவது, 'அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர், யானை, குதிரைகளுடனும் பதாகை, கொடி, குடை, பல்லியம் போன்றவற்றுடன் அணிந்து தோன்றும் அழகு 'பாடு' கண்ட அளவிலே பகைவர் அஞ்சம் பெருமை' என்கிறார்.

'படைத்தகை' என்பது பெயர் மாத்திரமாக நின்றது என்று அந்தப் பதத்தைப் பயனற்றதாக விலக்கி விட்டது. கண்டு நாமக்கல் கவிஞர் வெ.இராமலிங்கம்பிள்ளை வருந்துகிறார். 'படைமாட்சி' எனும் அதிகாரத்திற்கே ஜீவனாக இருப்பது இந்தப் 'படைத்தல்' எனும் பதம் தான். படைக்கு மாட்சி தருவது இந்தப் படைத் தன்மை தான். இதனை வெற்றுச் சொல்லாகக் கருதிப் பிழைபட பரிமேலழகர் உணர்ந்ததனால் தேர், யானை, குதிரைகளுடன் பதாகை, கொடி, குடை பலவித வாத்தியங்களின் அழகைக் கண்டே பகைவர்கள் அஞ்சுவார்கள் எனும் உரை வேறுபாடாக செய்ய நேர்ந்து விட்டது. இதே அழகு பகைவர் படைக்கும் இருக்கும் என்பதனையும் நாம் கருதிப் பார்த்தல் வேண்டும்.

பொருட்பால் 57 அதிகாரங்கள் கொண்டது. அவற்றுள் இறைமாட்சி, செங்கோன்மை, கொடுங்கோன்மை, வெருவந்த செய்யாமை, ஒற்றாடல், அமைச்சு, தூது, மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல், அரண், படைமாட்சி, படைச்செருக்கு, பகைமாட்சி, பகைத்திறம் தெரிதல் எனும் 13 அதிகாரங்களே அரசனுக்கும், அவனுடைய அமைச்சுக்கும், அங்கத்துக்கும் சம்பந்தப்பட்டவை.

பொருட்பாலில் 57 அதிகாரங்களில் இந்த 13 போக மற்ற 44 அதிகாரங்கள் பொது அறிவாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் பரிமேலழகர் பொருட்பால் முழுவதும் அரசனுக்கு மட்டும் சம்பந்தப்பட்டது போல் கருதுவதாகத் தோன்றும் படி, பல இடங்களில் அவனை முன்னிறுத்தி, பொருள் செய்திருப்பதால் திருக்குறளின் பொதுத்தன்மை மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறது. அன்றியும் உரையிலும் குழப்பம் உண்டாகிறது. இதற்குச் சான்றாக ஒன்றைச் சுட்டலாம்.

'இறைமாட்சி' என்ற அதிகாரத்துக்குப் பொருள் சொல்லி முடித்து விட்டு, அதற்கு அடுத்த அதிகாரமாகிய 'கல்வி' என்பதற்கு உரை சொல்லப் புகுவதற்கு முன் 'இறைமாட்சிக்கும்', 'கல்விக்கும்' தொடர்பு காட்டும் முறையில் 'அரசனானவன் தான் கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்றல்' என்கிறார். இறைமாட்சியில்,

'தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்மூன்று
நீங்கா நிலனாள் பவற்கு'

எனும் குறள் அரசன் கல்வி கற்றவனாக இருக்க வேண்டும் என்கிறது. இந்தக் குறளிலுள்ள 'கல்வி'யைக் 'கல்வி' எனும் அதிகாரத்தில் சொல்லப்படுகிற கல்விக்குத் தோற்றுவாயாக கொள்வது தவறானதாகும். இதனால், எல்லா மனிதர்க்கும் இன்றியமையாத கல்வியைப் பற்றிச் சொல்ல வருகிற 'கல்வி' எனும் அதிகாரத்தின் பொதுமை இரண்டாம் பட்சமாக உணரப்பட்டு அரசனாக இருப்பவனுக்குக் கல்வி வேண்டும் என்பதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது திருவள்ளுவரின் கருத்துக்குச் சிறிதும் ஒவ்வாததாகும். 'கல்வி' எனும் அதிகாரத்தின் பத்து குறள்களும், கல்வி அரசனுக்குச் சம்பந்தப்பட்டதாக அமையவில்லை என்பதை விளக்குவதாகக் பொதுமையாகக் 'கல்வி' யை விளக்குவதைக், காணலாம். இங்ஙனம் பொருட்பாலில் உள்ள அனைத்தும் அரசனுக்குச் சம்பந்தப்பட்ட அறிவாகவே பரிமேலழகர் கருதுகிறார். அப்படிக் கருதிவிட்டதனால் அதற்கிணங்க உரை செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு பல குறள்களுக்குத் திருவள்ளுவருடைய கருத்துக்குச் சிறிதும் பொருந்தாத உரைகளையும் சில இடங்களில் முற்றும் விரோதமான உரைகளையும் செய்துவிட நேர்ந்திருக்கிறது என்கிறார் நாமக்கல்லார்.

மேற்சுட்டிக் காட்டிய சான்றுகளின் வழி, திருக்குறள் கருத்துக்களின் பொருண்மை உரையாசிரியர்களின் உரைகளால் சிதைந்து விடக்கூடாது எனும் நாமக்கல் வெ.இராமலிங்கம்பிள்ளை உள்ளக்கிடக்கை தெளிவா கின்றது. பொதுமறையின் புகழுக்கு உரைகளால் களங்கம் ஏற்படக் கூடாது எனும் தெளிவும், அதனை மறுக்கும் விதத்திலும் உரையாசிரியர் புகழுக்குப் பங்கம் நேர்ந்து விடாது காக்கின்ற சான்றாண்மையும் நாமக்கல் வெ.இராமலிங்கம் பிள்ளையின் திருக்குறள் உரையால் அறியமுடிகின்றது.

REFLEXIVE FORMATION- FUNCTION- EXPANSION IN MODERN TAMIL

Pawathy Nalliannan & K. Karunakaran

Introduction

Reflexive expressions show significant structural and functional importance in Modern Tamil, both written and spoken. All such expressions occur both in the verb structures and as well as in noun structures. They have morphological, syntactic formations and functions. Reflexive expressions form part of predicate phrase in most of its occurrences. However, in certain contextual usages we find reflexive pronouns occurring as subjects in noun phrases. So, the formation and function of reflexive expressions have structural importance and functional value in Modern Tamil and there is a need to undertake such a study applying the modern methodology.

In languages like English the form 'self' (sg.) and 'selves' (pl.) are used to denote reflexivization as in expressions like:

He did it for himself.

They solved the problem by themselves.

You eat it yourself

I myself completed it (without anybody's help)

As far as pronouns are concerned reflexivization is related to **tanization** (a kind of 'self' type of expression). However, with reference to verbs the formation is quite different and distinct in Tamil. Hence, this paper tries to explain the reflexivity found in Modern Tamil related to the noun structures as well as verb structures.

Objectives of the study

i) to identify and explain all those reflexive pronouns (with alternants) – their occurrence and conditions for their occurrence.

ii) to identify and explain all those reflexive verb forms and their functional significance.

Research Questions

i) What are pronoun forms that denote reflexivity (with alternants) in their occurrence and how they are conditioned?

ii) What are the reflexive verb forms found in MT and how to explain their functional significance in use?

Research Methodology

To explain the formation and function of reflexive expressions in Modern Tamil, the following research frame is used to analyse the data and present the findings in a well formalized way.

In Verb Structure

Study of Reflexive

Expressions in use

Reflexive

Expressions

Structural

Linguistic Methods

S

In Noun Structure

Data for the study

Data drawn from both the varieties of Tamil viz. written and spoken are used to identify and analyse the structure and function of reflexive expressions, applying the research methods chosen. The data have been classified and processed in such a way they become fit for the analysis concerned.

Significance of the study

This kind of study as it would help to explain the reflexive expressions from the points of view of LS and LU, it occupies utility value for the description and use of Modern Tamil at different levels. It also has relevance in the domain of research, especially in different areas of applied linguistics (like language teaching - learning, course design, contrastive analysis,etc.) A study of this kind, one can expect that would help to raise the duality of the discourse in particular, those related to specific contexts.

Data Processing and Analysis

1. Reflexive Expressions in Noun Structures

In the structural and function of Tamil pronouns, third person forms are formed by the addition of person-gender-number suffixes to the demonstrative (distant and proximate) bases and interrogative bases such as a-, i-, e- and yār... (e.g. avan, ivaḷ, etu, yātu, yār.....). But in the expression of reflexive pronoun forms the gender- number suffixes (-n, -m, -ṇkaḷ) are added to the base *tā-*

e.g.	avan 'he' (distant) , ivan 'he' (proximate)		
	atu 'it' (-do-) , itu 'it' (-do-) etc.		
	Singular	:	tān and tan - 'oneself'
	Plural	:	tāṅkaḷ and taṅkaḷ
			tām and tam - 'themselves'

Of the singular base forms *tan-* occurs before the case suffixes and *tān* – occurs elsewhere. Similarly of the plural forms taṅkaḷ - and tam - occur before the cases suffixes and taṅkaḷ and *tām* occur elsewhere. The plural forms thus formed can also denote a honorific singular.

Singular Forms	:	tānē	'oneself' (emph.)
		tannāl	'by oneself'
		tanakku	'to oneself /for oneself'
Plural Forms	:	tāṅkaḷē	'themselves'
		taṅkaḷukku	'to themselves'
		taṅkaḷāl	'by themselves'
		tāmē	'they (themselves)'
		tamakku	'to themselves'

These forms are found to occur in phrase and sentence structures as follows:

tānāka varuvār	'he (hon.) comes by himself'
avar tānākavē ceyvār	'he (hon.) will do it by himself (emph.)'
tampi tanakkāka vaittirukkiṟān	'younger brother is keeping (something) for himself'
avarkaḷ tāṅkaḷākavē iṅku vantārkaḷ	'they came here by themselves'

There are additional / contextual meanings attached to these constructions, such as emphasis, without anybody's interference, etc. There are some particles which go with such pronoun / reflexive usages.

e.g.

i) avarkaḷ taṅkaḷukkuttān ellām teriyum enṟu ninaikkiṟārkaḷ

'they think that they only know everything'

ii) aṇṇankaḷ tammaippaṟṟiyē yōcikkiṟa:rkaḷ

'my elder brothers always think about themselves' (emph.)

iii) avarkaḷ tāmāka vantu povatu uṇmu

'they used to come and go by themselves'

All the morphological forms (with case suffixes and others) given above are found to occur only in the predicate phrases in Tamil sentences.

1)av arkaḷ / tāmāka varuvārkaḷ 'they will come by themselves'

NP VP

2)at u / taṅkaḷukkut teriyātā ? 'don't you (hon.sg.) know about it/that?

NP VP

3)app ā / tannaiyē nontukoṇṭār 'father felt really sorry for his act'

NP VP

4)ava ḷ / tanakkāka etaiyum kēmkamāmmāḷ 'she never asks anything for herself'

NP VP

These forms can occur with reflexive verb forms also in the predicate phrases.

5)av ar tanakkākavē atai emuttukkoḷkiṟār 'he (hon.) takes it for himself' (emph.)

Reflexive forms and their functions

tān / tāṅkaḷ etc.

Forms:

tānē
tānāka
tanakkena
tanakkuttānē
tannaiyē etc.

Illustrations:

i) tampi tānē ceytu muṭittān 'younger brother completed (it) by himself'

ii) avan tanakkuttānē pēcikkoḷkiṟān 'he is talking (something) to /by himself'

iii) avar tānāka varuvār 'he (hon.) will come by himself'

Formation:

i) Ref.Pr. + emph. suf. (tān -ē)

ii) Ref.Pr. + āka (tān -āka)

iii) Ref.Pr. + tān + ē (tanakku -tān -ē)

The reflexive form sometimes replaces the subject pronoun also.

avar / avaraiyē / nontukoṇṭār 'he felt sorry for his act'
(tannaiyē) 'self type' of usage

Also, there are usages in which the first and second person pronouns occurring as self' type of expressions. For example, in the sentences given below one can notice it.

nān ennaiyē ēmāṟṟikkoṇṭēn 'I was responsible for my disappoinment'

nī unnaiyē eṇṇippār 'you think of yourself (first) then:.... you will realize'

nī nīyāka iru 'you try to be yourself' (you (sg.) maintain your identity)

(mutalil nī nīyākavē iru 'first of all you maintain your identity)

nām nāmākavē iruppōm 'let us try to be ourselves' (let us maintain our way of ...)

āciriyarkaḷ āciriyarkaḷāka namaltukoḷḷavillai. / āciriyarkaḷ āciriyarkaḷāka illai

'teachers didn't behave (conduct) themselves as teachers'

Use of Reflexive Verb forms

In Tamil reflexivization takes place in verb structures also. This kind of formation is made by the addition of an auxiliary verb - koḷ.

Formation (as a complex verb form)

MV + koḷ

Vp form

cāppimmu + koḷ (ni cāppimmukkoḷ) 'you (sg.) eat by/for yourself'

nīyē emuttukkoḷ 'you (sg.) can take it for/by yourself'

avarkaḷ tāmākavē pamittukkoṇṭārkaḷ

'they read / studied by themselves (and nobody helped them)'

The auxiliary verb can be used both in the imperative (affirmative vs. negative) as well as in FVs with tense suffixes.

i) nī emuttukkoḷ 'you (sg.) take it for yourself

ii) nī itupōl naṭantukoḷḷātē 'you (sg.) don't behave like this'

iii) aṇtak kūantaikaḷ cāppimmukkoḷvārkaḷ 'those children will eat by themselves'

or

iv) amtak kūantaikaḷ tāmākavē cāppimmukkoḷvārkaḷ

(tāmāka is a reflexive pronoun form and cāppimmukkoḷvārkaḷ is a reflexive verb (finite) form in a complete sentence (but both occurring in the verb predicate only). This is an aspectual (complex) verb formation in Tamil using an auxiliary verb.

Use of Reflexive Expressions in specific context

1) As a term of address

Use of tāṅkaḷ and taṅkaḷ reflexive pronouns instead of nāṅkaḷ and uṅkaḷ-

[Addressor] [Addressee]

(person of middle /lower social status/strata, etc.) (person of high status......)

Process:

i) Avoiding the use of second person plural /hon. sg. forms nāṅkaḷ and u̱ṅkaḷ- Instead

ii) Choosing reflexive pronoun forms tāṅkaḷ and taṅkaḷ-

or

iii) By choosing status showing words,forms, etc.

* nīṅkaḷ varuki̱ṟīrkaḷā? 'are you willing to participate?'

a) tāṅkaḷ vantāl mikavum nallatu.
'it would be nice if you (hon.) participate (in a function)'

b) amaiccar avarkaḷ vantāl mikavum ci̱ṟappāka amaiyum /
ayyā avarkaḷ vantāl mikavum ci̱ṟappāka amaiyum
'it would be great if you (hon.) participate (in a function)in it'

2) Use of reflexive verb forms in imperative structure

(to wish one good health /safety, etc.)

Expressed in a polite way

cari, nallatu pāttukkōṅko 'o.k. sir, please take care of yourself (your health)'

[cari nallatu, pi̱ṟaku pārppōm nallapami pārttukkoḷḷuṅkaḷ]

'take care...... see you later'

3) Use of *tanakkuttānē*, *enakku.. nānē* etc.

a) avar *tanakkuttāne* pēcikkoḷkirār 'he (hon.) speaks /talks to himself'

(*avar *avarākavē* pēcikkoḷkirār) 'he (hon.) speaks /talks to himself'

b) *enakku nānē* ārutal collikkoṇṭēn 'I consoled myself'

c) *unakku nīyē* ecamān 'you (sg.) are the boss for yourself / you can decide yourself'

All these are synonyms (usages) etc. denoting the same meaning in different contexts.

Use of tāṅkaḷ as a subject form in a sentence.

i) tāṅkaḷ yār? 'who are you (hon.sg.)?'

ii) tāṅkaḷ eEkiruItu varukiṟirkaḷ 'where are you (hon.sg.) coming from?'

etc. In these constructions *tāṅkaḷ* occurs as a subject (by replacing *naṅkaḷ*, the second person pronoun). But in other contexts, reflexive pronouns denote/ replace only the third person pronouns, irrespective of gender.

4) Use of taṅkaḷ as a closure in concluding a letter (as in letter-writing)

e.g.le tter contents

taṅkaḷ anpukkuriya 'yours affectionately'

taṅkaḷ uṇmaiyuḷḷa 'yous sincerely'

LIST OF REFERENCES

1. Agesthialingom,S. (1999). **COLLIYAL- PEYARIYAL & VINAIYIYAL**, Manivasagar Pathippagam: Chennai.
2. Bosworth, L.A *"Studies in Language and Language Behaviour"*, Vol.4.1967, p.261.
3. Karunakaran, K. (2001). *Simplified Grammar of Tamil*, Kumaran Pathippagam: Chennai.
4. ______ (2002) *Conversational Tamil*, Uni.of Michigan Press: Ann Arbor (USA).
5. Kumaraswami Raja, N. (1985) "Tanization in Tamil", *Indian Linguistics*, Vol.45.2. Faculty of Languages & Linguistics, University of Malaya, Kuala Lumpur.

WORDS FOR 'DOG' AND 'HORSE' IN FINNISH AND TAMIL

Stephan Hillyer Levitt and H. P. A. Hakola

The following is a study in the genetic affinity between Finnish and Tamil.[1]

Tamil, of course, is probably the most conservative and retentive of the Dravidian languages. Alone among the Dravidian languages, it has an ancient classical literature. And Finnish among the Uralic languages, alone can furnish ample data for comparative study.

A number of words discussed in this paper would seem to be very ancient – one word for 'dog', for instance, going back to before the split of Australian aboriginal languages from Dravidian, or pre-Dravidian should you so will.[2]

Many of the Finnish words here, especially for 'horse', are commonly considered to be loans in Finnish. In the context of this study, this may be thrown into doubt.

A "close" genetic connection between the Uralic and Dravidian families of languages has been argued for since the mid-nineteenth century. This takes its place today in the various Nostratic theorizations. H. P. A. Hakola, for instance, has argued for a "Duraljan" hypothesis – Duraljan being an acronym for the eastern branch of Vladislav M. Illich-Svitych's Nostratic languages, which is comprised of Dravidian, Uralic, and Altaic, to which Hakola has added Japanese-Korean and the Andean-Equatorial languages such as Quechua. Duraljan, thus, comprises the five major agglutinative language families of the world.

I. Words for the dog and some other canine animals

1. Finnish *koira* 'dog' is the ordinary word. It is the 981st most frequent Finnish word. It is used both for male and female dogs and is a very common part of compounds such as *ajokoira* 'hound', *susikoira* 'Schäfer, German shepherd', *sylikoira* 'lap dog'. Its derivative *koiras* 'male' refers to the usage of F. *koira* as referring especially to a male dog. It is considered a Uralic word, Proto-Uralic **koj(e)ra* 'Männchen' (Rédei *et al.* 1986/2: 168-169). Note Tamil *kūraṉ* 'dog', cross-referenced in *DEDR* 1901 with *DEDR* 1796 Ta. *kurai* (*-pp-*, *-tt-*) 'to bark', Ta. *kukkal*, *kukkaṉ* 'dog' ... Malto *kúr-kúr* 'call to a dog'. This set of etyma is represented throughout Dravidian. *DEDR* suggests it is related with Sanskrit *kurkura*, *kukkura*, *kukura*. With regard to Skt. *kurkura*, compare especially Malto *kúr-kúr* 'call to a

Dr. Stephan Hillyer Levitt, Private Tutoring, Consulting work for the University of Pennsylvania Library, etc., 144-30, 78th Road, Apt. 1 H Flushing, NewYork 11367 -3572.

dog'. This Sanskrit form for 'dog' occurs first in the *Atharva-Veda*. The hymns of the *Atharva-Veda* relate to the religion of the common Aryan man, and contain many non-Aryan elements. See also *CDIAL*, no. 3329. Compare also Quechua *quruta* 'testicles' (Parker 1969: 185), Maori *kurii* 'dog', and Proto-Nostratic **gojrÄ* 'antelope (Illich-Svitych 1965: 330).

2. Finnish *peni* 'dog', is today near obsolete in this meaning, but its derivatives *pentu*, *penikka* 'puppy, pup' live with a 6,684th frequency. It is considered a Proto-Fennic-Permic, perhaps Finno-Ugric (?) word, **pene* 'hound' (Rédei *et al.* 1987/4: 371). It can be conjectured that *peni* originally referred to a female dog. Note Tamil *peṇ* 'woman, female of animal', Telugu *peṇṭi* 'the female of any animal' (*DEDR* 4395), which set of etyma is well represented in South and Central Dravidian. *DEDR* suggests that Sanskrit *paṇḍa*, *paṇḍaka* 'eunuch, weakling, effeminate man' (see *CDIAL*, no. 7717), Prakrit *peṇḍaya* 'eunuch', and Sanskrit *pṛṇākā* 'young female (of deer, in the compound *hariṇa-pṛṇākā*)' are loan forms in Sanskrit from this set of etyma. Compare also Japanese *inu* 'dog', Western Polynesian *pena* 'dog, whelp, pup', and Proto-Nostratic **penÄ* 'dog, whelp, pup' (Illich-Svitych 1965: 366).

3. Finnish *narttu* 'a female dog'. This form is probably derivative of F. *naaras* 'female'. The latter's frequency in Finnish is 5,204th. It is considered a Baltic-Finnic, possibly a Uralic word (*SSA* 2: 200-201). Note Tamil *nāri* 'woman'. The latter is commonly considered to be a loan form in Tamil (see Fabricius 1933: 601), ultimately from Sanskrit *nārī* 'woman' < Skt. *nāra* 'man', cognate with Greek *a-nir*, Latin *Nero*, etc. On this basis, no doubt, it is not considered in *DEDR*. *TED* 5/1: 504-505, though, suggests Ta. *nāri* has Tamil integrity, Ta. *nāri* 'woman' < Ta. *nāraṉ* 'Indian cupid, as exciting love' (*TED* 5/1: 502) < Ta. *naraṉ* 'man, human being' (*TED* 5/1: 210-211), which forms it sees to be cognate on a deep genetic level with the Sanskrit forms. Alternately, compare F. *narttu* 'a female dog' with Tamil *nari* 'jackal, fox' (*TED* 5/1: 213, Fabricius 1933: 588-589). See Samy (1966-67: 163-172, 179). This form has reflexes throughout South Dravidian and Central Dravidian (*DEDR* 3606).

4. Finnish *hurtta* 'a big and aggressive dog'. This word is not mentioned among the 12,663 most frequent Finnish words. It is considered a Russian loan, from Russian *hort* 'greyhound, bloodhound' (*SSA* 1:192). Note, however, Turkish *hurt* 'dog, wolf' and Tamil *cūrtta-nōkku* 'cruelty' < *cūr-* 'to frighten', 'to be cruel' (*TED* 3/2: 300-301; see *DEDR* 2725 Ta. *cūr* [*-pp-*, *-tt-*]) + *nōkku* 'look, point of view, intention' (*TED* 5/3: 335-336; *DEDR* 3794).

5. Finnish *rakki* 'mongrel, mutt (defamatory)', not mentioned among the most frequent Finnish words. In the context of the alternation in Dravidian between *r* : *l*, *ṟ*, *ṉ* and the appearance of initial *t-* for final and medial *l* and *ḷ* in metathetic forms in Dravidian, compare English *dog* as argued by Levitt (2010: 55-56, 2013: 65-66); and compare Eng. *cur*, of continental origin (same

references). With regard to Eng. *dog*, compare Hindi *kuttā* 'dog', *kuttī* 'bitch', cross-referenced in *CDIAL*, no. 5275 with Skt. *kurkura*. Compare also entry no.1, Finnish *koira* 'dog', above.

6. Finnish *piski* 'pooch, mutt, cur, pup, small and weak dog (defamatory)'. *SSA* considers F. *piski* to be related to *piskuinen* 'very small' (SSA 2: 375). Note Quechua *pici* 'small, weak, sickly dog, mutt' (Parker 1969: 174); also, English *pooch*, of unknown origin (*Webster's*, p.894).

7. Finnish *hauva* 'a little dog, puppy, pup', not mentioned in *SSA*. Nor is it among the most frequent Finnish words. Note Mongolian *haba* 'dog' and Finnish *haukkua* 'to bark', which latter is considered to be a Baltic-Finnic word (*SSA* 1: 147). *SSA* does not mention that F. *haukkua* is openly onomatopoetic, in which regard note Turner's comment suggesting same with regard to Sanskrit *kurkura, kukkura, kukura*, etc. 'dog' (*CDIAL*, no.3329, etc.). Also see *Webster's* characterization of English *growl* as being probably imitative (p. 508), and see the related Scottish word *gurl* (*OED* 6: 896 and 963). These latter words are most probably genetically related (Levitt 2010: 55-56, 2013: 65-66).

8. Finnish *susi* 'wolf' is the second most frequent Finnish word in this list, being 3,495th most frequent. Its etymological background, though, is unclear. It is considered a Baltic-Finnic word, but is compared with such words as, for instance, German *Hund* and Swedish *hund* 'dog' (*SSA* 3: 222). Note Quechua *suqsi* 'to eat very rapidly, to gobble up' (Parker 1969: 199).

9. Finnish *hukka* 'wolf, loss, ruin', 'Wolf, Verlust, Verderben'. It is considered a Baltic-Finnic word (*SSA* 1: 180). *SSA* does not pay attention to there being here two separate meanings. The compound F. *susihukka* is not rare. Compare Middle English *curdogge*, which compounds (assumed) Middle English *curren* 'to growl' (see obsolete and dialectical German *kurren* 'to growl, grumble'), English *cur* 'a mongrel, or inferior dog' and Middle English *dogge* 'dog'.

10. Finnish *kettu* 'fox'. *SSA* 1: 349 considers F. *kettu* to be connected with F. *kesi*, dialectical Finnish *ketto* 'hide, skin', '(Ober)haut, Häutchen', and to be a Proto-Finnic word. Note Tamil *ce-*, *cēttu* (with many variants) 'red', Brahui *xisun* 'red, gold', Proto-Dravidian **keᵃ-* (*DEDR* 1931). This set of etyma is represented throughout Dravidian. It also carries the meaning 'brown-colored dog' in Tamil, 'wild dog' in Kota and Toda, and 'wolf' in Tulu, when compounded with a common word for 'dog' in Dravidian (see discussion under entry no.12, Finnish *naali* 'arctic fox', below). *DEDR* notes, "The wild dog or red dog (which is neither dog nor wolf) ...". Note Japanese *kitsune*, Old Japanese *kītune, kutune* 'fox'.

11. Finnish *repo, repolainen* 'fox'. *SSA* considers F. *repo* to be a Proto-Finnic or, with question, Proto-Uralic word. It considers a connection with Avestan *urupi*, modern Persian *rōbāh* 'jackal' to be very improbable (*SSA* 3: 65-66). And, indeed, these latter forms are cognate with Latin *volpēs* 'fox', eventually also *lupus* 'wolf', and Vedic Sanskrit *lopāśa* 'fox,

jackal' (for other cognates, see Pokorny 1959-69/1: 1179, *s.v.* **ulp-*, **lup-*). The *r* in the Iranian forms is secondary, as *l* > *r* in Iranian and Vedic Sanskrit, with just a few exceptions for this in the latter, of which this is one. Note that F. *raivotauti* 'rabies' (F. *tauti* 'malady') and Portuguese *raiva* '*id.*' are practically the same word. Portuguese *raposa* means 'fox'. It can be hypothesized that these words show that the fox has been known as an animal that infects with rabies already during the Proto-Nostratic era. (Finnish *-lai* is an adjectival suffix, and F. *-nen* a diminutive suffix.)

12. Finnish *naali* 'arctic fox'. *SSA* 2: 199 considers F. *naali* to be a Samic loan. Note Tamil *ñāḷi*, *nāḷi* 'dog' (*DEDR* 2916), cross-referenced by *DEDR*, with question, with Tamil *nāy* (*DEDR* 3650). The latter is the common word for 'dog' in Tamil, and is well represented in forms throughout South and Central Dravidian, but not North Dravidian. North Dravidian forms, with dropped initial **n-*, would appear to be preserved in Kuṛux *allā* 'dog', Malto *ale* 'dog' in *DEDR* 2916 (albeit with question). The latter set of etyma contains members only in Tamil (South Dravidian) and Kuṛux and Malto (North Dravidian). It is etyma among the common forms for 'dog' in *DEDR* 3650 that are in final composition with words for 'red' in *DEDR* 1931 when referring to the wild dog or red dog mentioned here in the discussion of Finnish *kettu* 'fox' (entry no. 10 above). Ta. *nāy* also figures in the Tamil forms *ō-nāy* (also *ōn̲ ˉy*, an illiterate spelling) and *kōnāy* (also *kōṇāy*, a hypercorrect form) 'Indian wolf'. The form *ō-nāy* occurs also in Malayalam (*DEDR* 1026). The form *kōnāy* appears in the classical Cankam literature. While the derivation of the first member of these compound words is open to question, Ta. *ō* carries among its meanings 'that which is great'; and Ta. *kō* 'king', carries among its meanings 'a great man', *kō-nāṭu* referring to a division of the ancient Co̲ḷa country (*nāṭu* = 'country, district, locality'), and a possible reflex of Ta. *kō* in the North Dravidian Kuṛux *kōhā* referring to 'great, big' (see *DEDR* 2177). Samy (1966-67: 172-175, 179) surmises it may also have meant 'that which howls', in an onomato poetic sense. There as well appears in Tamil a form *tīnāy* 'a dog that frequents the burning ground' in *Maṇimēkalai* 6.114, listed in *TED* 4/2: 137 and derived there from *tī* 'to be burnt, charred', 'to burn', 'fire' (including 'consecrated fire'), etc. (*DEDR* 3266) + *nāy* 'dog'. This has also been translated as 'hyena' and 'jackal'. See Samy (1966-67: 175-179) with regard to Ta. *tīnāy*. That the Finnish form *naali* 'arctic fox' contains an *-l-* underscores the conservative nature of Tamil within Dravidian, and suggests Proto-Dravidian reconstructions **nā-y*, **ñā-ḷ-*, **nā-ḷ-*, etc.

13. Finnish *aljo* 'a domesticated wild animal'. This word is considered to be a German loan from **aljan* 'to feed, to support' (*SSA* 1: 69). Note, however, Tamil *aḷi-* 'to protect, take care of, nourish' (*TED* 1/1: 510; see *DEDR* 301 Ta. *aḷi* [-*v*-, -*nt*-]). Compare Latin *alimonia* 'nourishment', English *alimentation* 'the act or process of affording nutriment', also 'the state or mode of being nourished'; Latin *alma mater* 'nourishing mother', English *alma mater* 'a

school, college, or university which one has attended or from which one has graduated'. Note especially in the present context Quechua *al̃qa* 'dog' (Parker 1969:110). [Fifty years ago, H.P.A.Hakola had an *aljo*, a young fox. Hakola caught it running, and therefore it hated him and bit if possible. But it never bit his son, who fed it!]

Discussion

The dog may have been the first animal to be domesticated, and has been the most widely kept working, hunting, and pet animal in human history.

DNA testing suggests an evolutionary split between dogs and wolves around 100,000 years ago. No specimens, though, prior to 33,000 years ago are clearly morphologically domesticated dog. But while remains of domesticated dogs have been found in Siberia and Belgium from about 33,000 years ago, none of these species seem to have survived the last glaciation. The present lineage of dogs was domesticated from gray wolves about 15,000 years ago (Anonymous 2012a).

So, also, there is no paleontological evidence of the *dingo* in Australia before 1,500 B.C.E. (Dixon 1980: 19, 2002: 11-12). Yet many Australian aboriginal words for the wild dingo and tame dingo, colloquially referred to as 'dingo' and 'dog', as given by Dixon (2002: 104-105) – *gudaga, garli, yugurru / yugurri*, are clearly genetically related to Dravidian terms in *DEDR* 1796 Tamil *kurai* (*-pp-*, *-tt-*) 'to bark', Ta. *kukkal, kukkaṉ* 'dog' ... Malto *kúr-kúr* 'call to a dog' and the cross-referenced in *DEDR* etymological set no. 1901 Ta. *kūraṉ* 'dog'.

With regard to an argument that such words are all onomato poetic, and therefore might appear independently of one another in many places, there is nothing very obvious about many of the words figured as onomato poetic. Further, such an argument relies on common universal conceptualizations, and it is questionable whether such could exist independent of language. A genetic linguistic relationship between such onomato poetic forms is suggested thereby.[3]

Two of our Finnish words, Finnish *koira* (entry no. 1 above), the ordinary word in Finnish for 'dog', and Finnish *rakki* (entry no. 5 above), also appear to be genetically related to these *DEDR* sets of Dravidian etyma.

That there are no words in Finnish that are blatantly related to German *Hund*, English *hound*, Latin *canis*, French *chienne*, Sanskrit *œvan*, etc., Proto-Indo-European **ḵuon-*, **ḱun*, supports the argument of Levitt (1998:151-152, 2003a: 179, 2010: 55-57, 2013: 65-67) that these forms are a variant reflex of Dravidian **kūr-* on the basis of an alternation in Dravidian between *r*: *l*, *ṟ*, *ṉ*, and on the basis of *n* appearing for *l* in Indo-European reflexes of Dravidian

words. Also seen as being related here is English *dog* (see discussion under entry no. 5, Finnish *rakki* 'mongrel, mutt [defamatory]', above), *cur*, and *growl*.

The explanation of how we can have in English forms of such different shape standing side-by-side with one another and all coming from the same proto-form, is that they are from different dialectical sources. The generic name for 'dog' in Old English and the Teutonic languages generally, was *hund* (*hound*), pre-Teut. **kun-*. *Dog* appears in Old English with its origin and previous history unknown. *Cur* appears first in Middle English and is of continental origin. *Growl*, with but two exceptions, appears first in the 17th century. Its continuity from the early usages is questionable, though it may have been preserved in some dialect. Its 13th century usage is in Anglo-French, and has an ultimately Teutonic source.

Further explaining such variation from a single original source standing side-by-side in English, as in Finnish, is that except for *hound*, which as a substantive is now used in specialized usage or fashion, the other words for 'dog' all seem to appear originally in specialized usages (*OED* 4: 135, 921, 6: 896, 963, 7: 432).

For words for 'dog', 'puppy', 'wolf', and 'fox' in Indo-European in general, see Buck (1949: 178-181 [entry nos. 3.61 and 3.612], 185 [entry no. 3.71], and 186-187 [entry no. 3.74]).

Current opinion would have Proto-Nostratic go back to between 15,000 to 12,000 B.C.E. – that is, to the end of the last ice age (Bomhard 2011:3). But in part on the basis of the connection of Australian aboriginal languages with Dravidian, which latter is considered to have broken off from the main Nostratic stock very early on – following the breaking off of Afroasiatic (Bomhard 2008 [ebook]: Chapter 1, Bomhard 2011: 5), a dating of Proto-Nostratic to the exodus from Africa of anatomically modern man (AMH), and the first peopling of the world by AMH, has been argued for by Levitt (2013: 68-70).

Australian aboriginals are considered to have arrived in Australia, having hove off from South India, some time between 40,000 to 50,000 years ago, or earlier (Dixon 2002: 8-9). Oppenheimer (2003: 159-163, 192), on genetic and paleogeographic grounds, would opt for a date of 65,000 to 70,000 years ago, with some of the earliest arrivals having reached the area some time before 74,000 years ago and the catastrophic eruption of the Toba volcano in Sumatra.

The heaving off from South India of Australian aboriginals is supported not only by linguistic and genetic features, but also by ethnographic features such as the prevalence of cross-cousin marriage among both Australian aboriginals and Dravidians, and the usage of the boomerang among both Australian aboriginals and Dravidians. Note that an entire village of Kallar in TamilNadu, near Madurai, have been reported to have the Y-chromosome genetic

marker M130, found with frequency only among Australian aboriginals and pockets of Dravidian populations in India, and being relatively scarce elsewhere. The Kallar are one of the two main groups with whom the boomerang is particularly associated in Tamil Nadu (see Levitt 2010:57-58 for references and further argument).

Where do our Finnish and Tamil, and Australian aboriginal and English words for the dog fit in? We would seem to have in these words for 'dog', linguistic evidence that supports the genetic evidence, and that fills a gap left by the paleontological evidence.

II. Words for the horse.

1. Finnish *hepo, hevonen* 'horse' (*SSA* 1: 156) : Tamil *cēval* 'stallion' (*TED* 3/3: 135; *DEDR* 2818). The frequency of *hevonen* in Finnish is 1,028th, of *hepo* 6,684th. The Finnish words are considered to be Baltic-Finnic words. *Hevonen* is a diminutive and adjectival derivative of *hepo*. The two words function as synonyms. The Tamil word also applies to the male of birds and fowl (excepting the peacock). Compare Latin *caballus*, French *cheval*, Greek *hippos*. We have here a clearly Nostratic connection. Hakola (2011:17, no.32) adds Sumerian *zi.zi, zi.iz* 'horse' (personal communication from S. Parpola).

2. Finnish *ori* 'stallion' (*SSA* 2: 271) : Tamil *ōri* 'male of animals' (*TED* 1/3:417; *DEDR* 1061 does not reflect the entire semantic spread of this word in Tamil). The Finnish word is not mentioned among the 12,663 most frequent Finnish words. The Finnish word is considered to be a Baltic-Finnic word. Note Hakola (2000:202, no. 902; 2009: 57, no. 681), Bomhard (1996: 187, no. 427), which sets of etyma contain possibly cognate words for 'man, male, male animal, hero' carried widely in both Nostratic and Duraljan. Bomhard (2008/2: 744, no.704 [website search for *war*] and 2011:175, no. 495), though, remove the Uralic component from its set of correlates. Hakola (2011: 53, no. 222) adds Sumerian *ur* '(gentle)man, young man, hero' (personal communication from S.Parpola).

3. Finnish *tamma* 'mare' (*SSA* 3: 265): Tamil *tāymā* 'mother horse' (obsolete form; R. Madhivanan in Hakola 2009: 78, regarding entry no. 293), Tamil *mā* 'a beast, an animal – especially a horse', 'a horse in general', 'male of a horse' (*TED* 7/1: 473; *DEDR* 4780). Tamil *tāy* = 'mother', 'female parent of animals in general' (*TED* 4/1: 392, Fabricius 1933: 509; *DEDR* 369). The Finnish word is not mentioned among the most frequent Finnish words. *SSA* considers the Finnish word to be a loan from Swedish. Note Finnish *taamota* 'to tame' (*SSA* 3: 248) : Tamil *tāmai* 'tethering rope' < *tāmam* 'rope, cord, string' (*TED* 4/1: 391 and 382). The latter is commonly considered to be a loan form in Tamil (Fabricius 1933: 508). It can be hypothesized that wild horses were domesticated by catching the foals with lassos. While the foals were being held in fenced areas, the mares suckled the foals and in this way became accustomed to men. Finally, the mares could be held with tethering ropes, and the foals set

free. Such, of course, could have happened anywhere, and could have happened more than once. Levitt (2007) has argued for a genetic connection of Ta. *mā* with Chinese *ma* 'horse', Tibeto-Burman **m-ran̲* (see Benedict 1972: 189). On the basis of the Tibeto-Burman forms, a genetic connection with English *mare*, Old English *mere*, akin to Old High German *merha* 'mare', Old English *mearh* 'horse', Welch *march* was argued as well. Pokorny (1959-69/ 1:700) notes that the Indo-European cognates are restricted to Germanic and Celtic. Devaneyan (1966: 261) has suggested a connection of English *mare* with Tamil *mar̲i*, which word refers to both the young of a sheep, horse, deer, and so forth, and to the female of sheep, horse, deer, and so forth. Also suggested in Levitt (2007) was a connection with Ta. *marai* 'sambar, Indian elk, bison, wild cow', with cognates in other Dravidian languages meaning as well 'deer' and 'antelope'. Similarly, reflexes of Ta. *mā* throughout Dravidian carry meanings for 'deer, sambar, elk, antelope'. Significant in this regard is that in a Chinese description of the physical characteristics of a horse dating from the Han dynasty, 206 B.C.E. to 220 C.E., a horse is described as energetic, speedy, and so forth, and it is said that the written character in question is also applied to other 4-legged animals with a tail that have these characteristics as well (see Levitt 2007:32 for reference). Such generality with regard to the application of the Chinese and Dravidian correlates no doubt explains the wide geographic spread of these forms even prior to any recorded domestication of the horse. Levitt (2007) as well suggested other possibly related forms from classical Tamil, and from Altaic languages.

4. Finnish *humma* 'horse' (*SSA* 1:183): Tamil *cuma*- 'to carry a burden, as a beast' (*TED* 3/2: 232; *DEDR* 2677). The Finnish word is not mentioned among the 12,663 most frequent Finnish words. *SSA* considers the Finnish word to be a loan from Swedish. Note Japanese *uma* 'horse', especially so in the context of Ohno (1983) on the loss of initial *c*- in Tamil and *s*- in Japanese.

5. Finnish *polle* 'horse' (*SSA* 2: 391) : Tamil *pollâl* 'a species of horse' (*TED* 6/3: 206). The frequency of the Finnish word is 7,844th. *SSA* considers the Finnish word to be a Swedish loan. *DEDR* 4547 Tamil *pul*, 'meanness, baseness', lists a word of this shape only in the meaning 'wicked man' (also, 'ignorant person' [*TED* 6/3: 206]). The connection between the two Tamil forms of this shape, if such might maintain, is not clear. Note in this set of etyma in *DEDR*, Ta. *pulaiyan̲* 'low-caste person'. Perhaps relevant here, in South Asia, elephants are seen to be divided into ten castes, according to their characteristics. So, also, snakes are seen to be divided into four castes, or families. The South Asian word for caste, Sanskrit *jāti*, literally 'birth group', has as its referent not only human social groups, but also 'species [of animals]', and is extended to 'classes [of animals and things]', such as elephants, snakes, figures of speech, metres, and manners of singing, for instance. One's *jāti* is considered to indicate innate nature, characteristics, and/or commonality. Might not Ta. *pollān̲* 'a species of

horse' refer to a lower *jāti*, either species or class, of horses? Compare entry no. 6 immediately below where the Finnish word carries a meaning 'bad horse', and the words connected with the correlated Tamil word meaning 'horse', carry such meanings as 'crossness of disposition'.

6. Finnish *koni* 'bad horse' (*SSA* 1: 396) : Tamil *kōṇam* 'horse' (*TED* 2/3: 316). The Finnish word is not mentioned among the most frequent Finnish words. *SSA* considers the Finnish word to be a loan from Russian. Fabricius (1933: 314) gives the Tamil word with this meaning as a loan form in Tamil. *DEDR* 2209 Tamil *kōṇ* 'crookedness,... crossness of disposition', however, while not listing a meaning 'horse', includes different meanings for this form as listed by Fabricius in the same entry. These appear side-by-side in *DEDR* with still other meanings for a second form of this shape considered by Fabricius to indeed be a native Tamil word.

7. Finnish *kyyti* 'ride, lift' (*SSA* 1: 468-469): Tamil *kōṭai* 'horse' (*TED* 2/3: 311), cross-referenced in *TED* with Ta. *kōṭakam* 'horse' (*TED* 2/3: 298). The frequency in Finnish of Finnish *kyyditä*, a verbal derivative of *kyyti*, is 11,536th. *SSA* considers the Finnish word to be a loan from Swedish. Note Swedish *skjut* 'ride horse, mare'. Similarly, Fabricius (1933: 313, 312) considers both forms to be loans in Tamil from Sanskrit *ghoṭa* and *ghoṭaka*, as does *TED* 2/2: 414 (*s.v. kutirai*). *TED* 2/3: 298, on the other hand, considers these forms as cognate on a Nostratic level with Skt. *ghoṭa* and *ghoṭaka* 'horse'. Equally possible is that the Finnish form is cognate with the etyma in *DEDR* 1711 (a) Tamil *kutirai* 'horse', (b) Telugu *guṟṟamu*. This is a common word for the horse in Dravidian. The standard traditional etymology for Ta. *kutirai* is that it is derived from *kuti-* 'to jump', *-rai* being a suffix (Devaneyan 1966: 58; see also Zvelebil 1970: 100, *TED* 2/2: 414). In this regard, *TED* 2/2: 412 derives *kuti-* 'jump' < *kutu*, but further derives *kuti* 'endeavor' < *kutu* < *kul*. Levitt (2013: 80) would see a connection here between Ta. *kutirai* and Ta. *kul-* 'to move forward, to move the body in a graceful and affected manner' (as does a horse) (*TED* 2/2: 506). With regard to the meaning 'endeavor' for *kuti*, compare Ta. *cuma-* 'to carry a burden, as a beast' noted above under entry no.4 for Finnish *humma* 'horse'. There is a semantic parallel here. Zvelebil (1970: 100) explains the Central Dravidian forms in 1711 (b) as due to vowel contraction and consonant assimilation. Burrow (1972: 23-24) suggests the possibility, on the other hand, that Te. *guṟṟamu*, etc. are borrowed from Prakrit reflexes of Skt. *ghoma*, *ghomaka*, to which he traces these Sanskrit forms – deriving the Prakrit reflex for the more common form *ghomaka* from a Prakrit verb *ghoḍai*, *gholai*, *ghulai* 'move to and fro', or move with a swaying motion, referring to the motion of a horse. Burrow points here to the common alternation between *ḍ* / *l* in Prakrit. Compare the Tamil verb suggested to be connected to Ta. *kutirai*, noted immediately above. And see Levitt (2013: 79-83) with regard to such sound alternations. Reflexes of these Sanskrit and Prakrit forms are the common words for 'horse' in most modern Indo-Aryan languages.

Connecting the various possible Dravidian cognates offered here for the Finnish form, *TED* 2/2: 414 speculates that Ta. *kutirai* and Ta. *koṭai, koṭakam*, Skt. *ghoṭa, ghoṭaka* are all ultimately related.

Interestingly, with regard to the Finnish form here, and in the context of the observation regarding foals and mares noted above under entry no.3 for Finnish *tamma* 'mare', it can be hypothesized that initially it was only the mares that were used as ride (or lift) horses. Mares will always come back to their foals, even if the rider does not know the way. [When Hakola was a schoolboy his grandfather lifted him up on a horse's back and ordered him to ride to the stable. He protested because he did not know the way, which was off in the distance several kilometers away. But the mare knew it!]

8. Finnish *luuska* 'bad horse' (*SSA* 2: 115) : Tamil *ivuḷi* 'horse' (*TED* 1/2: 362; *DEDR* 500). Compare Hungarian *ló* 'horse', and compare Brahui *(h)ulli* 'horse'. The Finnish word is not among the most frequently used Finnish words. The Brahui form shows contraction of the first part of the Tamil word. *DEDR* lists only two members of this etymological set, the Tamil and the Brahui forms. The form is not connected in Tamil with any verbal root according to Burrow (1972: 25). *TED* 1/2: 362, on the other hand, traces it back to Tamil *ival-* (*ivar-*) 'to ascend; to go, to proceed' (*TED* 1/2: 362, 361), which it in turn traces back to *u* and forms with initial *u-* (*ivar-* also carries as one of its meanings 'climb over; mount, as on horseback'). See Devaneyan (2004: 1²-5², 6²-11²) with regard to *u* being not only a "frontal demonstrative" and a "demonstrative of elevation", but also as being the origin of verbs of action indicating 'going forth', 'moving forth', etc. (Note, *u* strengthened > *uva-l* > *iva-l* [*TED*].) *DEDR* lists *ivar* (-*v*-, -*nt*-) under forms that have dropped an initial *n-* in *DEDR* 3730 Tamil *niva* (-*pp*-, -*nt*-) 'to rise, be elevated'. Here, too, *ivar-* carries as one of its meanings 'climb over, mount'. It would seem more likely that the few forms that have initial *n-* in this *DEDR* etymological set have such as a prothetic addition. But Burrow does not recognize prothetic addition as a formative process in Dravidian, as does Devaneyan, for instance, and L. V. Ramaswami Aiyar before him. *DEDR* does not list Ta. *ival-*. The initial *h-* of the Brahui form is a purely phonological phenomenon, and has no phonemic significance (Emeneau 1994: 308; see also this paper with regard to initial *h-* appearing seemingly inexplicably in demonstrative bases in Central Dravidian and the North Dravidian Kuṛux, in Munda languages, and widely both geographically and temporally in Indo-Aryan languages). Burrow (1972:24-25) places emphasis on the antiquity of this small set of Dravidian etyma for 'horse' (*DEDR* 500), in contrast with other words for 'horse' in Dravidian. Given the present context, such a view is contradicted. Metathesis in the Uralic forms is required here, with regard to which see Levitt (2003a, 2013: 83-84); and compare, for instance, Hakola (2011: 36, entry no. 130), Finnish *luo* 'to', which, however, might more transparently be connected with the Tamil locative suffix *-il*, and Hakola (2011: 35, entry no.

127), Finnish *loilottaa* 'to sing' : Tamil *ōl* 'sound, lullaby', with regard to which see as well Estonian *loil* 'lullaby'. Such a connection between the Dravidian, Finnish, and Hungarian forms here for 'horse' argues against the connection suggested by *SSA* for Finnish *luuska* with F. *luoska* 'bad woman, bad boat, a lazy, untidy, dirty, uncouth person' (suggested at *SSA* 2: 115; *luoska* at *SSA* 2: 109). With regard to the semantics of F. *luuska* as indicating a 'bad horse', compare entry no.6 immediately above, where the Finnish form refers to a 'bad horse', and the Tamil form simply to 'horse'; and note the comments under entry no.5 immediately above with regard to species of horses, where the implication of the proposed Tamil etymology is that the horses are of low status, and are 'bad' horses, yet the Finnish form refers only to 'horse'. Also note entry no.9 immediately below, in which the Finnish word also refers to 'bad horse'. Further, note that here the Hungarian cognate does not refer to 'bad horse', but simply to 'horse'. Such a descriptive attribute may not necessarily be etymologically significant.

9. Finnish *kaakki* 'bad horse' (*SSA* 1: 262) : Tamil *kākki* 'male ass' (R. Madhivanan, personal communication). The word is not among the most frequently used Finnish words. *SSA* considers the Finnish word to be a loan from dialectical Swedish. The opposite may well be true.

10. Finnish *varsa* 'foal' (*SSA* 3: 412): Tamil *vaṟcakam* 'child, calf' (*TED* 8/1: 507). The frequency of the word in Finnish is 6,684th. *SSA* considers the Finnish form to be a Baltic-Finnic word borrowed from Proto-Iranian. Similarly, Fabricius (1933: 857) considers Ta. *vaṟcam* 'calf either of a cow or a buffalo' to be a loan form. Note Bomhard (2011: 175, no. 495), which includes reference to related words in Indo-European for 'young animal', 'young of animal' side-by-side with reference to suggested correlates in Proto-Afroasiatic and Proto-Kartvelian. See Bomhard (2008/2: 744, no. 704 [website search for *war*]) for a fuller listing of forms. And see entry no.2 Finnish *ori* 'stallion' above in this listing, which refers to the same set of etyma in Bomhard's lexicons. Hakola (2011: 77, no.357) adds Sumerian ^{udu}*bar*, ^{udu}*bar.sal*, ^{udu}*bar.gal* 'lamb' (personal communication from S. Parpola).

11. Finnish *piettiō* 'incompletely castrated horse': Tamil *pēṭaṉ* 'hermaphrodite with male characteristics predominating', *pēṭi* 'hermaphrodite with female characteristics predominating' (*TED* 6/3: 94-95; *DEDR* 4434). The word is not among the most frequently used Finnish words. *SSA* considers the Finnish form to be a Baltic-Finnic word borrowed from Swedish. Note Finnish *salvaa* 'to castrate' (*SSA* 3: 150) : Tamil *calaku* 'castration, gelding' (*TED* 3/1: 214) – not listed in *DEDR*, though Fabricius (1933: 358) considers it to be a native Tamil word.

Discussion

The general belief is that domestication of the horse most likely took place in central Asia prior to 3,500 B.C.E. The earliest archeological evidence for the domestication of the horse comes from sites in the Ukraine and in Kazakhstan dating to approximately 3,500 to 4,000 B.C.E. By 3,000 B.C.E. the horse was completely domesticated, and by 2,000 B.C.E. there was a sharp increase in the number of horse bones found in human settlements in northwestern Europe – indicating the spread of domesticated horses throughout the continent. The variation in the genetic material present in bones and teeth present in horse remains found in archeological and paleontological excavations shows that very few wild stallions contributed to the domesticated horse, while many tamed mares were part of early domesticated herds (Anonymous 2012b). In this regard, see the speculations above with regard to the domestication of the horse in the write-ups for entry no.3 Finnish *tamma* 'mare' and entry no.7 Finnish *kyyti* 'ride, lift'.

Winters (2005: 193-195) has argued that there is archeological evidence for the domesticated ass or donkey, and later the horse, as beasts of burden in Maadi in Saharan Africa from 3,650 B.C.E., for the domesticated horse from Hierakoupolis dating from around the same period, and for the horse from the Sahara-Sahel zone in the Sahara from 2,000 B.C.E., before it is generally believed that the horse was introduced into Egypt and Africa by the Hyksos in 1,700 B.C.E.

There is also a growing body of both artifactual and paleontological evidence that the horse was present in Indus Valley Civilization and elsewhere in South Asia (Lal 2005: 183-184, Levitt 2007: 21). It has generally been believed that the horse was introduced into South Asia by Indo-Aryans sometime in the middle of the 2nd millennium B.C.E., but there is as well a growing belief that this dating for the Indo-Aryans in South Asia is too late.

It is interesting that of the four sets of etyma that include words for 'horse' listed in *DEDR*, there are possible Finnish cognates for fully three. The set of Dravidian etyma not represented is *DEDR* 3963 Tamil *pari* (*-v-*, *-nt-*) 'to run ...', (*-pp-*, *-tt-*) 'to run, proceed'; *n.* '... , pace of a horse, a horse', etc., with possible forms for 'horse' and 'riding, galloping' in Tulu as well.

Such correlations give linguistic support to the argument that the horse was present in Indus Valley Civilization and elsewhere in South Asia, and that Indus Valley Civilization was Dravidian – at least in large part (see Levitt 2009, In press; Morris 2006). Such also support an argument that the Finnish words for the horse brought together here are not loans in Finnish, primarily from Swedish, as has been generally supposed.

As noted in Hakola (2011: 84), Finland has been an important exporter of horses for centuries, and the Finnish cavalry was famous in the Thirty Years War. Finland was long known as a land with "bad roads, good horses".

As Hakola (2009: 67) has further noted, Finnish *sama* 'the same, the very identical, similar, like, etc.' is a very important word in Finnish, with a frequency of 1.678 % alone and, in addition, with numerous derivatives. It is the 52nd most frequent word in Finnish. It figures as a Nostratic word. Yet it is commonly taken to be a loan form in Finnish from German. "What was the need for the Finns to forget this important Nostratic word and to borrow it from the Germans?"

A similar argument holds for these words for the horse.

Minimally, the collection of words for 'horse' here indicates that there was somewhere in central Eurasia a horsemen culture very early. Further, it indicates that there was in Finnish a stock of horsemen culture words shared with Dravidian, which speaks, perhaps, to the argument that the domestication of the horse could have happened anywhere, and more than once, given the scenario argued above (see entries no.3 Finnish *tamma* 'mare' and no.7 Finnish *kyyti* 'ride, lift' above). As with words for 'dog', linguistics seems to point to a situation not fleshed out fully yet by archeological and paleontological data.

Interestingly, such words as Latin *equus*, English *horse*, German *Pferd*, and Swedish *häst* have no cognates in this list.

Further, with regard to such 'horse' words in English, the origins of three – *horse*, *nag*, and *colt* seem to be restricted to Germanic, though some authorities would trace the word *horse* back to Proto-Indo-European **ker(s)* 'cart, wagon' (*Webster's*, pp. 552, 763, 222; Pei 1962: 217-218).

With regard to *colt*, *Webster's*, p. 222, suggests it is akin to Old English *cild* 'child', but *OED* 3: 505 notes it to be of obscure origin. Levitt (2013: 80) has suggested it may be related to Tamil *kutirai* 'horse' < *kul-* (see entry no.7 Finnish *kyyti* 'ride, lift' above). In this regard, note Sanskrit *kilkin*, *kilvin*, *kindhin* (*v.l.* for *kilkin*), *kuṇḍin* (*v.l.* for *kindhin*) 'horse', which Levitt (2003b: 9, 19; 2007: 20-21) has argued are loan forms in Sanskrit from the same set of etyma in Dravidian as Ta. *kutirai* (*DEDR* 1711 [a] and [b]), and which contain the common Dravidian suffixes *-k-*, *-v-*, and *-nt-*. Still another common Dravidian suffix is *-t-*. Also compare Sanskrit Kalki, Kalkī, or Kalkin, "The White Horse", the name of the 10th incarnation of the god Viṣṇu yet to come, which incarnation is seated on a white horse with a drawn blazing sword for the final destruction of the wicked, the renovation of creation, and the restoration of purity.

English *mare* has been discussed above under entry no.3 Finnish *tamma* 'mare', as traditionally being viewed as having its cognates restricted to Germanic and Celtic, but very likely being related as well to Tamil *mā*, Chinese *ma*, Tibeto-Burman *m-ra<u>n</u>*, etc.

Two other English 'horse' words, *foal* and *filly* are seen to be of Indo-European pedigree, being akin to Latin *pullus* 'young of an animal', Sanskrit *putra* 'son'. And English *pony*, by a suggestion offered in 1890 by the Rev. Walter William Skeat, has been traced through French directly back to Lat. *pullus*; but *OED* 12: 100 notes that examples of earlier spellings necessary to make this derivation certain are wanting (see also *Webster's*, p.894). In this regard, it can be pointed out here that Eng. *foal* and *filly*, Lat. *pullus*, and by extension, perhaps, Eng. *pony*, might well be connected with Finnish *polle* 'horse', traditionally considered to be a loan from Swedish, but correlated in entry no.5 above with Tamil *pollā<u>n</u>* 'a species of horse'. Note that *DEDR* 4547 Tamil *pul* contains not only an etymon meaning 'low-caste person' (see discussion in entry no.5 regarding the significance of this in this context), but also a form Tamil *pollā<u>n</u>* carrying a meaning 'ignorant person' (*TED* 6/3: 206), not unlike a young person who, by definition, is uneducated. See also in this context Tamil *pollā-maṇi* 'a gem which has not been bored', 'flawless gem', 'god, as immaculate' (*TED* 6/3: 206; *maṇi* = 'gem'). The base meaning would appear to be 'rough, unhewn', as also in Tamil *pollātava<u>n</u>* 'rude, rough man' (*TED* 6/3: 205), or as in untrained, young of an animal (compare Eng. *foal*, *filly*, Lat. *pullus*).

Thus, several of the 'horse' words in English may also be related to Finnish words isolated here and, as noted, Dravidian 'horse' words.

This information is referred to here by way of comparison.

For words for 'horse', 'stallion', 'gelding', 'mare', 'foal, colt', 'ass, donkey', and 'mule' in Indo-European in general, see Buck (1949: 167-173 [entry nos. 3.41-3.47]).

Finnish and Tamil face similar situations in that just as many Finnish words are taken to come in the main from Germanic languages, so many Tamil words are taken to come from Indo-Aryan. In both cases, many of these words may go back to Nostratic antecedents. Such Finnish words for 'horse' and their suggested Tamil reflexes as discussed here, taken as a group, are prime examples arguing against loan word status for many such words.

ABBREVIATIONS

CDIAL = Turner, Ralph Lilley. 1966. A Comparative Dictionary of the Indo-Aryan Languages. London: Oxford University Press.

DEDR = Burrow, Thomas and Murray Barnson Emeneau. 1984. A Dravidian Etymological Dictionary. 2nd edition. Oxford: Clarendon Press.

OED = The Oxford English Dictionary. 2nd edition. 1989. Prepared by J. A. Simpson and E.S.C. Weiner. 20 vols. Oxford: Clarendon Press.

SSA = Kulonen, Ulla-Maija et al. 2000-2001. Suomen Sanojen Alkuperä: Etymologinen Sanakirja [The Origin of Finnish Words: An Etymological Dictionary]. 3 vols. Jyväskylä: Gummerus Kirjapaino Oy. [In Finnish.]

TED = Devaneyan, Gnanamuthu [Tēvanēyaṉ, Ñāṉamuttaṉ] et al.1985-2011. Centamiḻc corpiṟappiyal pērakaramutali [A Comprehensive Etymological Dictionary of the Tamil Language]. 12 vols. (in 31 vols.). Chennai: Directorate of Tamil Etymological Dictionary Project. [In Tamil and English.]

Webster's = Webster's New Collegiate Dictionary. 1974. Springfield, Massachusetts: G. & C. Merriam Company.

FOOTNOTES

[1] The customized version of the TransIndic Transliterator font used for some of the diacritics in this paper is available from www.linguistsoftware.com/tintu.htm, +1-425-775-1130.

[2] See n. 3 below.

[3] After this paper was finalized the following came to our attention: "Recently in the *New Indian Express*, Chennai, January 16-17, 2013 and in *Madras Musings*, February 1-15, 2013 there was reference to the recent finding of the Max Planck Institute of Evolutionary Anthropology, Leipzig, Germany that after the ancestors of the Australian aborigines first colonized the continent about 50,000 B.P. – 45,000 B.P. (by way of coastal migration along the Continental Shelf now submerged under the sea after 10,000 B.P.), there seems to have been a second minor migration of some South Indians (probably by boat) about 4,230 years ago to the Northern Territories of Australia, who brought along with them the ancestors of the Australian dog, the "dingo" (closely related to Indian dogs), and which people got mixed with some of the aboriginal tribal population of northern Australia. This validates the observation of some scholars who mentioned in the middle of the 19th century that many aboriginals of Carpentaria peninsula of northern Australia were remarkably similar to the Tamils" (Ramanathan 2013). For the genetic data on which these findings are based, see Pugach, Delfin, Gunnarsdóttir, Kayser, and Stoneking (2013). See also Choi (2013). The Australian aboriginal words for 'dingo' and 'dog' cited above would therefore be loan forms

from Dravidian, and definitely not independently generated onomatopoetic forms. Such also strengthens the argument that Sanskrit

kurkura, kukkura, kukura, etc. is a loan form from Dravidian, and not an independently generated onomatopoetic form in Sanskrit. It must be emphasized that the new genetic findings supplement, and do not vitiate earlier genetic findings, and sociological, cultural, and many of the earlier linguistic observations that argue that the Australian aborigines hove off a Dravidian, or pre-Dravidian should you so will, southern India with the spread of anatomically modern man (AMH) out of Africa. Regarding this, see the end of this discussion below.

BIBLIOGRAPHY

Anonymous. 2012a. "Dog". *Wikipedia, The Free Encyclopedia* [website]. Article accessed at *http://en.wikipedia.org/wiki/Dog* on November 21, 2012.

Anonymous. 2012b. "Horse". *Wikipedia, The Free Encyclopedia* [website]. Article accessed at *http://en.wikipedia.org/wiki/Horse* on November 24, 2012.

Benedict, Paul K. 1972. *Sino-Tibetan, A Conspectus*. Princeton-Cambridge Studies in Chinese Linguistics, 2. Cambridge: University Press.

Bomhard, Allan R. 1996. *Indo-European and the Nostratic Hypothesis*. Studia Nostratica, 1. Charleston, South Carolina: Signum.

Bomhard, Allan R. 2008. *Reconstructing Proto-Nostratic: Comparative Phonology, Morphology, and Vocabulary*. 2 vols. Leiden: E. Brill. [ebook, accessed on January 11, 2013 at *http://iedo.brillonline.nl//dictionaries/content/nostratic/index.html*.]

Bomhard, Allan R. 2011. *The Nostratic Hypothesis in 2011, Trends and Issues*. Journal of Indo-European Studies Monograph Series, 59. Washington, D.C.: Institute for the Study of Man.

Buck, Carl Darling. 1949. *A Dictionary of Selected Synonyms in the Principal Indo-European Languages; A Contribution to the History of Ideas*. Chicago: University of Chicago Press.

Burrow, Thomas. 1972. "The Primitive Dravidian Word for the Horse." *International Journal of Dravidian Linguistics* 1: 18-25.

Choi, Charles. 2013. "Secret of Dingo's Down Under Origin Revealed." *Live Science*, 14 January 2013. Article accessed at *http://www.livescience.com/26246-dingoes-india-migrants-australia.html* on May 27, 2013 in a Google Search of "Australian Dingo Max Planck Institute of Evolutionary Anthropology".

Devaneyan, Gnanamuthu [Tēvanēyan̲, Ñēn̲amuttan̲]. 1966. *The Primary Classical Language of the World.* Ka[t]padi Extension, North Arcot District, Madras State: Nesamani Publishing House.

Devaneyan, Gnanamuthu. 2004. *Nostratics – The Light from Tamil According to Devaneyan (1977-80 Studies of G. Devaneyan on the Spread in Different Language Families of the World of Derivatives from 22 Basic Tamil Words).* Translated from Tamil by P. Ramanathan. Chennai: The Tirunelveli South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Ltd.

Dixon, Robert M. W. 1980. *The Languages of Australia.* Cambridge: Cambridge University Press.

Dixon, Robert M. W. 2002. *Australian Languages: Their Nature and Development.* Cambridge: Cambridge University Press.

Emeneau, Murray Barnson. 1994. "Indian Demonstrative Pronominal Bases – A Revision." *Dravidian Studies: Selected Papers*, by Murray Barnson Emeneau. Delhi: Motilal Banarsidass. Pp. 307-315. Reprinted from *Proceedings of the Sixth Annual Meeting of the Berkeley Linguistics Society, February 16-18, 1980.* Berkeley: Berkeley Linguistics Society. Pp. 20-27.

Fabricius, Johann Philip. 1933. *A Dictionary, Tamil and English, Based on Johann Philip Fabricius's "Malabar-English Dictionary".* Third edition, revised and enlarged. Tranquebar: Evangelical Lutheran Mission Publishing House.

Hakola, Hannu Panu Aukusti. 2000. *1000 Duraljan Etyma, An Extended Study in the Lexical Similarities in the Major Agglutinative Languages.* Kuopio: H. P. A. Hakola.

Hakola, Hannu Panu Aukusti. 2009. *Lexical Affinities Between Tamil and Finnish (A Contribution to Nostratic Studies from the Angle of Close Genetic Affinities Between the Dravidian and Uralic Language Families).* Kuopio: H. P. A. Hakola.

Hakola, Hannu Panu Aukusti. 2011. *Lexical Affinities Between Tamil and Finnish, A Supplement.* Kuopio: H. P. A. Hakola.

Illich-Svitych, Vladislav M. 1965. "Materialy k sravnitel'nomy slovarju nostraticheskikh jazykov [Materials for a Comparative Vocabulary of Nostratic Languages]". *Etymologija* (Moscow) [no vol. no.]: 321-373. [In Russian.]

Lal, B. B. 2005. "Can the Vedic People Be Identified Archeologically – An Approach". *Indologica Taurinensia* 31: 173-194.

Levitt, Stephan Hillyer. 1998. "Is There A Genetic Relationship Between Indo- European and Dravidian?" *The Journal of Indo-European Studies* 26.1-2: 131-159.

Levitt, Stephan Hillyer. 2000. "Some More Possible Relationships Between Indo - European and Dravidian." *The Journal of Indo-European Studies* 28.3-4: 407-438.

Levitt, Stephan Hillyer. 2003a. "The Alternation of **-l-* / **-7-* and **t-* in Metathetical Forms in Dravidian." *Folia Linguistica Historica* 24.1-2: 175-192.

Levitt, Stephan Hillyer. 2003b. "New Dravidian Etymologies for Sanskrit Words". *International Journal of Dravidian Linguistics* 32.2: 7-22.

Levitt, Stephan Hillyer. 2007. "A Word for 'Horse' in Chinese and Dravidian". *International Journal of Dravidian Linguistics* 36.2: 19-44.

Levitt, Stephan Hillyer. 2009. "The Ancient Mesopotamian Place Name 'Meluhha'". *Studia Orientalia* 107: 135-176.

Levitt, Stephan Hillyer. 2010. "Fortunatov's Law and Dravidian". *International Journal of Dravidian Linguistics* 39.1: 19-90.

Levitt, Stephan Hillyer. 2013. "Indo-European and Dravidian: Some Considerations". *International Journal of Dravidian Linguistics* 42.2: 63-99.

Levitt, Stephan Hillyer. In press. "Vedic-Ancient Mesopotamian Interconnections and the Dating of the Indian Tradition". *Annals of the Bhandarkar Oriental Research Institute*. [This journal is presently in hiatus.]

Morris, Jonathan. 2006. "Munda at Mehrgarh??? – Post Conference Thoughts". *Mother Tongue* 11: 122-123.

Ohno, Susumu [Ōno, Susumu]. 1983. "The Loss of Initial *c* in Tamil and *s* in Japanese". *Uyarāyvu* (University of Madras) 1: 16-21.

Oppenheimer, Stephen. 2003. *The Real Eve, Modern Man's Journey Out of Africa*. New York: Carroll & Graf Publishers. (Reprint, New York: Carroll & Graf Publishers, 2007.)

Parker, Gary J. 1969. *Ayacucho Quechua Grammar and Dictionary*. The Hague: Mouton.

Pei, Mario. 1962. *The Families of Words*. New York: St. Martin's Press.

Pokorny, Julius G. 1959-69. *Indogermanisches etymologisches Wörterbuch*. 2 vols. Bern: Francke Verlag.

Pugach, Irina, Frederick Delfin, Ellen Gunnarsdóttir, Manfred Kayser, and Mark Stoneking. 2013. "Genome-wide Data Substantiate Holocene Gene Flow from India to Australia". *Proceedings of the National Academy of Sciences* 110.5: 1803-1808. Published [online] ahead of print January 14, 2013. Article accessed at *http://www.pnas.org/cgi/doi/10.1073/pnas.1211927110* on May 27, 2013.

Ramanathan, P. 2013. "Affinities Between Dravidian (Proto/Pre-Dravidian) and Australian Aboriginal Languages, Which Go Back to the Original Peopling of the World When Anatomically Humans Left Africa Circa 50,000 B.P. – An Update and a Plea for Further Research in the Field Which Will Enrich Nostratic / Mother Tongue Studies". Paper delivered at the Dravidian Linguistics Association's 41st All India Conference of Dravidian Linguists, University of Madras, Chennai, Tamil Nadu, June 20-22, 2013.

Rédei, Károly *et al.* 1986. *Uralisches etymologisches Wörterbuch*. Lieferung [installment] 1-3. Budapest: Akadémiai Kiadó. [Lieferung 1-4 = Band (volume) 1.]

Rédei, Károly *et al.* 1987. *Uralisches etymologisches Wörterbuch*. Lieferung [installment] 4. Budapest: Akadémiai Kiadó. [Lieferung 1-4 = Band (volume) 1.]

Samy, P. L. [Cāmi, Pi. El.] 1967-68. "*Nari, Kōnāy, Tīnāy* (The Jackal, The Wolf, The Hyena)". *Centamiḻc celvi* 42: 163-179. [In Tamil.]

Winters, Clyde Ahmad. 2005. "The Dravidian Origin of the Word for Horse". *International Journal of Dravidian Linguistics* 34.2: 193-202.

Zvelebil, Kamil V. 1970. *Comparative Dravidian Phonology*. Janua Linguarum, Series Practica, 89. The Hague: Mouton.

INDEX OF THE JOURNAL OF TAMIL STUDIES
Vol. 23 – 32

P. Kavitha

தமிழியல் ஆய்வு இதழின் கட்டுரை அடைவு உருவாக்கும் முயற்சியில் இதழ் 1 முதல் 22 வரையில் வெளியான கட்டுரைகளுக்கான அடைவினை முனைவர் காந்தி அவர்கள் செய்துள்ளார். அந்த அடைவு இதழ் எண் 23இல் வெளியானது. அதற்குப் பின்னர் வெளியான இதழ்களின் கட்டுரைகள் இதுவரை அடைவு செய்யப்படவில்லை. அதன் காரணமாகத் தற்பொழுது இதழ் எண் 23 தொடங்கி 32 வரையிலான பத்து இதழ்களின் கட்டுரை அடைவு இங்கு அளிக்கப்படுகிறது. இதன் தொடர்ச்சி அடுத்தடுத்த இதழ்களில் வெளிவரும்.

TITLE INDEX

1. **A comparative Study of Samkhya and Saiva Siddhanta.**
   - Kandaswamy, S.N.

   PP. 1 - 24 ; Vol. 26 ; December 1984.

2. **A comparative study of Tiruvalluvar and D.H.Lawrence with Reference to their Treatments of Logos and Eros.**
   - Murugan, V.

   PP. 29 - 39 ; Vol. 25 ; June 1984.

3. **A comparative Study of The Poetic Imagery in John Donne's Poetry and Tamil Akam Poetry.**
   - Solayan, M.

   PP. 32 - 38 ; Vol. 31 ; June 1987.

4. **A Note on a Fragmentary Tamil Inscription of the Virakkoti from Budumuttava.**
   - Veluppillai, A.

   PP. 57 - 66 ; Vol. 32 ; December 1987.

5. **A Note on Early History of Dravidology.**
   - Kamil V. Zvelebil.

   PP. 1 - 13 ; Vol. 27 ; June 1985.

6. **A Note on the Inscriptions of Tripuvana Cakkravartin Racatiraca.**
   - Krishna Kumari, M.

   PP. 21 – 24 ; Vol. 29 ; June 1986.

7. **A structural function of the "Cage" in the Harappan writing system.**
   - James V. Rauff.
   PP. 1 - 3 ; Vol. 28 ; December 1985.

8. **An evaluation of English – Tamil Dictionary.**
   - Shanmugam, S . V.
   PP. 59 - 68 ; Vol. 31 ; June 1987.

9. **Agastya Legend and the Indus Civilization.**
   - Iravatham Mahadevan.
   PP. 24 - 37 ; Vol. 30 ; December 1986.

10. **Ancient Geography of Vrddhacalam Region – Some Gleanings on Socio – Economics Problems.**
    - Chandrakumar, T.
    PP. 39 - 52 ; Vol. 31 ; June 1987.

11. **Beginnings of the History of Dravidian Civilization in South India.**
    - Kamil V. Zvelebil
    PP. 17 - 25 ; Vol. 23 ; June 1983.

12. **Caste structure in Pondicherry state.**
    - Shanmugam Pillai, M.
    PP. 38 - 75 ; Vol. 24 ; December 1983.

13. **Circumstancial Evidences of a Black African Migration Contemporary to the 'Aryan invasion'.**
    - Nirmal Sengupta.
    PP. 25 - 38 ; Vol. 29 ; June 1986.

14. **Concepts of God-hood of the Early Tamils.**
    - Jeyechandrun, A . V.
    PP. 13 - 27 ; Vol. 32 ; December 1987.

15. **Contribution of Non-Christians to Christian Tamil works.**
    - Innasi, S.
    - PP. 51 - 58 ; Vol. 28 ; December 1985.

16. **Contribution of Tamil Proverbs to Medical Sciences.**
    - Perumal, V.
    PP. 29 - 44 ; Vol. 32 ; December 1987.

17. **Coordination in Tamil.**
    - Veluppillai, A.
    PP. 26 - 43 ; Vol. 23 ; June 1983.

18. **Crime and punishment under the Imperial Cholas.**
    - Balambal, V.
    PP. 25 - 35 ; Vol. 26 ; December 1984.

19. **Definitions and Divisions of Philosophy.**
    - Kandaswamy, S . N.
    PP. 41 - 50 ; Vol. 28 ; December 1985.

20. **Dravido – Altaic : The Mongolian and Dravidian verbal bases.**
    - Jaroslav Vacek (Praha)
    PP. 1 - 16 ; Vol. 23 ; June 1983.

21. **Dutch Involvement in the Anti-British struggle of the poligras of Tamilnadu during the second Anglo-Mysore war (1780 – 84).**
    - Jan Filipsky.
    PP. 30 - 37 ; Vol. 24 ; December 1983.

22. **European sources of Tamil Manuscripts (II).**
    - Gregory James.
    PP. 39 - 40 ; Vol. 28 ; December 1985.

23. **Harappan Script.**
    - Clyde Ahmad Winters.
    PP. 89 - 111 ; Vol. 30 ; December 1986.

24. **How The City Became Sacred : Madurai in "The Story of Siva's Sacred Games".**
    - William P. Harman.
    PP. 1 - 20 ; Vol. 31 ; June 1987.

25. **Influence : A Specimen Study.**
    - Thayyalnayaki, M.
    PP. 9 - 20 ; Vol. 29 ; June 1986.

26. **Jayakanthan and Communism.**
    - Barwatha Regina Papa.
    PP. 22 - 29 ; Vol. 24 ; December 1983.

27. **Kallar Settlements and the Rise of Pudukkotai Town.**
    - Venkatasubramanian, T . K.
    PP. 75 - 89 ; Vol. 32 ; December 1987.

28. **Kamban's Rama : The Divine and The Human.**
    - Pandurangan, A.
    PP. 21 - 31 ; Vol. 31 ; June 1987.

29. **Language of Malavedas.**
    - Radhakrishnan Mallassery, S.

    PP. 40 - 49 ; Vol. 25 ; June 1984.

30. **Learning Objectives in a Translation Course in its Socio-Linguistic Perspective.**
    - Albert, D.

    PP. 65 - 72 ; Vol. 29 ; June 1986.

31. **Lexical Meaning.**
    - Annamalai, E.

    PP. 79 - 88 ; Vol. 30 ; December 1986.

32. **Migrations in Historical Times with special reference to South India (A.D. 900 – A.D.1500).**
    - Kuppuram, G.

    PP. 22 - 33 ; Vol. 27 ; June 1985.

33. **Nilagangaraiyans.**
    - Veluswamy Suthanthiran, A.

    PP. 51 - 55 ; Vol. 32 ; December 1987.

34. **Niskala and Sakala in Siddhanta Philosophy.**
    - Maheswari M. Arulchelvam.

    PP. 38 - 41 ; Vol. 30 ; December 1986.

35. **Notes on Roger Lipsey's Life of Coomaraswamy.**
    - James Crouch.

    PP. 53 - 64 ; Vol. 26 ; December 1984.

36. **Novels in Dravidian Language (History & Trends).**
    - Subramanian, S . V.

    PP. 65 - 81 ; Vol. 26 ; December 1984.

37. **Philanthropic Activities of the Royal Household of Chola parantaka I (907 – 55 A.D).**
    - Swaminathan, S.

    PP. 59 - 66 ; Vol. 28 ; December 1985.

38. **Preparation of Administrative Terminology – The role of earlier inscriptions and records.**
    - Shankaranarayanan,G.

    PP. 76 - 86 ; Vol. 24 ; December 1983.

39. **Promotions of National Language in Education with Particular Reference to Tamil Studies.**
    - Karunakaran, K.

    PP. 46 - 58 ; Vol. 29 ; June 1986.

40. **Sandhi.**
    - Meenakshi, K.

    PP. 14 - 37 ; Vol. 28 ; December 1985.

41. **Semantic Information in Lexical Entries.**
    - Shanmugom, C.

    PP. 91 - 101 ; Vol. 32 ; December 1987.

42. **Sentence Connection in Tamil.**
    - Veluppillai, A.

    PP. 42 - 78 ; Vol. 30 ; December 1986.

43. **Some important characteristics of the Saiva and the Vaisnava bhakthi movements of Tamilnadu and Karnataka – A comparative estimate.**
    - Ramamani, S.

    PP. 93 - 103 ; Vol. 27 ; June 1985.

44. **Some Major Trends in Tamil Literature up to the First Half of the Twentieth Century.**
    - Visswanathan, E.SA.

    PP. 36 - 52 ; Vol. 26 ; December 1984.

45. **Some Place-names in The Pudukottai District.**
    - Manickam, V.

    PP. 89 - 94 ; Vol. 31 ; June 1987.

46. **Some Structural Aspects of The Indus Script.**
    - James V. Rauff.

    PP. 69 - 88 ; Vol. 31 ; June 1987.

47. **State Formation in Ancient Tamil Nadu.**
    - Muthuswami, E . S.

    PP. 95 - 102 ; Vol. 31 ; June 1987.

48. **Syntax of English Interjections.**
    - Subbiah Pillai, K.

    PP. 59 - 64 ; Vol. 29 ; June 1986.

49. **Tamil Drama in the Seventies and After.**

- Shanmugam Pillai, M.

PP. 39 - 45 ; Vol. 29 ; June 1986.

50. **Tamilistica in the Soviet Union (Bibliography – from 1853 to 1983 – 84)**

- Vitaly – P. Fournika.

PP. 65 - 87 ; Vol. 25 ; June 1984.

51. **TASCII for Tamil Character Coding.**

- Srinivasan, K.

PP. 67 - 73 ; Vol. 32 ; December 1987.

52. **Teaching of Composition – Principles and Methods.**

- Subbiah, G.

PP. 53 - 58 ; Vol. 31 ; June 1987.

53. **Teaching of Tamil in Mauritius.**

- Rajaram, S.

PP. 43 - 53 ; Vol. 27 ; June 1985.

54. **Temple cars of Madurai – A study in Architectural patterns.**

- Raju Kalidos.

PP. 5 - 13 ; Vol. 28 ; December 1985.

55. **The far Eastern Origin of the Dravidians.**

- Clyde Ahmad Winters.

PP. 65 - 92 ; Vol. 27 ; June 1985.

56. **The First Six Novels in Tamil.**

- Kamil V. Zvelebil.

PP. 1 - 14 ; Vol. 30 ; December 1986.

57. **The Indus Valley Writing is Proto Dravidian.**

- Clyde Ahmed Winters.

PP. 50 - 64 ; Vol. 25 ; June 1984.

58. **The Psyche in the Unconscious and the Ego in the Conscious.**

- Rajasingham, C.

PP. 7 -11 ; Vol. 32 ; December 1987.

59. **The Reception of Milton and Bunyan in Tamil Literature.**
    - Chellappan, K.

    PP. 1 - 8 ; Vol. 29 ; June 1986.

60. **The Role of Emotion in Art and Literature.**
    - Ananthanathan, A . K .

    PP. 1 - 5 ; Vol. 32 ; December 1987.

61. **The Tamilians in Malaysia – Problems of Culture and Political Identity.**
    - Dagmar Hellmann Rajanayagam.

    PP. 1 - 28 ; Vol. 25 ; June 1984.

62. **The Triplets in Indian Place Names: A linguistic study.**
    - Kothandaraman, R.

    PP. 34 - 42 ; Vol. 27 ; June 1985.

63. **The verb morphology of Sanketi Tamil.**
    - Ananthanarayanan, H . S.

    PP. 14 - 21 ; Vol. 27 ; June 1985.

64. **Three Continuing Streams in Tamil Literary Composition.**
    - Arunachalam, M.

    PP. 15 - 23 ; Vol. 30 ; December 1986.

65. **Tiruvalluvar and Vemana.**
    - Dhandayudham, R.

    PP. 88 - 95 ; Vol. 25 ; June 1984.

66. **Tiruvorriyur Temple Rituals – a Study.**
    - Swaminathan, S.

    PP. 45 - 50 ; Vol. 32 ; December 1987.

67. **Trivikrama mythology and Icnography.**
    - Raju Kalidos.

    PP. 1 - 21 ; Vol. 24 ; December 1983.

68. **Tolkappiyam – Collatikaram Part II Morphology Syntax on case syncretism.**
    - Kamil V. Zvelebil.

    PP. 67 - 80 ; Vol. 28 ; December 1985.

69. **Tolkappiyar's Concept of Voiced and Voiceless Sounds.**
- Shanmugam Pillai, M.

PP. 102 - 104 ; Vol. 32 ; December 1987.

70. **Towards a Common Variety.**
- Deivasundaram, N.

PP. 54 - 64 ; Vol. 27 ; June 1985.

தமிழ்க் கட்டுரைகள் - தலைப்பு முதல் அகர வரிசை

வ.எண்

1. *ஈழநாட்டிற் கண்ணகி வழிபாடு - ஓர் ஆய்வு.*
- கனகரத்தினம், இரா.வை.

PP. 99 - 127 ; Vol. 25 ; June 1984.

2. *எழுத்து மொழிகளின் பரிணாம வளர்ச்சியும் அவற்றின் பரிணாமங்களும்.*
– சீனிவாசன், எஸ்.
PP. 81 - 108 ; Vol. 28 ; December 1985.

3. *ஐயனார் வழிபாடும் ஈழத்து வன்னிமை மக்களும்.*
- வைத்திலிங்கம் கனகரத்தினம்

PP. 101 - 136 ; Vol. 29 ; June 1986.

4. *கற்பு - சங்கச் சான்றோர் முதல் பாரதி வரை.*
- சண்முகதாஸ், அ.

PP. 87 - 102 ; Vol. 24 ; December 1983.

5. *சமூகவியலும் தமிழ் நாவல்களும்.*
- முத்துச் சண்முகம்.

PP. 105 - 122 ; Vol. 27 ; June 1985.

6. *தமிழ் அகராதிகளில் ஓர் , ஒரு.*
- சௌந்தரபாண்டியன், எஸ்.

PP. 110 - 113 ; Vol. 31 ; June 1987.

7. *தமிழ் வரலாற்றுக் கதை இலக்கியத்தின் பார்வையும் அமைப்பும்.*
- பத்மனாபன், நீல.

PP. 95 – 100 ; Vol. 29 ; June 1986.

8. தொண்டை மண்டலச் சைவ வேளாளக்
கருணீகப் பிள்ளைமார் மொழியியல் - ஓர் அறிமுகம்.
- முருகானந்தம், ச.

PP. 112 - 126 ; Vol. 30 ; December 1986.

9. தொல்காப்பியத்தில் பெயர்ச் சொற்கள்.
- சண்முகம், செ . வை.

PP. 82 - 109 ; Vol. 26 ; December 1984.

10. நீங்கல் வேற்றுமை.
- பரமசிவம், கு.

PP. 105 - 112 ; Vol. 32 ; December 1987.

11. பதிகம் : தோற்றமும் வளர்ச்சியும்.

- சண்முகதாஸ், அ.

PP. 73 - 94 ; Vol. 29 ; June 1986.

12. பாட்டும் பாரதமும்.
- ராமன், கே. எல்.

PP. 96 - 98 ; Vol. 25 ; June 1984.

13. விடுதலைக்குப் பின் தமிழ் மலையாளக்
கதை இலக்கியம் ஒரு ஒப்பீட்டு ஆய்வு.
- பத்மநாபன், நீல.

PP. 44 - 49 ; Vol. 23 ; June 1983.

14. வெளிநாடுகளில் வாழும் தமிழர்களின் தேவைக்கென
தமிழுக்கு ஒரு வரிவடிவம்.
- சீனிவாசன், எஸ்.

PP. 103 - 109 ; Vol.31; June 1987.

(To be continued)

தொகுப்பு: திருமதி பி.கவிதா அவர்கள் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன நூலகத்தில் நூலகராகப் பணியாற்றி வருகிறார். தமிழியல் ஆய்வு இதழ் தொடர்பான ஆய்வினை முனைவர் பட்டத்திற்காக காஞ்சி சங்கரா பல்கலைகழகத்தில் பகுதி நேரமாக நிகழ்த்தி வருகிறார்.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகள்

இரா. பெருமாள் சாமி

தமிழ்நாட்டுத் தலைநகர் சென்னையில் 1968ஆம் ஆண்டு நடந்த இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் போது உயர்நிலைத் தமிழாய்வை மேற்கொள்வதற்கு ஒரு தனி நிறுவனம் தேவை என்பது அறிஞர் பெருமக்களால் உணரப்பட்டது. அதன் பயனாக 1970இல் அக்டோபர்த் திங்கள் "உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்" எனும் இந்நிறுவனம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 1975 ஆம் ஆண்டு அக்டோபரில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் இந்நிறுவனத்தில் முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வு நடத்த ஆய்வு மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளுவதற்கு ஒப்புதல் வழங்கியது. அன்று முதல் இன்று வரை ஆய்வு மாணவர்கள் தொகை பெருகி வருகிறது.

2013 ஆம் ஆண்டு தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் முனைவர்பட்ட ஆய்வுக்கான அனுமதியும் பெறப்பட்டுள்ளது.

தற்போது ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட பகுதி மற்றும் முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்கள் நிறுவனத்தில் உள்ளனர்.

தமிழ் இலக்கியம், மொழியியல், தொல்பொருளியல், வரலாறு, பண்பாடு, மானுடவியல், சுவடியியல், ஒப்பிலக்கியம், நாட்டுப்புறவியல், சமயம், தத்துவம், இலக்கணம், இதழ்கள் எனப் பலதுறைகளின்கீழ் ஆய்வு செய்கின்றனர். இதுவரையில் 121 மாணவர்கள் முனைவர் பட்டம் பெற்றுள்ளனர்.

1983ஆம் ஆண்டு தமிழியல் 24ஆவது இதழில் நிறுவன ஆய்வேடுகள் என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த கட்டுரையின் தொடர்ச்சியாக 2010ஆம் ஆண்டு முதல் முனைவர் பட்டம் பெற்ற ஆய்வேடுகள் பற்றிய குறிப்பு இங்குத் தரப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் மொழிநடை என்னும் தலைப்பில் க.விஜயகுமாரி 2005 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மொழி (ம) மொழியியல் புலத்தின் இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் தா. ரெங்கநாதன் நெறியாளுகையின்கீழ்ச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேட்டின் சுருக்கம்.

"தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் மொழிநடை" என்ற ஆய்வின் நோக்கம் 2006 ஆம் ஆண்டு வெளியான ஆனந்த விகடன், குமுதம், கல்கி, துக்ளக் இந்தியாடுடே ஆகிய வார இதழ்களை எல்லையாகக் கொண்டு வரலாற்றுமுறை விளக்கமுறை, பகுப்புமுறை ஆகிய அணுகுமுறைகளைக் கொண்டு ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாகத் தமிழர் வரலாறும் மொழிநடையும், தலையங்க மொழிநடை, கட்டுரை மொழிநடை, நேர்காணல் மொழிநடை, திரைப்பட மதிப்பீட்டு மொழிநடை என ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

நான்கு இதழ்களுமே ஆங்கிலச் சொல், ஆங்கிலச் சொல்லுடன் தமிழ் ஒட்டு, பிறமொழிச்சொல், பேச்சுவழக்குச் சொல், அடுக்குத் தொடர், இரட்டைக்கிளவி, அடை, வினாவிடை, அடைப்புக்குள் விளக்கம், தொடரின் இறுதியில் எழுவாய் இடம்பெறுதல், உரையாடலைக் குறிப்பிட்டு மதிப்பிடுதல், நிறைவு பெறாத தொடர் சொல்லின் முதலில் ஆய்த எழுத்தைப் பயன்படுத்தி எழுதுதல் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளன.

"தமிழ் இலக்கண வரலாற்றில் வீரமாமுனிவர்" எனும் தலைப்பில் தே. புனிதமலர் என்பவர் 2012ஆம் வருடம் தமிழ்மொழி மற்றும் மொழியில் புலத்தின் இணைப் பேராசிரியர் தெ.ரெங்கநாதன் நெறியாளுகையின்கீழ் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேட்டின் சுருக்கம்.

இந்த ஆய்வேடு ஐந்து இயல்களை உட்கட்டமைப்பாகக் கொண்டுள்ளது. வீரமாமுனிவர் தமிழகத்துக்குக் கிருத்துவத் தொண்டு செய்வதற்கு வந்து அத் தொண்டுடன் தமிழ் மேல் எழுந்த ஆர்வத்தாலும் பற்றாலும் அவர் தமிழ் மொழியைக் கற்று மேலை நாட்டவரின் எண்ணங்களைப் பொய்யாக்கித் தமிழ் இலக்கணத்தை இலத்தின் மொழியில் எழுதி உலகம் முழுவதும் தமிழிழை அறியச்செய்தார். தமிழில் அவர் எழுதிய இலக்கண நூல்களை - உரைநடை வடிவில் கொடும் தமிழ் இலக்கணம், செந்தமிழ் இலக்கணம், தொன்னூல் விளக்கம் போன்ற இலக்கண நூல்களைக் களமாகக் கொண்டு அவரின் கிருத்துவத் தொண்டு, ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஆண்டுவாரியாகத் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. மேலும், வீரமாமுனிவரின் வாழ்வியல் இளமைப்பருவம், அவரின் இந்திய வருகை மற்றும் அவரின் தமிழ் மொழியாளுமையை அவற்றின் சிக்கல்களையும் அவரின் வருகைக்குமுன் தமிழ் இலக்கணத்தில் இருந்த சிக்கல்கள் அவற்றுள் விடுபட்ட ஆசிரியர் பெயர்கள் மற்றும் உரைநடை போன்றவற்றை இவ் ஆய்வேடு தொகுத்துத் தந்துள்ளது.

"தமிழிலக்கணப் பதிப்பு வரலாறு (கி.பி.1800-1950)" எனும் தலைப்பில் கா.இரவிச்சந்திரன் என்பவர் 2011ஆம் வருடம் தமிழ் இலக்கியம் (ம) சுவடிப் புலத்தின் இணைப் பேராசிரியை தி.மகாலட்சுமி அவர்களின் நெறியாளுகையின் கீழ்ச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளித்த இவ்வாய்வேடு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களைக் கொண்டுள்ளது.

தமிழிலக்கணப் பதிப்பு வரலாறு தொடக்ககாலம் முதல் 1800 தொடங்கித் தொல்காப்பியப் பதிப்பு முதல் இலக்கணப்பதிப்புகளும் உரைநடைகளும் உரையுள்ள இலக்கண நூல்களின் பதிப்புச் சூழல்கள், பதிப்புக்கான காரணம் பதிப்பித்தவற்றால் உள்ள உரைவேறுபாடு அரசியல் மற்றும் இலக்கணத்தை பதிப்பிக்கப் பயன்பட்ட எழுத்துமுறை, பதிப்பு முறை (ம) பதிப்பிக்கப்பட்ட முதல் பதிப்பு இலக்கணநூல்களின் அட்டைப்படங்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், பதிப்பித்த பதிப்புக் கழகங்களின் வரலாறு பின்புலத்துடன் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

"இலக்கியத்தில் மருத்துவம்" எனும் தலைப்பில் அ. முகைதின் அப்துல்காதர் என்பவரால் 2011ஆம் வருடம் தமிழ் இலக்கியம் (ம) சுவடிப்புலத்தின் இணைப்பேராசிரியை முனைவர் தி.மகாலட்சுமி அவர்களின் நெறியாளுகையின்கீழ்ச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெற்ற இவ்வாய்வேடு முடிவுரை முன்னுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களுடன் விளக்க ஆய்வு முறையிலும் ஒப்பாய்வு முறையிலும் அமையப்பெற்றுள்ளது.

தமிழ் இலக்கியங்கள், சித்தர் இலக்கியங்கள் அவற்றில் உள்ள மருத்துவக் குறிப்புகளின் அடிப்படையிலும் முன்ஆய்வுகளின் முடிவுகளின் மூலம் முப்பு, இரசவாதம், காயகல்பம் போன்ற செய்முறைகளையும் இந்த ஆய்வேடு முதலில் விளக்குகின்றது. 45 மருத்துவ மரபு முறைகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்யவும் சித்த மருத்துவம் அறிவியல் அடிப்படையில் விளங்குவதாகவும் சித்த மருத்துவமுறையில் நாம் எதிர்காலச் சமூகத்திற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்றும் சித்தர் இலக்கியங்களை நவீனமயமாக்கப்பட்ட சூழலில் அவற்றை எவ்வாறு மக்கள் மத்தியில் கையாள்வது சித்தர் சிந்தனைகளுக்கு ஒரு கோட்பாட்டு உருவாக்கம் தந்து சித்தாந்த வழி வகுக்க உறுதுணைபுரிவதே இதன் முதன்மை நோக்கமாக கொண்டு அமைந்துள்ளது இவ்வாய்வேடு.

"சங்க இலக்கியத்தில் தொன்மங்களின் நோக்கும் போக்கும்" எனும் தலைப்பில் மு. கோமதி வள்ளியம்மை அவர்களால் 2011ஆம் ஆண்டு சமூகவியல் கலை (ம) பண்பாட்டுப் புலத் துறை ஓய்வு இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் சூ.நிர்மலா தேவி

அவர்களின் நெறியாளுகையின்கீழ்ச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெற்ற இவ்வாய்வேடு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. விளக்கவுரை ஒப்பாய்வு கருத்துவிளக்க முறையிலும் பகுப்பாய்வு முறையிலும் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பெற்று வாய்மொழி வழக்காறுகள் பின்னாளில் எழுத்துருவாக்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் இலக்கணம் போன்றவற்றில் உவமைகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு அவற்றின் காலச் சூழல், பயன்பாட்டுச் சிறப்புகள் புலவரின ஆளுமைத் தன்மை, இலக்கியத்தின் போக்கை விளக்கிக்கூறுவதுடன் தொன்மை வழியாக அறச்சிந்தனை அறிவியல் உண்மைகள் மரபுச்சார்ந்த கதைக்களங்களாக விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

"சித்தர்களின் வாழ்வியல் தத்துவம்" எனும் தலைப்பில் சு. இரவீந்திரன், 2011ஆம் ஆண்டு திசம்பர் மாதம் இலக்கியம் (ம) சுவடியியல் புலம் இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் தி.மகாலட்சுமி அவர்களின் நெறியாளுகையின்கீழ்ச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெற்ற இவ்வாய்வேடு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக ஆறு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வு பகுப்பு, ஒப்பு விளக்க ஆய்வு முறையில் சித்தர் பாடல்களை முதன்மை ஆதாரங்களாகக் கொண்டு செய்யப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் சித்தர்களின் காலம், பாடல் விளக்கம் அவர்களின் நூல்கள், சமூக அமைப்பு, உடல் அழிவுறாமல் பேணுவது, யோகக்கலை பற்றிய விளக்கம், ஆன்மீகப்பணி, மனித உடல் அமைப்புத் தத்துவம், பிற மத நூல்களில் கூறியுள்ள இறையருள் தத்துவம் போன்றவற்றை விளக்கி, மரணமில்லாப் பெருவாழ்வும் சமாதி நிலையும் சித்தர்களின் வழியில் பெண் துறவிகளும் மெய்வாழ்வு வாழ்ந்தனர் என்றும் அமைந்துள்ளது.

- தொடரும்

தொகுப்பு: திரு. இரா. பெருமாள்சாமி, நூலகர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை.

TAMIL SCHOLARS FROM OVERSEAS

Fabricius, Johann Philip (1711-1791)

* authored tamil translation of Old Testament 'Caththiyaveda pusthakam', also New Testament translation in Tamil and a 'Malabar-English Dictionary' (in association with JC Breithaupt).
* Fabricius, J P.: A dictionary, Tamil arid English, based on Johann Philip Fabricius's "Malabar-English dictionary". 3d ed., rev. and enl. Tranquebar, Evangelical Lutheran Mission Publishing House, 1910,1933.
* J. P. Fabricius's Tamil and English dictionary. Based on Johann Philip Fabricius's Malabar-English dictionary. 4th ed., rev. and enl. Tranquebar, Evangelical Lutheran Mission Pub. House, 1972.

Henrlques, Padre Henrique (1520-1600)

* Portugese Missionary, author of first Tamil-Portugese Dictionary, first to set up a tamil press and print books in tamil script; printed 'thambiran vanakkam' (1578), 'krichittiyaani vanakkam' (1579), and Flos Sanctorum (1586)

Hooper, John Stirling Morley

* Hymns of the Aivars by J. S. M. Hooper Calcutta, Association Press; London, New York [etc.] Oxford University Press, 1929. Jensen, Herman (1842 -)
* Jensen, H., Rev.: A classified collection of Tamil proverbs , Madras : Methodist Episcopal Publ. House ; London :Trubner, 1897.; Reprinted New Delhi :Asian Educational Services, 1982
* Jensen, H: A dictionary of Tamil proverbs, Delhi, India 2 Mittal Publications, 1988.
* Jensen, H: A practical Tamil reading book for European beginners, Madras: Memorial Press, 1882.

Lap, M.A

* Lap, M.A.: Vocabulare tamoul francais : contenant ies mots tamouis d'un usage plus frequent, avec leurs sens francais ies plus usites, New Delhi : Asian Educational Services, 1984.

Lizarus, John

* Lazarus, J.: Tamil grammar: designed for use in colleges and schools , Madras: Printed by Addison, 1878.

* Lazarus, John, Rev.: ***A dictionary ofTamil proverbs : with an introduction and hints in English on their meaning and application*** , New Delhi : Asian Educational Services, 1991.

Murdoch, John (1819-1904)

* Murdoch, J.: ***Classified catalogue of Tamil printed books. With introductory notices.***, Compiled by John Murdoch., Edited by M. Shanmukham, Reprinted with a number of appendices & supplement. [Madras] Tamil Development and Research Council, Govt. of Tamilnadu [I968].

* Murdoch, J: ***Indian missionary manual : hints to young missionaries in India,*** 4th ed., rev. and enl. London :J. Nisbet, 1895.

* Murdoch,J.: Caste : its supposed origin: its history; its effects : the duty of government, Hindus, and Christians with respect to it; and its prospects. 3d ed. London ; Madras : Christian literature society for India, 1896.

* ~ Murdoch, J: ***The Mahabharata : an English abridgment with introduction, notes, and review***, New Delhi : Asian Educational Services,1987.

* Murdoch, J: ***The religious history of India : for educated Hindus*** / compiled from Monier-Wlliimas, Max Muller, Muir...& other writers by John Murdoch. London ; Madras : Christian Literature Society for India, 1900.

* Murdoch, J: ***Review of caste in India : a compilation of the ideas of leading thinkers, viz. Muir, Max Muller, Sherring, Wilson, Monier Williams, and Comish; with a new lntrod.*** by K. L. Sharma. Jaipur: Rawat Publications, 1977.

de Nobili, Robert (1577 - 1656)

* Italian jesuit priest (aka thathuva pothakar), author of 'nanopathecam', 'aathma nirunyam', 'anna nivaranam' and 'thivviyamanthirikai' **Percival, Peter** Christian Missionary who compiled numerous Tamil proverbs (ca. 5000) in tamil and also translated the aphorisms of auvaiyar into English.

* Percival, Peter, ***Tamil proverbs with their English translation, containing upwards of six thousand proverbs.*** Madras, Higginbotham; London, H. S. King, 1877.

* Percival, P, Percival's ***Tamil-English dictionary = Tamil-Ankila akarati,*** AES reprint. New Delhi : Asian Educational Services, 1993.

To be continued...

MUTTS IN THIRUCHIRAPPALLI DISTRICT (C.E. 600 - 1300)

R.Akila and M.Nalini

Religious institutions in the name of mutts appeared preferably in and around temples. A careful analysis of the inscriptional data of Thiruchirappalli district between C.E. 600 - 1300 highlights their appearance mostly during the later Chola period. There is only one record available from the early Chola corpus that mentions a mutt at Isanamanglam of Uraiyur kurram.[1]

General Functioning

Most of the mutts of this district were established by common individuals. Only two were found by the royal household of the Hoysalas. In general these institutions provided food and shelter for the devotees of their own sect. Land provided by donors as tax-free property helped to manage the daily day expenses. Though it is not clear from the inscriptions whether these mutts were involved in any educative programmes, it may be presumed from the records of other places that reading Puranas and Epics was one among their activities. A record of Parakesari from Thiruchchendurai by mentioning 'madatthil chatta perumakkal' indirectly refers to the study and recitation of Vedas in some of the mutts.

Mutts at Thiruvanaikoyil

Jambukesvaram of Thiruvanaikkoyil is a popular and ancient Saivaite temple of this district. It was a celebrated religious centre from the earlier centuries and hence several institutions cropped up in and around the temple. As per the records available as many as six mutts were in existence at Thiruvanaikoyil. A record of Kulottunga III throws light on Narpattennayiravan madam built by Cholakon of Avur on the northern side of Jambukesvaram. A land was gifted as *madappura iraiyili* to meet out the expenses incurred towards feeding tapasvins (ascetics) at the mutt. Another piece of land was gifted at Karumankurai during the 22nd regnal year of Rajendra III to support the maintenance of the mutt. It is mentioned in one of the inscriptions that this institution was established as a branch of the lineage of Tiruchchattimurrattu Mudaliar.[2]

Dr. R. Akila working as Assistant Professor, Department of History, Government Arts and Science College, Musiri is also an honorary Epigraphist of Dr. M. Rajamanikkanar Centre for Historical Research, Thiruchirappalli. Her publication entitled 'Orukal Thalikal Onpadu' (The Nine Monolithic Temples) is an in depth study in Pallava art and architecture.

Dr.M.Nalini, Associate Professor, Department of History, Seethalakshmi Ramaswami College, Thiruchirappalli is the author of many research publications and a well known Epigraphist. Her association with Dr. M. Rajamanikkanar Centre for Historical Research, Thiruchirappalli as its honorary Deputy Director has helped many youngsters to get trained in the field of epigraphy and temple arts.

It is understood from the twenty first regnal year inscription of Rajaraja III that gift of land in Karumankurai alias Parakesarimangalam, a hamlet of Uttamasili chaturvedimangalam was made to feed mahesvaras in the Thirugnanasambandan thirumadam functioning at Thiruvanaikoyil.[3]

Andar Embiranar madam of the same village which belonged to the lineage of Senbaikudi muthaliyar is brought to light by a record of Rajendrachola III copied from Adimulesvara temple at Thiruppalaitturai. A gift of land was made to this establishment towards its maintenance.[4]

A record of Virasomesvara registers exemption of taxes granted by the king on the land endowed by Avvai Somala Mahadevi, aunt of the king and the daughter of Ballala II to the Sangamadevar madam at Thiruvanaikkoyil.[5]

A royal order of Viraramanathadeva copied from Jambukesvaram reveals the establishment of a mutt by the king himself to Tharpurusha Sivacharyar disciple of Swamidevar of Srilakshadhyaya Muthaliyar Sandanam and the gift of land at Puliyankudi as *madappura iraiyili* towards its upkeep.[6] This was known as Naduvil madam. It is interesting to note that the same *madam had* a branch at Kilaiyur of Nagapattinam and a record of Arunachalesvara temple of this village mentions that it was connected with the mutt of Patanjalidevar situated in Melaicheri of Perumbarrapuliyur.[7]

An official by name Thiruchirappalli muthaliyar had gifted a village Kumaramangalam to the Jiyar Visvesvara Sivacharyar who was the chief pontiff of the Akilandanayaki madam that existed at Thiruvanaikkoyil during the reign of Rajaraja III. A royal order was sent to the administrative bodies of Konadu instructing them to remit all the taxes due on the village.[8]

Mutts at Srirangam

Several records of different periods from the Renganatha temple at Srirangam highlight the appearance of Vaishnavite mutts in and around the village. Thirunadudaiya Nambi madam and Kidarankondan madam are mentioned in an inscription of Kulottunga I.[9] Madurantakadevan madam mentioned in the fifteenth regnal year inscription of Kulottunga I provided food for the Srivaishnavas. The expenses were met out from the produce received from Madurantakadeva vilagam gifted by Rajarajan Madurantakan alias Vatsarajan.[10]

Sundara Pandyan madam was established at Srirangam by Varantaruvan Eduttakai Alakiyan alias Pallavarayar towards the well being of the king.[11] It was run by the Tritandin sanyasins. Alakiya Perumal Sundara Pandya Kalingarayar constructed Avaniventaraman madam at the western wing of the northern side of Vikaramacholan thiruvidi in Srirangam. Sundara Pandya II in whose name the mutt was created gifted 2,000 kalam of paddy and 163 pon as madapuram to feed Srivaishnavas at the mutt. A land allocated at Anbil for this purpose provided the above said paddy and gold through its produce.[12]

Mutts at other villages

Thiruchchattimurrattu Muthaliyar kani madam was established in the south street neai the Siva temple at Anbil.[13] Since it is mentioned only as a boundary of a gifted land its activities are not known. Seventh regnal year inscription of Kulottunga I discovered by the authors in Vilumiyadevar temple at Uyyakkondan Thirumalai revealed the presence of Kulottungacholan Thirumadam at the foot hill. Ambalavan Devan a merchant from Sattampadi had gifted a tax free land with a pond at Pudukkudi alias Suttamalinallur to the temple authorities to feed the mahesvaras on all the ten days of a festival celebrated at the temple. But the pond became dry and got silted and the *kumili* was broken in due course of time due to poor maintenance. Ambalavan Devan gifted 120 *kalam* of paddy to the temple managers to rectify the issue and to maintain the endowment without default.[14]

Karpagavilli madam was a prominent establishment at Thiruvellarai and two records of Kulottunga III copied from the temple of Pundarikatsha Perumal highlights the feeding programmes carried out at the mutt built and supported by lavish monetary gifts made by Udaiyar Kaviraja Sakala Vidhya Chakravarthi alias Thiribuvana Kavi Chakravarthikal who is also known as Thirutter Ponmeyntha Perumal Karpagavilli Vajapeyayaji. Endowments of 5,000 and 15,240 *kasu* respectively were made by this scholar for feeding persons, more than a thousand in number, who offered their services during the festivals in the temple in the Karpagavilli madam. It is understood from records found elsewhere that he was attached to the Bana chief Magathai Perumal whose title Ponmeyntha Perumal was also subsequently added to the scholar's name. It is interesting to note that the panegyrics of his benefactor Magathai Perumal of Aragalur engraved in several temples are set to have been the composition of this Kavi Chakravarthi for which he is stated to have been honoured with gifts of elephants.[15]

Paranjothi madam, noted in a record from Thirumangalam was a Saivite institution and endowments provided by the *urar* of Nagar, a *vellan vagai* village near Thirumangalam supported the authorities to feed the devotees with sumptuous meal on all the festive occasions.[16]

A royal letter from Rajadhiraja I refers to Sthana madam at Thiruvadakudi Mahadevar temple at Andavanallur which had its own private shrine mentioned in the inscription as 'thevaram'. Ambalatthadi Thirunavukkaraiyan who was reciting Thiruppadiyam at this shrine was allowed by the king to receive *thuni* measure of paddy per day from the treasury of the Siva temple at Thiruvadakudi. He was also destined with the authority to fix and change the temple servants of different categories and also to decide the services performed at this temple.[17]

Somanathadevar madam is referred to in the 28th regnal year inscription of Rajaraja III as an establishment at Kiliyur. Its lands are mentioned as boundaries in a sale deed executed during C. E. 1243.[18]

Conclusion

An analysis of the inscriptions of the prescribed period throws light on 411 villages that prevailed in this district. It is interesting to note that only nine out of them had mutts of both Saivite and Vaishnavite orders. Among them Thiruvanaikkoyi l stands first in having six mutts and Srirangam follows next by having five. Anbil, Thirumangalam, Thiruvellarai, Andavanallur, Isanamangalam, Kiliyur and Uyyakkondan Thirumalai had each one mutt. Two of the eighteen mutts appear to be branches of a popular institution that had its headquarters at Thiruchchattimurram near Pattisvaram. Tharpurusha Sivacharyar of Srilakshadhyayi Muthaliyar Sandanam mentioned in the inscription of Viraramanadadeva belonged to a popular lineage which had its primary institution at Perumbarrapuliyur. Another important point to be noted here is that most of these institutions functioned as non brahmin establishments. It is strange to note the nomenclature 'jiyar' in relation to a Saivaite institution which normally denotes the chief pontiff of a Vaishnavite establishment.

Notes

1. SII 8: 617.
2. ARE 1908: 486,487 & 586.
3. ARE 1908: 585.
4. ARE 1908: 584.
5. ARE 1937-38: 5.
6. SII 4: 422.
7. ARE 1946-47: 88.
8. IPS: 196.
9. SII 24: 32.
10. SII 24:58.
11. SII 24: 196.
12. SII 24: 206.
13. SII 8: 194.
14. Varalaru, volume 7, Dr. M. Rajamanikkanar Centre for Historical Research, Thiruchirappali, 1997, p.26.
15. ARE 1938-39, Part II, para 22; 1938-39: 207 & 208.
16. ARE 1929-30: 246.
17. SII 8: 675.
18. ARE 1937-38: 31.

TRANSLATIONS OF ANCIENT TAMIL LITERARY WORKS

Ettuthogai

1. Marr, John Ralston, **The Eight Anthologies**, IAS, Thiruvanmayur, Madras, 1985
2. Krishnamurthy, C.R. **Eight Anthologies in Thamizh Literature Through the Ages**

Kurunthogai

1. Shanmugam Pillai, M.,David, E. Ludden., (ed.), **Kuruṉtokai**: An Anthology of classical Tamil love poetry, Madurai: Koodal Publishers, 1996, xxii, 463p. Poetry
2. Ramanujam, A.K., **The Interior Landscape**. Love poems from a Classical Tamil Anthology, Delhi: clarion Books, 125p. Poetry
3. ———, Same in 1994, from New Delhi: Oxford, Poetry/ Indiana Univ. Press, Bloomington, 1967, ISBN:0195635019
4. Leelavathy, Thirunavukarasu, **A critical study of Kuruṉtokai**: an advanced study, 1sted. Madurai: Publications Devision, Madurai University, (1992).

Naṟṟiṇai

1. Subramaniam, A.V. **Naṟṟiṇai**

Aiṅkuṟunūṟu

1. Jyotimuthu, P. **Aiṅkuṟunūṟu** – the short five hundred, Madras: Christian Literature Society, 1984, 253p. Poetry

Akam and Puṟam

1. Ramanujam, A.K., **Poems of Love and War,** from the Eight Anthologies and the ten long poems of classical Tamil, Delhi: OUP, 1985, 329p. Poetry
2. ———same in Columbia University Press, New York, 1985, ISBN: 0231051077
3. Hart, George L. III. **Poets of the Tamil anthologies**: ancient poems of love and war (translation) Princeton, N.J.: Princeton University Press, c1979. Series title: Princeton library of Asian translations.
4. Hart, George L. **the Poems of Ancient Tamils**, Univ. of California Press, Berkeley, 1975, ISBN: 0520026721
5. Mariaselvam, Abraham, 1936- **The Song of Songs and ancient Tamil love poems**: poetry and symbolism Roma: Editrice Pontificio Istituto Biblico, 1988. Series title: Analecta Biblica; 118.
6. Hart, George, L., Hank Heifetz, **The Four Hundred Songs of War and Wisdom** English Translation of **Puṟanāṉūṟu**, Columbia Unicersity Press, 2000

7. ————, Reviewed by Prema Nandakumar
8. Marudanayagam, P. **Puṟanāṉūṟu** part I (in English)
9. Dhatchina Murthy, A. **Akanāṉūṟu**
10. Pope, G.U. **Puṟanāṉūṟu**

Kaliṭṭokai

Malayalam

1. Narayanan Kutty, Melangath. **Kaliṭṭokai**, Trichur: Keral Sahitya Akademi, 1983, 332p. Poetry

Paripāṭal

1. Francois Gros, Le **Paripāṭal**, texte tamoul. Intro., traduction et notes Pondicherry, Institut francais d' indologie, 1968. Series title: Publications de l' Institut francais d' indologie; no 35.
2. Shu Hikosaka, John Samuel(eds) Shanmugam Pillai, M. Thiagarajan, P. **Paripāṭal**, Chennai: India, IAS, 1996

(to be continued)

HOME AWAY FROM HOME

Tamils have settled in more than 52 countries across the world, including even Norway, Seychelles and Fiji

EUROPE		**ASIA**	
Britan	3,50,000	Indonesia	50,000
France	1,00,000	Singapore	2,00,000
Germany	50,000	Malaysia	18,00,000
Switzerland	40,000	Myanmar	2,00,000
Italy	25,000	Vietnam	3,000
Netherland	2,00,000	China	5,000
Norway	10,000	Thailand	10,000
NORTH AMERICA		Fiji	1,10,000
US	1,40,000	**AFRICA**	
Canada	3,00,000	Seychelles	4,000
AUSTRALIA		S Africa	2,50,000
Australia	30,000	Mauritius	11,50,000

Source: Times of India, Chennai. Tuesday, October 22, 2013.

நூல் மதிப்புரை

வெ. மகாலட்சுமி

நூல் : சோழவந்தான் அரசஞ்சண்முகனார்
ஆசிரியர் : முனைவர் பு.அறிவுடைநம்பி(நயம்பு.அறிவுடைநம்பி)
வெளியீடு : சாகித்திய அகாதெமி
பதிப்பு : முதல் பதிப்பு 2014
விலை : உரூபாய் 50

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் என்னும் வரிசையில் சாகித்திய அகாதெமி வெளியிட்டுள்ள சோழவந்தான் அரசஞ்சண்முகனார் எனும் நூல் தமிழுலகிற்குப் புதுவரவாகும். இந்நூலில் சோழவந்தான் அரசஞ்சண்முகனாரைப் பற்றிக் கிடைத்தற்கரிய தகவல்களைத் திரட்டி நூலாக்கியுள்ள முனைவர் பு.அறிவுடைநம்பி அவர்களின் பணி போற்றுதலுக்குரியது. அரசஞ்சண்முகனார் பற்றித் தகவல்கள் திரட்ட இருநூறு நாள்களுக்கும் மேலாக உழைத்த கடின உழைப்பின் பிரதிபலனே இந்நூல் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்நூலை ஏழு இயல்களாகப் பிரித்துக் கருத்துக்களைச் செறிவுடன் விளக்கியுள்ளமை ஆசிரியரின் தனிச்சிறப்பாகும்.

அரசஞ் சண்முகனாரின் வாழ்க்கை வரலாறு என்னும் முதல் இயலில் சண்முகனார் பிறந்த ஊர்ப்பெயர் வரலாற்றைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறார். அவ்வூரின் நில வளம், நீர் வளம், விளை வளம், புலமை வளம் எனப் பல வளங்களைக் கண்டு சோழன் உவந்தான். (எனவே) அதன் காரணமாகச் சோழவந்தான் ஆயிற்று என்றும், சோழர்க்கு அந்தகன் என்பதால் சோழாந்தகன் எனப்பட்டான்; அதுவே காலப்போக்கில் சோழாந்தகம், சோழாந்தக நல்லூர் என்று மாறிச் சோழவந்தான் என மருவி வந்தது. சனக மாமன்னன் தன் மகள் சீதையைத் தேடிச் செல்லுகையில் இவ்வூரில் தங்கிச் சென்றதால் சனகை, சனகாபுரம் என்று அழைக்கப்பட்டதும், அரசி மங்கம்மாள் கட்டிய கிண்ணிமங்கலம் மடம் உள்ளதாகவும், கோவில்கள் உள்ள பேரூராகவும் விளங்கியது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், சோழவந்தானில் 1868இல் செப்டம்பர்த் திங்கள் பதினைந்தாம் நாள் பார்வதி அம்மையார் அரசப்பிள்ளை இணையருக்கு மகனாய்ப் பிறந்த அரசஞ் சண்முகனாரின் வாழ்வியலைச் சுவைபடக் கூறியுள்ளார். திருமயிலை சண்முகம் பிள்ளையும், சண்முகனாரும் சமகாலத்தவர் என்பதால் ஏற்பட்ட பெயர்க் குழப்பம் நீங்க இவர்தம் பெயரைத் தந்தை பெயருடன் சேர்த்து அரசஞ் சண்முகனார் என அமைத்துக்கொண்டார் என்பது போன்ற செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

சண்முகனாரின் படைப்புகள் என்னும் இரண்டாம் இயலில், சிதம்பர விநாயகர் மாலை, மதுரை மீனாட்சியம்மை திருவடிப்பத்து, ஏகபாத நூற்றந்தாதி, மாலை மாற்று

மாலை, மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்த திருவடிமாலை மற்றும் அறநூல்கள் என்னும் தலைப்பில் இன்னிசை இருநூறு, வள்ளுவர் நேரிசை என்ற நூல்களும், ஆராய்ச்சி நூல்கள் என்னும் தலைப்பில் தொல்காப்பியச் சண்முகவிருத்தியின் முதலாவது பகுதியாகிய பாயிரவிருத்தி, நுண்பொருட் கோவை, இசை நுணுக்கம் சிற்றுரை திருக்குறள் சண்முக விருத்தியின் முதற்குறள் விருத்தி(யும்) போன்ற நூல்களும், அகராதி நூல்கள் என்னும் பிரிவில் நவமணிக் காரிகை நிகண்டு ஆகியவை பற்றி விளக்கியுள்ளார்.

சண்முகனார் வாழ்வில் வியத்தகு நிகழ்ச்சிகள் என்னும் மூன்றாம் இயலில் சண்முகனாரின் பக்திப் பாடலால் தடைப்பட்டிருந்த திருவிழா தடையில்லாமல் நிகழ்ந்தது, மீனாட்சியம்மை சந்தத் தருவடி மாலை பாடியதன் விளைவாக விலைபோகாத விளை நிலம் நல்லை விலையானதும், உறவுப்பெண் விளையாட்டாக இவரிடம் “வரிசை போயிற்றே” எனக் கேலி செய்ய, இவரும் அவளிடம் “ஆம் கடவுள் தந்த வரிசை போயிற்று என்றுரைக்க அந்நேரமே அவளின் பொருளாதாரம் சீர்கெட்டு வறுமையுற்ற நிகழ்வும், சொற்பொழிவின் போது குறும்பு செய்த சிறுவனைப் படுபயலே, பாடுபயலே என்று பணித்தவுடன் நிகழ்ந்தவை (ப.61), இவருடைய சொல் நயத்தை விளக்குவதாக அமைந்த யாமதுரையோம் என்று கூறியது, கொழும்பில் உள்ள யானைக்குட்டிச் சாமியார் கொடுத்த காலணாக் காசும், தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடந்த பெருவிழாவில் உணவுப் பந்தியில் கலகலப்பை ஏற்படுத்த அவர் தொடங்கிய வெண்பா விளையாட்டு புலவர்களிடையே மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியதோடு, சோற்றுக் கைகளையும் மறந்து கைதட்டினர் என்பன போன்ற வாழ்க்கை நிகழ்வுகளை நயம்படக் கூறியுள்ளார்.

சொற்பொழிவு ஆற்றலும் உரையாடல் திறமும் என்ற நான்காம் இயலில் ஔவையாரின் படைப்பு அறநூல்களுள் ஒன்றான மூதுரையில் உள்ள விநாயகர் பாடலுக்கு அவர் கொடுத்த புதிய விளக்கமும் (ப.67), சன்மார்க்க சபை தோற்றுவிக்கப்பட்டபோது தலைமையேற்றுப் ‘பக்தி’ என்னும் தலைப்பில் சொற்பொழிவாற்றியது (ப.71), ‘கல்விக்கிரத்திற்கு வியர்க்குமா? (ப.72) மற்றும் ‘ஆடவல்லான் அமர்ந்தான்’ என்று பொழிவின் இடையிடையே இரட்டுற மொழிதலாகத் தன் கருத்தை வெளிப்படுத்திய விதம், மறைமலையடிகள் பட்டினப்பாலை புத்துரை ஆராய்ச்சி நூலில் உள்ள உரைச்சிறப்பைத் தாமாகவே முன்வந்து பாராட்டியது போன்றவையும் கூறப்பட்டுள்ளன.

உரை மறுப்பும், மறுப்புக்கு மறுப்பும் என்னும் ஐந்தாம் இயலில் இறையனார் களவியல் உரையில் நக்கீரர் ‘கொழுச்சென்ற வழி தன்னூசி இனிது செல்லுமாறு போல’ என்று கையாண்டுள்ளார். இத்தொடருக்குப் பல்வேறு தமிழறிஞர்கள் கொடுத்த விளக்கங்களைவிடச் சண்முகனார் கூறிய விளக்கம் பொருத்தம் என்று விவேகபானு இதழாசிரியரான மு.ரா.கந்தசாமி தம் இதழில் வெளியிட்டார். (கொழுச் சென்ற வழித்

தன்னூசி இனிது செல்லும் அதுபோலப் பருப்பொருட்டாகிய பாயிரம் கேட்டார்க்கு நுண் பொருள் நூல் இனிது விளங்கும்) என்பதைப் பற்றியும் தெளிவுபட நூலாசிரியர் கூறியுள்ளமை போற்றத்தக்கது.

நண்பரும் அன்பருமான பெரும்புலவர்கள் என்னும் ஆறாம் இயலில் சண்முகனாரின் உண்மையான புலமைத்திறத்தை உணர்ந்து அறிந்து நெருங்கிப் பழகியவர்கள் பற்றியும் மு.ரா.கந்தசாமி, பண்டிதமணி கதிரேசஞ்செட்டியார், உ.வே.சா. போன்றவர்கள் பற்றியும் அவர்கள் சண்முகனாரிடம் கொண்டிருந்த நட்புப் பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசஞ் சண்முகனார் பண்பு நலன்கள் என்னும் ஏழாம் இயலில் தன்னுடைய பிழையைச் சுட்டிக்காட்டி உணர்த்தியவருக்குப் பெருந்தன்மையுடன் நன்றி கூறும் குணம், வாய்மை தவறாத உயர்பண்பு, வறுமையிலும் பிறர் வறுமை கண்டு உதவுதல், இறைவன் மீது கொண்ட பக்தி, பணத்திற்காக யாரையும் மதிக்காத தன்மை, நாணயத்திற்கு இருபக்கம் போல எளிமைப் பண்பிலும், மதிநுட்பத்திலும் தலைசிறந்து விளங்கியமை, துலாக்கோல் போல் நடுவுநிலைமை, சண்முகனாரின் விடுதலை வேட்கையுணர்வு, வந்தே மாதரம் என்ற சொல்லுக்குப் பதின்மூன்று நாள்களில் பல்வேறு விளக்கங்கள் கூறிய புலமை போன்றவற்றைப் பற்றியும் சிறப்புடன் விளக்கியுள்ளார்.

நூல்களைத்தேடி வாசித்துக் குறிப்பெடுத்தது மட்டுமன்றிச் சண்முகனார் வாழ்ந்த இடம், பயின்ற பள்ளி, அவரின் மணிமண்டபம், அவர் தொடர்ந்து சொற்பொழிவாற்றிய இடங்கள், அவரின் நினைவாகக் கட்டப்பட்ட குடிநீர்க் கிணறு ஆகிய இடங்களுக்கு நேரில் சென்று கள ஆய்வின் மூலம் தகவல்களைத் திரட்டியள்ள ஆசிரியரின் கடும் உழைப்பு இந்நூலின் மூலம் வெளிப்பட்டிருக்கிறது. முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் கல்விச் சேவை செய்து, அரசுப் பணிக்கு மட்டுமே ஓய்வளித்து, தமிழ்ப்பணியைத் தொடர்ந்து செய்து வரும் முனைவர் நயம்பு. அறிவுடைநம்பி அவர்களின் ஆழ்ந்த வாசிப்பிலும் தேடலிலும் வெளிவந்துள்ள சோழவந்தான் அரசஞ்சண்முகனார் என்னும் நூலைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் போற்றி வரவேற்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மதிப்புரை: வெ.மகாலட்சுமி, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்மொழி (ம) மொழியியல் புலம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை - 600 113.

REGULATIONS FOR SUBMISSION OF RESEARCH PAPERS

Scholars from all relevant academic fields of Tamil language, literature, fine arts, culture, architecture and society are insisted to submit high quality of papers that meet the following requirements :

- Original research findings, reports, review articles and like will be considered for publication.
- As it is an International journal, the authors are expected to keep the research papers to an International standard.
- All submitted manuscripts are subjected to a peer review process.
- Papers should be typed utilizing a standard, Unicode font only
- In transcribing Tamil words or texts into English, contributors are requested to make use of the transliteration system adopted by the Madras University's *Tamil Lexicon* (Vol. I-VII 1924-1939).
- The glossary of words given in Tamil (either in conventional orthography or in transliteration system) may be given immediately following the quotation: e.g. Kut@ampai (குடம்பை) aṭuu aṟicol (ஆடூஉ அறிசொல்).
- Submission should not exceed 10 pages in length (typed double-spaced, with one inch margin).
- The author's biography in brief including qualifications, special field of research and e-mail address should be given.
- The author should submit the paper via e-mail (iits@tn.nic.in) to the chief editor at International Institute of Tamil Studies.
- Authors of papers selected for submission will be notified by e-mail.

Prof. Dr. B. Raja
Associate Editor
e-mail: kalaikhoraja@gmail.com

உலகெங்கும் தமிழரின் வரலாற்றுப் பயணங்கள்
உயர்ச்சியை உவந்தோம் உலகோடு – உலக வளர்ச்சியை வகுத்தோம் தமிழோ
ரஷ்யா
சீனா
இந்துப் பெருங்கடல்
தென் அத்திலாந்திக் பெருங்கடல்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் புதிய கட்டடம்

Edited & Published by the Director of International Institute of Tamil Studies, Chennai - 600 113
and Printed by Sri Saravana Printers, Chennai - 600 005. Cell : 94442 65471